

בוריקה

חניכה שאמנית בסיביר

דוב טרובניק

בוריקה

חניכה שאמנית בסיביר

דוב טרובניק

תודות מעומק הלב לרות מוזס, לאומה תבור, לרוהן שניר וליניב גל
על העזרה וההשקעה בספר.
כל נגיעה של כל אחת ואחד מכם נתנה לספר זה נפח ועומק נוסף.
ללא ספק הבאתם חיים מרעניים אל הכתבים.

תודה אדירה לשאמן המבורכה טה-רה.
תודה לך על שלקחת חלום ישן והבאת אותו לתוך המציאות הגשמית.
בלעדיך לעולם לא הייתי מגיע לסיביר.

© 2012 כל הזכויות על הכתבים בספר זה שמורות לדוב טרובניק ולטרה לב נאור.
אין להעתיק או לתרגם כל חלק מספר זה בשום צורה או אמצעי
ולכל מטרה שהיא ללא רשות בכתב מהמחבר.

הספר הופק על ידי "הרוח הגדולה"

מיתר, ישראל

חורף 2012

הרוח הגדולה

מסע רוחני הוא מסע בארץ פראית, לא נודעת, מופלאה, מסוכנת, יפהפייה, קסומה... ללא מפה.

אין לדעת על אילו פסגות הנווד הרוחני יעפיל בקושי או בקלות, ויגע בגבהים של עצמו ושל הבריא. אין לצפות את השטפונות שיסחפו אותו למצולות החשוכים ביותר, לנהרות השוצפים והמעצימים בעולם כולו או אולי לוואדיות של סלעים קדמוניים השרים שירים מעולמות שהזמן בעצמו שכח.

ולפעמים, ברגעים בהם נראה שהכל בטוב וכי מצא הנווד בדרכי הרוח את מקומו בבוסתן מזין ונעים של פירות דעת, מודעות צלולה ויופי... כמו מפת שולחן שנמשכת מעל שולחן עמוס במעדנות והופכת הכל לכאוס, כך גם האדמה בעצמה נישמטת מתחתיו והנה כל שהיה איננו עוד, ועכשיו מה?

משנת 1990 אני פוסע בדרכים הרוחניות והתברכתי בחוויות של נופים שונים ומגוונים של העולם הקסום הזה. דרכי עברה מריפוי להדרכה, מקריסטלים לזכרונות של חיים קודמים. תרגלתי מדיטציה, שרתי מנטרות, רקדתי סביב לאש בטקסים מיסטיים, עטייתי מסכות, תלבושות, תחפושות והייתי גם עירום. ידעתי גבעות ותהומות רבים.

ובתוך כל המסע אני פוסע כסהרורי.

כמוכה אור לבנה מלאה, אני פוסע בעקבות משיכת נשמתי ונהייתה אחרי האמא הגדולה של כולנו - הגבירה.

דרכי הביאה אותי אל התרבות האינדיאנית השבטית, אל חיבוקה האוהב של אמנו - אמא אדמה, ושם מצאתי מקום ובית. בשהותי בביתה של אמא אדמה העמקתי פנימה לתוכה ולתוך הקסם שבלבה בעזרת מורות, זקנות מופלאות, שאמניות מכושפות, וכמה גברים יקרים גם כן. כניסתי אל תוככי הגרעין האוהב של אמא אדמה הביאו אותי למקום בו אנשים ויישויות רוחניות בחרו בי להיות להם לשאמן. בכבוד רב ובקדושה לקחתי על עצמי את התפקיד ואת האחריות האדירה שהוא טומן בחובו. למהלך שנתיים תמימות הייתי שאמן. בתוך תקופה זו יצאתי למסע שאמני בסיביר שמטרתו הייתה למצוא שורשים שאמניים עמוקים יותר כדי שאוכל להיות טוב יותר בתפקידי. כיוון שכשאמן הגעתי לסיביר, נפתחו בפניי דלתות רבות. שערים שבכל דרך אחרת היו נשארים נעולים בעבורי, היו פתוחים לרווחה וכך תובנות, ידע וכוח אדיר הושמו בידיי כדי להביאם חזרה לארץ ישראל ולאנשים שבה.

ואולם גם בפסגה מופלאה ומלאת אהבה ועוצמה זו לא נועדתי להישאר. הרחם הקוסמית - גבירת כל הדרכים והפתחים האירה את דרכי באור הלבנה שלה פעם נוספת, והיה עליי להסיר מעליי את גלימות השאמן שכה אהבתי ולהמשיך בנדודי הלאה אל תוך ייעודי.

כיום אני איון - משרת הגבירה ונציגה בעולם. חיי הם עוגן לנוכחותה של אם כל האמהות, ההתחלות והסיומים. ובלבי ברכתה המופלאה של האמא של הכל.

שש שנים המתנות אותן קיבלתי בסיביר היו צפונות וסגורות. בזמן הזה, השאמן טה-רה - זוגתי, ואהבת חיי ואני, בחנו את הדרך הטובה ביותר בה נוכל לתת לחומרים הללו חיים הרמוניים בעולם. לבסוף החלטנו על פרסום ספר זה ונתינתו חנם לכל.

בלבנו תקווה פשוטה - שקריאת הספר תביא את הפוסעים בנתיבי הרוח קרוב יותר לאמת של עצמם, לחיים הרמוניים ולאהבתה האינסופית של אמנו - אמא אדמה.

ספר זה ניתן במתנה במיוחד בשבילך.

אנחנו מאחלים לך כי דרכו, אמא אדמה תעניק לך מפת דרכים שתלך איתן כברת דרך ותביא אותך הביתה.

טאלכסיו

"אילו מילים יפות אמרת, שאמון, לאדמה הקדושה שלנו."
הסתובבתי לאחור כדי לראות כיצד החיזיון שהיה לי על
המעבורת אל האי המקודש, אולחון, מתגשם לצורה פיזית
שנראית אחרת לחלוטין ממה שיכולתי לדמיין.

מעבר במים מעולם לא היה קל בעבורי. מאז ומעולם מעבר זה
היה כרוך בבחילות, סחרחורות ותחושה רעה ביותר שהייתה
יכולה, במקרה גרוע במיוחד, להפוך להתקפת חרדה של ממש
הכוללת בעיות נשימה, זיעה קרה וטראומה גופנית ונפשית
שכדי לצאת ממנה עלי לנוח במיטה יומיים.

כדי להגיע לאי אולחון שנמצא באגם בייקל המקודש בסיביר,
אין כל דרך להימנע ממעבר במים. אני בחרתי, ביודעי את המצב,
את המעבר הקצר והמהיר ביותר. לאחר נסיעה מייגעת בת
חמש וחצי שעות מהעיר הקרובה, ירקוטסק, באוטובוס דחוס
ומקרטע, האוטובוס, ארבע מכוניות נוספות ושלל הנוסעים
בכלי הרכב השונים, נדחסנו על מעבורת קטנטנה שהעבירה
אותנו במים אל האי הנכסף תוך חצי שעה בלבד.

ניסיתי להרגיע את עצמי במעבר על המים, לקחת מספר
נשימות עמוקות ולמלא את עצמי באנרגיה טובה. בתוך כדי
המאמץ התגלה אלי חיזיון קצרצר: ראיתי את עצמי בחוף האי,

עומד ואומר מילים של ברכה לאחד מתשעה המקומות הנחשבים לעמודי התווך של האנרגיות השאמניות באסיה כולה, ומאחוריי עומד שאמן ומברך אותי בהגיעי לאי. החיזיון היה קצרצר ביותר. תנודות המעבורת שהיו אמנם עדינות באופן יחסי ויצרו רק תחושת חוסר נוחות נסבלת, עדיין היו נוכחות מספיק כדי לא לאפשר לי להיכנס אל תוך התהליך בשלמות שהייתה מאפשרת אולי חוויה ארוכה או מובנת יותר.

למרות שהזכרון של החוויה הקצרה אך העוצמתית ליווה אותי בהגיעי לאכסניה (לאחר עוד שעה וחצי של נסיעה בדרכי כורכר פתלתלות אשר בישמו אותי כמו את כל שאר נוסעי האוטובוס בניחוחות זיעה וחום מהבילים), נאלצתי להתמוטט למיטה ובכך לסיים את היום כשאני מבטיח לעצמי כי מחר אברך את המקום.

ואכן, השכם למחרת מצאתי את דרכי אל סלע השאמן המרהיב, התיישבתי אל מולו ואמרתי מילים קדמוניות של טוב ונועם, אשר למדתי מיישות קדמונית שפגשתי בדלפי אשר ביוון. ברגע בו סיימתי את הדברים שמעתי מאחוריי: "אילו מילים יפות אמרת, שאמן, לאדמה הקדושה שלנו." כשהסתובבתי, הייתי צריך כמה שברירי רגע כדי לאסוף את עצמי. גם כדי לקלוט שהחיזיון שהיה לי מתגלם במימד הפיזי שמולי וגם כדי לאפשר להתגלמות להיות מה שהיא, ולא מה שציפיתי לו. מולי לא עמד שאמן (לפחות לא כפי שראיתי בחיזיון - שאמן לבוש בבגדי טקס הכוללים נוצות על הראש, גלימה ארוכה ופיסות מתכת בצורות חיות טוטם שונות תלויות ממנה). מולי עמד איש רוסי, בהיר מאוד ועם שיער קצר לבן לחלוטין העומד קוצים, קוצים, עיניו תכלת של כפור, ולבוש חולצת כפתורים קצרה משובצת שהוכנסה בקפידה אל תוך מכנסי טרנינג כחולים.

לכשהתאוששתי אמרתי "תודה".
"אין ספק שרק שאמן אמיתי יודע מילים שכאלה ויודע להגות אותן בדרך הנכונה והעוצמתית שלהן!"

קעת נבוכתי ובחיוך אמרתי "למדתי את המילים מרוח קדמונית."
"אהה", היה כל שאמר בעודו בוחן אותי בעיני הקור שלו.
הנחתי למבוכה, לבחינה ולשתיקה להיות תלויות בינינו לזמן. לאחר מספר רגעים החיזיון שהתגשם דיבר:

"כיוון שנתת כזו ברכה מוארת לאדמה שלנו, אני רוצה לתת לך מתנה בחזרה. קוראים לי אלכסיי" אמר והושיט את ידו לשלום.
לקחתי אותה ואמרתי כי לי קוראים דוב.

בלי לעזוב את לחיצת היד הוא משך אותי אליו וכיוון אותי אל דבר שגם אם הייתי רואה בחיזיון, לא הייתי מאמין שיכול להתגשם: אופנוע על שלושה גלגלים שחשבתי שאת האחרונים מסוגו השביתו אחרי מלחמת העולם הראשונה. הוא היה צבוע ירוק מטאלי ובמקום בו אמורה להיות 'הסירה', ישב כלאחר כבוד ארגז עץ גדול על גלגלים ובתוכו כלב שהתבונן בנו במבט שואל.
אלכסיי נפנף את הכלב מאיתנו והלאה, הניע את הכלי הזקן והירוק והורה לי להתיישב מאחוריו. צייתתי וזינקנו לדרכנו.

בעודנו דוהרים ומותירים ענני אבק אדירים מאחור, שלא לדבר על רעש מחריש אוזניים לכל עבר, פתאום התחלתי לחשוב. מה אני עושה? לאן הוא לוקח אותי? אני בכלל לא מכיר אותו! בארץ כולם הזהירו אותי מאנשים ברוסיה ושאסור לבטוח בהם ושכולם גנבים ורוצחים ועל אחת כמה וכמה בסיביר - סוף העולם. מה אני עושה? בעודי אווז במותניו של אלכסיי כדי שלא לעוף במהמורה הבאה שראיתי אותנו מתקרבים אליה, החלטתי להחליט: אני כבר על האופנוע אז אני בוחר לבטוח בחיזיון שלי ודי.

דהרנו מחוץ לכפר הגדול באי, בו הייתה האכסניה שלי. אט אט הדרכים בהם נסענו הפכו צרות יותר, פתלתלות יותר ונראה היה שנסעו בהן הרבה פחות. כשראיתי לאן פנינו מועדות, שוב לבי החל לדפוק בחוזקה והפחדים עלו. בית בודד מתחת לעץ גדול וזהו. אין כפר, אין שכנים, אין מי שישמע זעקות לעזרה ואין דרך חזרה.

פעם נוספת החלטתי החלטה מודעת שאני מאמין בחיזיון זהו!
ירדנו מהאופנוע וניערנו את האבק מעצמנו עד כמה שאפשר היה בטרם נכנסנו לבקתת העץ הקטנטנה. הבקתה כללה שני חדרים. הראשון תפקד כמטבח, סלון ואיזשהו חדר עבודה שנראה שאמני אולם לא כמו שאני מכיר: על הקיר היו תלויות איקונות של מספר קדושים ועליהן צמחים מיובשים, מסכות עץ היו שם וכמובן תוף שאמני גדול ועליו מצויר זאב. החדר השני, כך ראיתי מזווית העין, היה חדר שינה עם שתי מיטות ברזל ועליהן מזרנים פשוטים, שמיות עבות וכל מיטה מכוסה שטיח אדום שעליו דוגמאות פרחים לבנים וצהובים.

מיד לאחריו, נכנס לבקתה אדם נוסף. גם הוא היה בהיר מאוד, אלא ששערותיו הלבנות מאוד של זה, היו ארוכות מאוד ואסופות לאחור. מבטו התכול נחת עלי ועל אלכסיי בשאלה. אלכסיי לקח אותו לחדר השני ולאחר הסתודדות קצרה שניהם חזרו. אלכסיי בפנים מחויכות והשני עדיין מרוחק. "זהו אחי אולג" אמר אלכסיי.

לחצנו ידיים והצגתי את עצמי בפני האח הזועף משהו.
"לפני שנתחיל, צריך להיטהר. מתי התרחצת לאחרונה?"

חשבתי על הַבְּאֵנִיָּה - המקלחת המשותפת אליה כבר הספקתי להתרגל ועל כך שלא ביקרתי בה כבר שלושה ימים. החלטתי לא לבייש את עצמי ואמרתי כי כבר יומיים שלא התקלחתי.
אלכסיי חיך וביקש שאבוא אחריו. יצאנו מהבקתה והובלתי אל צריף שעמד מעט מרוחק. לפי הארובה עם העשן זיהיתי כי יש כאן באניה - בית מרחץ, פרטי. נכנסנו והאכזבה שלי הייתה רבה: מים זורמים אין כאן. דאגתי לשמור את אכזבתי לעצמי והמשכתי לחיך. התפשטנו, מזגנו מים חמים לקערת הברזל הגדולה שציפוי האמייל שלה כבר נשבר בכמה מקומות וציורי הציפורים דהו פה ושם, ושפכנו על עצמנו את המים. היה במקום סבון של ממש והוכרתי תודה על כך ביותר. אט אט הלכלוך ירד ממני וכך גם הדאגה וחוסר הביטחון.

אלכסיי קם ופתח את הדלת המובילה אל חדר הסאונה הקטן: ספסל ולידו מיכל עם אבנים לוחטות וצרוור ענפים עם עלים לחבוט בעצמנו מעט בעודנו בפנים. החום היה בלתי אפשרי באופן מוחלט ואמרתי שאני לא יכול לסבול כל כך הרבה חום. אלכסיי חיך בהבנה, סגר את הדלת וחזר לשבת איתי.

סיפרתי לאלכסיי על החיזיון שהיה לי במעבורת ועד כמה זה מופלא שהנה החיזיון ממש התגשם. אלכסיי התבונן בי בשתיקה רגע ואז אמר: "כדאי להחליף הפתעה בהודיה."
איזה משפט פשוט ומדהים. מיד אימצתי אותו כדרך לחיים. הרי הפתעה מעידה על כך שקרה דבר שהוא יוצא דופן ושאוּלִי אפילו לא היה צריך לקרות או שזה שהוא קורה מעיד על דבר לא טבעי. הכרת תודה לעומת זאת מקבלת את הקסם והיופי שבעולם ומכילה אותו בנועם. כאן אין חוסר אמונה - כאן יש חיבור.

הודיתי בלבי לאמא אדמה על שהיא מובילה אותי בדרכים של לימוד ללא הפסקה.
התגבנו והתעטפנו בחלוקי מגבת ענקיים שהיו מונחים על כסא עץ פשוט ליד הכניסה לבאניה. כשהיינו שוב בבקתה, טהורים, אולג חיכה לנו עם כוסות תה וצלוחית עוגיות. שתינו בנחת תוך שתיקה שהפעם הייתה נעימה, ואחרי שגם הכוס השנייה התרוקנה לה, נלקחו הכלים הציידה ואלכסיי התיישב בצורה שהראתה שעכשיו עומדים להתרחש הדברים החשובים. גם אני הזדקפתי נוכח האווירה החדשה בחדר.

"אנחנו עומדים לחלוק איתך את אחד הסודות הכמוסים ביותר של סיביר ואולי של העולם כולו. מאוד חשוב שאם תחליט לחלוק את הדברים שיתגלו לך כאן, הדבר ייעשה בצורה נכונה."
ידעתי לא לשאול מהי הדרך הנכונה. אדע אותה היטב כשכל המסע הזה יסתיים. הנהנתי בראשי ונתתי לעיניי להעביר את המסר שאומר שאני מבין לחלוטין ויודע על מה מדובר.

אל החדר הובאו מחדר השינה שתי תיבות עץ גסות ופשוטות וכאשר שני הגברים לבני השיער וקפואי העיניים התיישבו במקומותיהם שנית, מהתיבות הוצאו שתי מסכות מדהימות של זאבים. אלה היו מסכות עץ מצוירות ומגולפות מלאכת אומן. הן היו עטורות בסרטים לבנים ובתחרות

לבנות שראו ימים יפים מאלה בעבר, אולם עדיין המראה הכללי היה מרהיב. המסכה של אולג הייתה מחוייכת מעט למרות שפיו של הזאב היה סגור ואילו זו של אלכסיי הייתה פעורת לוע ומשובצת שיניים לבנות וחדות שנראו כעשויות איזה סוג של מתכת.

לפני שהצלחתי לשלוט על פי נפלטה ממנו מילה אחת "נְאוֹרְיוֹ!" אלכסיי ואולג החליפו מבטים.

"אתה יודע עלינו?" שאל אלכסיי כמעט בלחישתו.

"רק יודע שנאורי קיימים ושהם הופכים עצמם לזאבים."

שוב המבטים הוחלפו בדממה.

"וכמו שאתה חשבת שאני שאמן, חשבתי אני שאתה בעצמך שאמן" אמרתי ספק בחיוך.

"אנחנו נאורי - אנחנו חלק מהעולם השאמני אולם אנחנו לא שאמן. יש לנו שאמנים משלנו שיש להם תפקיד מרכזי בחיינו ובטקסים שלנו, אולם לא אני ולא אולג שאמנים."

הראש שלי היה מלא בשאלות, בסיפורים, בפנטזיות, בדברים להגיד, לבקש, לעשות, אולם דממת י לחלוטין וחיכיתי לראות מה הלאה.

"הסיפורים מספרים על כך שהאבות הקדומים שלנו באמת הפכו את עצמם לזאבים, ורצו. הם רצו בשטחים הפתוחים ובריצה שלהם פתחו פתח לעולם כולו להיות. הריצה שלהם הייתה מרהיבה. כל הלהקה כולה רצה ביחד בטייגה, על העשבים, ביערות, בביצות. רצים ביחד עד לחוויה של אקסטאזה ואז משחררים לעולם כולו, לאנושות כולה, לכל שיש על האדמה, את החוויה העמוקה והאמיתית ביותר של החיים, כדי שחיים יהיו.

היום, אנחנו לא הופכים את הגוף הפיזי שלנו לזאבים. הכוח הזה איננו עוד. היום אנחנו הופכים את עצמנו לזאבים ברוח ורצים כלהקת זאבי נשמה וממשיכים את אותה המטלה של הנאורי הקדומים: לחיות, לחוות אקסטאזה ולתת חיים."

בעוד אלכסיי מדבר, עיניי ריחפו ממסכה לעיניי תכלת, מתיבת עץ לתוף תלוי על קיר ושם נעצרו בצירור המופלא של הזאב.

"אתה יודע לתופף?"

"אומרים שאני טוב מאוד בתיפוף."

אלכסיי הניח את המסכה בתיבה וקם אל התוף. הוריד אותו מהקיר ורגע לפני שהגיש לי אותו, תפס אותו אולג ביד וסינן בין שיניו איזה משפט לא ברור. התוף לא הגיע עד אליי אלא נעצר באמצע הדרך בעוד אולג מניח את מסכתו שלו ויוצא אל החדר השני. הוא חזר עם שתי ממחטות בד לבנות ועליהן כתובות אותיות בשפה שלא הכרתי.

"זה כדי שלא לערבב את האנרגיה שלך באור של התוף" הסביר אולג בנחישות. הבנתי מיד. ברור שכליו של שאמן הם חפצים שאל לאחרים לגעת בהם. חילופי האנרגיות בין החפץ לבין אדם שאינו בעליו יכולים להוביל למצבים מאוד לא רצויים - לא לאדם ולא לחפץ.

הודיתי לאולג בחיוך ובעודי אוחז במפיות הלבנות, ניתן לי התוף ביד אחת ומקושו בשנייה.

התוף הזה כבד בהרבה מהתוף שלי, צורתו סגלגלה ואינה עגולה כשלי ויש לו מטען רוחני שונה לחלוטין ממה שאני מכיר. הבנתי עכשיו בצורה עמוקה הרבה יותר את שאמר אלכסיי. הם שייכים לעולם השאמני, אולם אין להם את התדרים השאמניים אליהם אני רגיל ואותם אני מכיר היטב.

התחלתי לתופף ודרך התיפוף להתוודע אל המקוש הכבד שהיו עליו טבעות מתכת מצלצלות בכל הקשה, אל התוף הענק והיפהפה, אל הצליל העמוק והעמום שלו ואל האדוות האנרגטיות שהוא שלח אל תוכי בכל הקשה. ללא ספק התוף הזה היה חי לחלוטין ונדרשה משנינו מלאכת היכרות. דרך השאמן מלמדת אותנו כי התוף הוא הסוס שלנו. עליו אנחנו דוהרים אל תוך עולמות נסתרים ואיתו אנחנו חווים מסעות שאמניים למימדים אחרים. ליטפתי בעדינות את התוף שבידיי, אמרתי לו מילים של נועם ופתחתי את עצמי אליו כך שיוכל גם הוא לחוש אותי ולקבל אותי.

בעודי מתוודע אל התוף, אלכסיי הסביר כי זה התוף של אחיהם השלישי, ליאוניד, אלא שהוא נמצא בבית החולים בירקוטסק כיוון שנפצע לפני מספר ימים.

המשכתי למלמל אל תוך התוף מילות ברכה ונועם ולאט לאט הרגשתי כיצד הוא מחליק היטב לתוך ידי האחת וכיצד המקוש שלו מוצא מקום של נוחות בידי השנייה. מצאנו חן אחד בעיני השני. אמרתי שאשיר שיר שנכתב בעזרת רוח שאמן שמנחה אותי בשם עורב לבן, וכי זהו שיר אהבה לאמא אדמה. הסברתי את פשר המילים, התחלתי לתופף ושרתי:

קול קורא מתוך מעמקים
זה קולה של אמא
אש בוערת מים כה שחורים
בלבבה של אמא

בוא הביתה שוב אליי עכשיו
כך קוראת לי אמא
כל כאב יפוג, כל מחלה תשכך
בזרועות האמא

אשרתך לנצח נצחים
את לבי אמא
אש בוערת מים כה שחורים
אני שוב בבית אמא

כשהתיפוף והשיר תמו שני האחים מחאו כפיים בהתלהבות ואמרו שאת המילים הם לא הבינו, אולם המהות של השיר ברורה מאוד וטובה להם. כוס תה נוספת הוגשה והפעם ניסיתי גם אני למזוג לתוכה מעט חלב. עד היום איני בטוח אם אני אוהב את התה כך או לא.

כשהכוסות התרוקנו, טפח אלכסיי בידי על ברכיו והכריז "אני רוצה לנסות איתך משהו."
אולג התיישר מיד וכולו הזדקף בערנות מלאה "אתה בטוח?"
"שמעת אותו מתופף?!"

אולג דמם, למרות שנראה היה שהוא כלל אינו בטוח ובטח איננו מרוצה ממה שעומד לקרות כעת. בשלב הזה הייתי מעבר לפחדים שלי. היה ברור לי שכל מה שיקרה כאן יהיה טוב. וגם אם מחר גופתי תהיה זרוקה באיזו דרך צדדית על אי קדוש בסוף העולם המוכר, אז ככה יהיה. אין לי זמן ואין לי כבר סבלנות לפחד.

כל הריהוט הוזז לכיוון החדר השני למעט השטיח הקטן במרכז החדר. אלכסיי כיוון אותי לשבת במרכזו של השטיח עם התוף האחוז בידי המוגנות על ידי בד ועליו איזו רקמת קסם. הוא ביקש שאתחיל לתופף קצב מסוים ובמחיאיות כפיים לימד אותי את המקצב הפשוט (אנחנו, בדרך השאמן, קוראים לקצב הזה 'קצב האדמה'). הוא אמר שהוא ואולג ינסו לרוץ מעט איתי, "וכבר נראה לאן נגיע."

השניים פשטו את כל בגדיהם מלבד תחתוני סבא לבנים, ועל ראשיהם עטו את המסכות המרהיבות. הסרטים והתחרות גלשו על פלג גופם העליון ואני הבנתי באותו הרגע שאני חווה חלום. התחלתי לתופף והם החלו לצעוד במעגלים סביבי. לאט לאט נוצר ביניהם פער והם הפכו להיות שני כיוונים מנוגדים על מעגל שסבב אותי.

התיפוף המשיך והליכתם גם כן. הבנתי שמשהו כאן לא עובד וזה כנראה תלוי בי כי אני כאן הגורם הלא מנוסה. החלטתי לתת לסוס להוביל. עצמתי עיניים והתחברתי לתוף. נתתי לו לתופף את עצמו. הוא יודע את המקצב הנכון, הוא יודע את האנרגיה הנכונה, הוא יודע מה שצריך לקרות. הנחתי לראש שלי, להיגיון שלי ולמה שאני יודע ואפשרתי לידיים שלי לעבוד לבד. המקצב אמנם נשמר

אולם הוא הפך מהיר מעט יותר. אפשרתי לעצמי לשחרר שליטה על עצמי לחלוטין וללכת עם התוף. הרגשתי את הסוס שבידי דוהר בעוצמתיות. היה בו משהו אצילי ומלא חן. היה לי דימוי של סוס חום וגדול בעל רעמה שחורה וזנב שחור וארוך. הרגשתי אותו בתוכי וסביבי. חווייתי את עצמי קטן מאוד ואילו את התוף גדול מאוד. הרגשתי את פעימות הלב שלי מתכילות אל פעימות התוף והרשתי לזה להיות. חשתי כיצד גופי מתחיל להתנועע עם הקצב ואפשרתי גם לזה לקרות. הלכתי פנימה אל תוכי, פנימה אל הקצב, פנימה אל התוף, פנימה אל לבו של הסוס החום שדהר בחן כה רב ובמהירות כה רבה ובטובו גם לקח אותי עימו.

היה לי נעים שם בפנים ולפתע ידעתי, הרגשתי, הייתי מודע לאור גדול שנמצא ממש ממולי. התבוננתי לפנים וראיתי מחזה מופלא - יישות מרהיבה עשויה כולה אור לבן ונוגה. זה היה זאב וזה היה איש והם היו ביחד. זה היה איש שרץ על ארבע וזאב שרץ על שניים. מין שילוב מופלא בין איש וזאב והם היו שניים שרצו סביבי במעגלים וסביב ראשם התנופפו סרטים לבנים ועליהם כתובות זוהרות באור זהב יוקד. שני נאורי רצים סביבי! ופתאום ידעתי: 'הסתכל למטה!'

התבוננתי למטה וראיתי מרחק עשרה מטרים מתחתנו את גופי שלי שרוע על השטיח ולצידו התוף ואת שני גופיהם של הנאורי שרועים על הרצפה בשני צדדי. עלינו למעלה.

למרות שגופי הפיזי לא תפקד כלל, במימד הקסום הזה, עלי להמשיך ולתופף. המשכתי במקצב, אלא שעכשיו גם אני הייתי בשליטה. הסוס ואני דהרנו יחד בהרמוניה. לא היה מוביל ומובל, היינו בתיאום מלא ומושלם.

שני אנשי הזאב המשיכו לרוץ במעגלים סביבי ומדי פעם יללו יללת זאב מהדהדת. רוח חמימה נשבה בעולם הרוחני בו היינו ופרוות הזאבים וזנבותיהם מדי פעם התבדרו ברכות יחד עם סרטי המסכות המעטרות אותם.

סיביר הייתה מונחת לרגלינו. היערות היו פרושים מתחת, הבייקל המופלא נצנץ תחתינו, הטייגה כולה ואפילו ערי בני האדם היו למרגלותינו. המראה היה מופלא ועוצר נשימה.

כעת כבר תופפתי בטירוף. הקצב היה לא אנושי וברור היה לי שעם גוף פיזי אי אפשר לתופף כך. ריצת הנאורי הלבנים תאמה את הקצב וגברה גם היא. אור לבן הציף אותנו מלמעלה והיינו טבעת אחת קטנה של התרגשות, התפעמות, אושר, שחרור מוחלט, יופי, וכשיללות הזאבים עטפו אותי מכל עבר ידעתי את המילה שמגדירה בדיוק מוחלט מה היינו - אקסטאזה.

וברגע בו התבונה היכתה בי, כל האור המופלא הזה זרח מאיתנו והלאה והיינו כוכב מופלא הממטיר ברכה מדהימה על סיביר, על הבייקל ועל האי המקודש אולחון.

פתאום הזדקפתי והתרוממתי מהשטיח. כך גם אלכסיי ואולג התרוממו. בעודי מעכל את החוויה, אולג הגיע עם כוס תה והציע בתקיפות שאשתה. שתיתי.

כשיצאתי עם אלכסיי כדי לחזור לאכסניה שלי, כבר היה לילה וכשהגענו אליה היה מאוד מאוחר בלילה. אלכסיי אמר שיהיה בקשר איתי ואני רק הנהנתי. לחצתי את ידו לשלום ודידיתי אל חדרי. נפלתי למיטה לשינה ללא חלומות.

נשמת הביוקל

התעוררתי בשעת צהריים מאוחרת של היום שלמחרת. גם ההיגיון שלי התעורר איתי והמחשבה הראשונה שהוא הציף בי הייתה 'איזה חלום מוזר'. אולם גם ההיגיון לא יכול היה להסביר את הגוף הנקי שלי ואת ריח הסבון ממנו הרחתי. מיקוד היה ממני והלאה לכל שארית אותו היום והחלטתי גם לוותר על ארוחת הערב ופשוט לקרוס למיטה עד למחרת.

חיוך מלא שיניים לבנות ועיניים קפואות מתכול בהיר שצוחקות אליי בטוב, פגשו אותי שנית בארוחת הבוקר. אלכסיי התיישב לידי והזמין בעבור עצמו כוס תה. דיברנו בשקט. "אני רוצה לספר לך על החיזיון שהיה לי אצלך בבית, טוב?" "אני מקשיב."

"ראיתי אותי זורח באור לבן מדהים ואותך ואת אולג זורחים גם כן והייתם גם אנשים וגם זאבים וכולנו ריחפנו למעלה בחוויה שלא תאומן. אני גם זוכר שהסתכלתי למטה, ראיתי את הגופים

של שלושתינו מוטלים על הרצפה. מעולם לא חוויתי כזו התנסות. מסעות שאמנים רבים כבר עברתי, אבל זה היה משהו אחר לגמרי."

"זה לא חזיון" אלכסיי דיבר והתקרב אליי יותר, ממש כמו ילד שממתיק סוד עם חברו, "זה נקרא 'מסע נשמות'. לא רק אתה חווית את החוויה הזאת, גם אולג וגם אני חווינו אותה. אצלנו, הנאורי, אי אפשר לצאת למסע נשמה לבד. או שכולם כלהקה יוצאים או שאיש לא יוצא. כדי שנוכל לתת לך את המתנה שרצייתי לתת לך, אולג ואני משכנו אותך החוצה מגופך כי הבנו שאתה לא מכיר את דרך העבודה הזאת, ואז כשגם אתה היית בחוץ, שלושתינו היינו יכולים להתעלות ולהיות במסע נשמות כזה."

"ומה קורה לגוף הפיזי בזמן מסע נשמות?"

"הגוף הפיזי נח וישן. חשוב שהוא יהיה במקום בטוח ושאיש לא ייגע בו או יטריד אותו כמובן, אולם פרט לכך הוא פשוט ישן לו."

דרך חלון חדר האוכל של האכסניה, ששימש גם כאולם קבלה ובלילה כפאב לכל דבר (כולל אורות אולטרה סגולים מהבהבים), אפשר היה לראות שעננים כבדים ולבנים נאספים מעלינו ומכסים את השמיים.

"תגיד, על הגוף שלך התבוננת בזמן מסע הנשמות שלנו?" שאל אלכסיי, תוך שהוא מוסיף עוד חלב לחצי כוס התה שנותרה לו.

לא הייתה לי תשובה מיידית על כך, נאלצתי לחשוב ולנסות להיזכר. לבסוף, לאחר שכל תמונה ברורה לגבי עצמי בתוך התהליך לא עלתה בי, עניתי שלא התבוננתי על עצמי ושאלתי "מדוע? נראיתי אחרת ממה שאני בדרך כלל?"

אלכסיי חיך וטפח קלות על גבי. ידו שהייתה מחוממת קלות מחמימות התה, נותרה מונחת עלי באופן חברי ואינטימי ביותר, "במסע הנשמות הבא, תתבונן גם על עצמך, אני חושב שיהיה לך מעניין."

הרגשתי את הבטן מתחילה להתרגש ולפני שהראש שלי התמלא בציפיות שלא רציתי שתהיינה בו, שאלתי "מתי יהיה עוד מסע כזה?"

"אנחנו צריכים עזרה, אולג ואני - אנחנו צריכים מתופף טוב."

"אשמח לעזור בכל דרך שאפשר" עניתי.

"אנחנו רוצים לערוך טקס שבו נבקש מאחד משלושה עשר הרוחות של אגם הבייקל עזרה בקשר לאחינו."

המשפט הזה נתן אישור להבנה שלי את הדברים לגבי האגם המקודש. בכל הספרות והחומר הדוקומנטרי שלמדתי על הבייקל, התייחסו אל שלושה עשר האלים החיים באגם המופלא. הייתה לי תחושה שזוהי טעות להתייחס אליהם כך. 'אלים' זוהי אינה תפישה שמתאימה לעולם השאמני. "כן" אמרתי.

"לבייקל יש שלושה עשרה נשמות. שלא כמו לבני האדם, הבייקל עשיר בנשמות כיוון שהוא עשיר בחיים רוחניים. אתה מבין, מקור עוצמה כזה צריך כוח רוחני שיוכל להחזיק אותו ולהכיל אותו. חלק מהטקסים שלנו הם טקסים המאפשרים לנו ליצור קשר עם נשמות אלה ולבקש עזרה, הדרכה או כוח. הבעיה היא שגם אולג וגם אני לא שולטים בתוף באופן מספיק כדי להחזיק עוגן של טקס כזה. ממה שראינו אתמול, לך יש את היכולת הרוחנית והשליטה הטכנית להיות מתופף בעבורנו וכך גם להיות העוגן והשורש של הטקס כולו."

"כל מה שצריך אלכסיי. תגיד איפה ומה להביא, ואני שם."

"אם כך, אבוא לאסוף אותך בערב."

"אהיה מוכן."

הימים בעונה הזו בבייקל ארוכים מאוד. שקיעה צובעת את השמים בכתומים וורודים רק בשעה תשע וחצי בלילה ואור השמש מאיר עד אחת עשרה לפחות. וכך, למרות שבעבורי ערב זה בשעה שבע, ובשבע גם הייתי מוכן ליציאה, אלכסיי הגיע רק בעשר.

בארגז המחובר לאופנוע היו מונחים שני צרורות קשורים בחבל. הנאורי הניע את הכלי העתיק בקול תרועה אדיר ואני מצאתי שוב את מקומי מאחוריו, אוחו חזק כדי לא לעוף עם האבק במהמורות השונות שבדרכי העפר באי.

כיוון הנסיעה היה דרומה. כיוון שבניווט והתמצאות בשטח מעולם לא הצטיינתי (אלא אם כן מדובר בהתמצאות בשוק כזה או אחר, שם אני בהחלט יודע את דרכי ואף יכול להוביל אחרים למחוזות חפצים), נדמה היה לי שאני נוסע דרומה, אולם האמת היא כי עד היום איני יודע בוודאות לאיזה כיוון נסענו.

האופנוע חנה על מצוק הנופל אל האגם, כל אחד מאיתנו הניף צרור ועשינו דרכנו בירידה בשביל צר ופתלתל אל עבר חוף קטן וצר המכוסה כולו אבנים עגולות ושעליו חיכה לנו כבר אולג כשהוא מקושר זרדים ועצים למדורה.

כמה מטרים מאיתנו נחה הפוכה דוגית קטנה עשויה עץ וכשאלכסיי קלט את מבטי הלא נוח ממנה, הוא הרגיע אותי ואמר שאין לו מושג של מי הדוגית הזו, אנחנו לא עולים עליה אלא נשארים על החוף.

נרגעתי, הנחתי את הצרור על האדמה והצטרפתי לקישוש העצים עם אולג. בינתיים, אלכסיי פתח את הצרורות והחל להוציא מהם את שלל הציוד הנדרש לטקס.

כשהכל היה מוכן, ישבנו על שטיחים קטנים סביב למדורה הבנויה כמזבח, לידי התוף והמפיות הלבנות הרקומות במילים שדואגות שהאנרגיות שלי ושלו לא תתערבבנה, וליד אולג ואלכסיי היו כוסות פלסטיק עם חלב ושקיקי צמר שונים שהיו קשורים וחיכו לזמן הנכון בטקס. החושך החל עוטף אותנו ומי הטורקיז של האגם הפכו כהים יותר ויותר.

היינו רחוקים מכל כפר והאור היחידי בטווח ראייה היה אור המדורה המרצד. גם הלבנה והכוכבים הוסתרו על ידי העננות שאפפה את כל אותו היום. וכך, מחובקים בחושך מעל, מתחת ומצדדים, ישבנו סביב לאש הקטנה בדממה.

אולג היה הראשון שפעל, הוא פתח את אחד השקיקים שליזו ושלף מימייה ושלושה ספלי מתכת. הוא מזג תה חם ומהביל שלטעמי היה חסר בו הרבה סוכר, ושתינו ביחד. דאגנו לתת מעט מהתה לאדמה תוך שאנחנו אומרים תודה על השפע שאמא אדמה מאפשרת לנו ועל האפשרות לחוות את השפע הזה עם גופים פיזיים בריאים וחזקים.

כשסיימנו, אלכסיי ואולג שפכו אל תוך האש את החלב שהיה להם, אלכסיי הסביר שאצלם נהוג לתת מתנות לאש. הנהנתי ואמרתי שגם אצלנו נהוג כך וכיוון שהייתה לי אינטואיציה שהטקס יכלול מדורה, הכנתי מתנה לאש משלי, בדרך שאני רגיל לעשות.

האש, בדרך השאמן, היא ההתגלמות הפיזית של האהבה של אמא אדמה. בכל פעם שאנחנו מדליקים מדורת טקס, המדורה מהווה קצה של תעלת להבות שמתחילה עמוק בתוך הלב של האדמה ומסתיימת במעגל הטקס. כך יש לנו ההזדמנות והכבוד להיות בנוכחות של האור, החום והאהבה האינסופית שיש לאמא אדמה לכל ילדיה. אנו חוגגים את הכבוד הזה בנתינה של מתנה לאש. כל אדם מכין יצירה אישית המייצגת את תודתו או בקשתו מהאש ומאמא אדמה ונותן את היצירה הזו לאש כחלק מהטקס. זו הדרך להיות בקשר עם הכוח האדיר והמופלא הזה שנמצא מתחת לרגלינו בכל רגע.

אני נוהג לכתוב לאמא אדמה מכתב. במכתב אני חולק את אשר על לבי ומאפשר לאמא אדמה כניסה מלאה אל חיי. כל מכתב שכזה מסתיים בברכות ובאיחולים לאמא הגדולה של כולנו. הוצאתי מתוך תרמילי הקטן מכתב שכזה מגולגל וקשור בסרט אדום שרכשתי במיוחד באחת החנויות בכפר, החזקתי אותו עוד רגע בידי והכנסתי בו אנרגיה אוהבת, ואחר הנחתי אותו באש. כאן ההכנות הסתיימו ושני הגברים לבני השיער ותכולי העיניים הזדקפו, עצמו עיניים ודממו. עשיתי כמותם.

נשמתי כמה נשימות עמוקות והתחלתי לפתוח את עצמי למה שנמצא סביבי.

חום האש היה הדבר הראשון להגיע להכרתי וגם ריצודי הלהבות שנראו מבעד לעיני העצמות לכדו מיד את תשומת לבי. אחר כך הרוח העדין שליטף את פניי בקרירות נעימה מצא לו מקום במודעות שלי, ואז באו המים. קולות המים הלוחטים את החלוקים באדוות עדינות החלו לחדור אל תודעתי יותר ויותר. בתחילה היו אלה רק קולות של מים מצדי השמאלי, אולם לאט לאט השיר שלהם התקרבו אליי יותר ויותר. צלילי המים נכנסו אל תוכי. הייתי יכול לשמוע ממש מילים בשירה הלא פוסקת שלהם. מילים ששטפו אותי, מילים שמילאו אותי, מילים ששימחו אותי, מילים שסיפרו לי סודות שלא הבנתי אבל הרגשתי את היופי שבהם.

אלכסיי היה הראשון ששבר את השתיקה והחל לזמר איזו מנטרה בקול מאוד עמוק ושקט. כמה רגעים אחר כך אולג הצטרף אליו. השירה השקטה של שני הנאורי התמזגה באופן מושלם לשירה המימית של האגם ואדוות גליו, ואווירה של נעימות ועונג התמלאה בתוכי. הרגשתי את עצמי כבד ונינוח ושקט. חשתי שפלג גופי התחתון מתמזג עם האדמה כאילו הייתי רק עוד סלע מהסלעים הרבים השוכבים לחופי הבייקל המקודש. ראשי היה מלא ריצודים של אש וחמימות ונשמת נינוחות.

כמה זמן היינו כך, איני יודע, הייתי מוכן להישאר כך עוד זמן רב, אולם לפתע חשתי נגיעה בכתפי. פקחתי עיני והנה אלכסיי בעודו מזמר את המנטרה מצביע על התוף ומזמין אותי להצטרף אל ההרמוניה המענגת הזו בדרכי שלי.

אלכסיי חזר למקומו ואילו אני הרמתי את התוף והמקוש בעזרת המפיות הלבנות וניסיתי לחשוב איזה קצב נכון כאן. כשזיהיתי שהראש שלי מנסה למצוא תשובות נכונות ולעמוד היטב במבחן (כי הרי לא אמרו לי איזה קצב הוא הנכון וודאי יש רק אחד שכזה ועכשיו עלי למצוא אותו), הפסקתי את התהליך והנחתי לתוף להוביל. התוף ניסה מספר מקצבים ואני אחריו. לפעמים הוא מוביל בחיפוש אחר הקצב הנכון ולפעמים אני מנסה אינטואיטיבית משהו, עד שאחרי מספר ניסיונות גילינו כי הקצב הנכון הוא הקצב שבבית אנו קוראים לו 'קצב מים'.

נכנסנו, התוף ואני אל תוך ההרמוניה בעדינות. התחלנו בתיפוף שקט מאוד וכמעט לא מורגש ולאט לאט הגברנו את העוצמה יותר ויותר עד שקול התוף היה בהרמוניה מושלמת עם קולות הגברים, עם שירת המים ועם קולות פצפוף האש. היה לנו קסם של ממש במעגל הקטן שלנו. הרשיתי לעצמי פעם נוספת לעצום את עיני וללכת עם התחושות העולות בי דרך החוויה העדינה אך הכל כך עוצמתית הזו.

הרגשתי את עצמי ניטע בתוך האדמה. הרגשתי שאני כמו עץ יונק מים מתוך האדמה אלא שהמים שינקתי היו את מי האגם שלצידו צמחתי כעת. ההרמוניה של הקולות ערפלה את חושיי, אולם התוף נתן לי עוגן ובסיס ולא אפשר לי להעלם אל תוך היסחפות מוחלטת.

שוב הזמן נעלם ממני ואיני יודע כמה דקות או שעות או אולי עידנים ישבנו כך לחוף הבייקל הקסום. ואז שמעתי תנועה מהכיוון שבו ישב אולג.

נשארתי לשבת בעיניים עצומות.

שמעתי אותו קם ועומד ליד האש ואז שמעתי את האש מפצצת בקולות שונים ממה ששרה עד כה ועשן כבד ובעל ניחוח מאוד חזק ומתוק אפף אותי. איזה חומר שפך אולג לתוך המדורה איני יודע, אולם התוצאה הייתה רבת השפעה. הריח החזק, או אולי העשן ללא כל קשר אל הריח עשה זאת, פתח משהו סביבנו. פתאום הייתה תחושה שעד כה ישבנו בתוך סאונה דחוסה ואילו כעת נפתחה הדלת ויש אוויר לנשום. הרגשתי את עצמי קליל יותר וכשאולג חזר למקומו והשירה של הגברים הגבירה את עוצמתה ואיתה גם קצב התוף התחזק, הרגשתי את עצמי נישא, מורם, מתעלה בתוך חלל שהיה בו כל כך הרבה מקום ומרחב עד שוודאי היה יכול להכיל כמה עולמות כמו שלנו. מעולם לא חוויתי חוויה כזו של נקיון ופתיחות לכל הכיוונים. אור האש פתאום התעצם מאוד עד לסינוור מבעד לעיניים עצומות ופקחתי אותן כדי לראות מה קורה.

אלכסיי, אולג ואני היינו באוויר.

שוב זרחנו באור לבן נוגה אלא שהפעם הם לא רצו סביבי אלא ישבו ושרו וחיך על פניהם. היינו בתוך ערפל קריר וכשהתבוננתי למטה, ראיתי את הגופים הפיזיים שלנו שרועים על האדמה סביב לאש. שני הגברים האחרים שוב לא היו לגמרי גברים, היה בהם משהו מאוד זאבי. גם שירתם לא נשמעה כפי שנשמעה קודם לכן, היא דמתה יותר ליללות זאבים בלילות לבנה מלאה וביחד עם התוף שלא הפסקתי לתופף בו, היה בהרמוניה שבנינו משהו אפוף מסתורין וכשף.

נזכרתי בהצעתו של אולג להתבונן בעצמי במסע הנשמות הבא שלנו וכך עשיתי. למרבה הזעזוע שלי הייתי גם אני לא לגמרי אנושי בצורה. היה בי משהו מאוד מאוד לטאתי-נחשי, מאוד עם קשקשים מאורכים, ואפילו זנב ארוך היה שם. בתחילה זה הטריד אותי באופן שכזה עד שהחסרתי פעימה בתוף, אולם כהרף עין השתלטתי על עצמי וחזרתי לעשתונותי. זה לא הזמן להתעסק עם עצמי כעת, אני כאן בשירות לאחרים.

הערפל שבתוכו היינו, נשא אותנו הרחק מהחוף בו השארנו את הגופים הפיזיים, אל עבר מרכז האגם המקודש. התרגשתי מאוד מהמעוף המוזר הזה. זה הזכיר לי מעט את המסועים בשדה התעופה או את המדרגות הנעות בקניון שעושות את כל העבודה ועלי רק לעמוד עליהן, רק שכאן היה משהו נקי מאוד, צלול, מענג וממלא בתחושה של סיפוק מאוד עמוק. לא ידעתי ממה אני מסופק כל כך, רק ידעתי שטוב לי.

כשהתפזר הערפל סביבנו היינו ישובים על המים אי שם במרכז האגם כך שלא נראתה אדמה משום כיוון אליו הפנית את מבטי. שני הגברים נעמדו והחלו לצעוק את המנטרה שעד כה שרו בעדינות כה רבה. לצעוק אותה ולרקוע ברגליהם על המים. המשכתי לתופף ולהחזיק את העוגן של כל החוויה המיסטית הזו בעזרת קול התוף.

האגם נענה לקריאה ומתוך המים עלתה דמות ענקית שהייתה כולה נוטפת אורות כחולים ודמתה (רק באופן כללי ביותר) לאיש זקן בעל שפם וזקן ארוכים ולראשו קרני אייל מסועפות וענקיות. הגודל של הדמות היה אדיר - היא התנשאה מעלינו כבניין בן עשרים קומות לפחות ועדיין לא כולה הייתה מחוץ למים. הדמות נראתה מאוד לא יציבה וכראוי לנשמה של אגם היא הייתה מרצדת, נוטפת, נוזלת ובתנועה פנימית כל הזמן. קשה היה למקד בה מבט כי בכל שבריר רגע הייתה נראית אחרת, מרצדת אורות כחולים ונוטפת כוכבים מופלאים.

אלכסיי ואולג השתקו ורק התוף המשיך להיות נשמע. אלכסיי הניף שתי ידיים אל עבר הדמות ואמר שלכבוד הנשמה המאוד מכובדת של הבייקל המקודש, הם ישירו כעת שיר הלל כמתנה. שני הגברים פתחו בלילות זאבים של ממש.

בלי לדעת למה ומה אני עושה, קצב התוף השתנה כדי להיות בתיאום עם הדבר החדש שקורה. הנחתי לסוס להוביל אותנו כעת, הבנתי שהוא יודע הרבה יותר טוב ממני מה נדרש. יללות הזאבים הזהדו לכל הכיוונים והלמות התוף נתנו להן דחיפה וכוח ועוצמה אדירים. לבסוף, שני הגברים השקיטו את שירתם, התוף נרגע גם הוא והם נדמו. חזרתי לתופף קצב המים והמתנתי בציפייה דרוכה למה שיקרה כעת.

קולות בקעו מתוך הדמות. שמעתי את הקולות אך לא הבנתי את השפה. אלכסיי ענה למילים שלא יכולתי להכיל ואז ידעתי שכיוון שהדברים שנשמתי הבייקל אמרה אינם מכוונים אליי, אני איני מסוגל להבין ולהכיל אותם. לעומתי אלכסיי הבין כל מילה וניהל שיחה ערה עם נשמת הבייקל המקודש. מתוך החצי שלו בשיחה, שאותו הבנתי, קלטתי שהוא מקבל מסרים לגבי דרכי פעולה בעניין אחיו הפצוע, הכוללים בין השאר החזרתו אל האי אולחון.

כשהשיחה בין הנאורי לנשמת האגם נדמה, תשומת לבה של הנשמה הענקית הופנתה אליי. "ומי אתה?" עכשיו הבנתי את המילים בבירור.

לפני שהספקתי לענות, אלכסיי הרהיב עוז וענה במקומי: "זה שאמן מארץ רחוקה שהגיע אלינו ואנחנו נעזרים בו. יש לו יכולות מצוינות, אולם הדרכים שלנו לא לגמרי דומות. קוראים לו דוב." "המממממ..." המהמה הדמות הענקית.

"ומה אתה מבקש לעצמך?"

בעודי ממשיך לתופף ולהחזיק את העוגן של כל מה שקורה, בעודי מפרפר בתוכי מהתרגשות ומסקרנות, ובעודי ער לכבוד האדיר שנפל בחלקי על כך שיישות שכזו שמה את לבה אליי ואף שואלת לרצוני, ענית: "אינני מבקש דבר, אני כאן לשירות."
"תשובה של שאמן אמיתי" הרעימה נשמת האגם.

"אז אם לשירות אתה, ניתן לך כלים. אחד מהתפקידים של השאמן הוא להביא מסרים מהעולמות המסתוריים, אנחנו נפתח לך פתח לעולמות האלה."

ואז פנתה הדמות הענקית המרצדת לאלכסיי ואמרה: "נראה אילו דלתות לפתוח."
אלכסיי פתח צרור שהיה ליזו והוציא פיסת עור סוס חומה שעליה עוד נשארה מפרוותו של הסוס, ועליה מצוייר משולש בצבע לבן. עוד הוציא מתוך השקיק שמונה עצמות כבש וזרק על העור. העצמות נפלו בסדר אקראי למדי, אבל הייתי בטוח שאלכסיי ידע לקרוא אותו.
מה שקרה עכשיו היה למעלה מכל מה שיכולתי לדמיין שיקרה. נשמת הבייקל המקודש שלחה יד מימית שבה הבהבו אורות קטנטנים והעבירה אותה בקלילות מעל העצמות. אורות החלו להופיע סביב העצמות על עור הסוס ולאט לאט התגבשו למה שנראה כמו יהלומים ואבני חן צבעוניות. עוד ועוד מאלה הופיעו סביב לעצמות עד שנוצרה צורה ברורה וחד משמעית של לטאה ארוכת זנב עשויה כולה כתכשיט מרהיב ונוצץ.

"הממ... דלתות אל הידע הקדמון יש לפתוח לך! את הידע הזה איש אינו יכול ללמדך פרט לכוחות הקדמוניים של האדמה אשר מחזיקים את הכוח של האי אולחון. רק הם יכולים לגלות לך חוכמה זו. אלכסיי, אתה תעביר את האורח הזה את כל תשע החניכות של בן־יקה. זכור, הידע הוא לא לך, אל תנסה לקבלו כי אם כן הוא ישרוף אותך. אתה תשרת את האורח השאמן כפי שהוא משרתך עכשיו."
"כך יהיה" היה כל שאלכסיי אמר.

נשמת הבייקל המופלאה נזלה לתוך האגם במהירות מפתיעה באופן יחסי לגודלה ואילו אנו נמשכנו במהירות די מבהילה אל עבר הגופים הפיזיים שלנו.

כשפקחנו עיניים פיזיות והתרוממנו למצב ישיבה, על יד אלכסיי הייתה עדיין מונחת פיסת העור החומה והעצמות היו מונחות עליה בדיוק באותו הסדר בו היו במסע הנשמות.
כאן ההגיון שלי נעצר. את זה הוא כבר לא יכול היה להכיל ומכאן ואילך לא נאלצתי להתמודד איתו. נדמה היה שההגיון החליט כי כל עוד אני באי המכושף הזה, לו עצמו אין כאן מקום ואין הוא יכול להכיל את הקורה, והוא פשוט הלך ממני והלאה.

קמתי ולמרות שלא ידעתי אם מותר או אסור, אם מקובל או לא, ניגשתי לאלכסיי וחיבקתי אותו, חיבוק ארוך וחם. לפי הדרך בה אלכסיי החזיר לי חיבוק, הבנתי שמותר. כששיחררנו אחד את השני, חיבקתי גם את אולג, חיבוק קצר כפי שמותר איתו.

הציוד נאסף במהירות וכמה דקות לפני אור ראשון ירדתי מהאופנוע ליד האכסניה, מותרת את אלכסיי ליד ההגה ואת אולג בארגז שליד, כשאני יודע שאני בתחילה של מסע מופלא כאן ואין בי הפתעה בכלל, אני מלא בהכרת תודה.

לטחוז בבחל לוחש

לאחר מספר שעות מצומצם של שינה, קמתי לארוחת בוקר והזמנתי לעצמי את הבאניה שבאכסניה לשעה אחת עשרה. היה נדמה לי שהכל כשורה ושאני בסדר גמור עד שנכנסתי להתקלח. מילאתי מים חמים בקערת הברזל עם ציורי הפרחים על אמייל התכלת שקישט אותה, הוספתי מים קפואים עד שחום המים היה נעים, ואז בעזרת סיר נוסף שפכתי את המים על ראשי, פעם, פעמיים ובפעם השלישית הסכר נפרץ ומצאתי את עצמי על רצפת העץ הרטובה יושב ומייבב כמו ילד קטן. עוד ועוד הדמעות נשפכו ממני. לא היה בי כאב, גם לא תסכול או פחד. הייתה בי מלאות אינסופית שמצאה לעצמה דרך פורקן בבכי. החום של הבאניה אפף אותי וחיבק בנעימות וכשההתייפחות הסתיימה לה, קמתי והתיישבתי על ספסל העץ הקטן. שפכתי על עצמי עוד מעט מים וכתשובה למים החיצוניים, הנהרות של עיניי פרצו את סכריהם פעם נוספת וזלגו להם החוצה. אפשרתי לתהליך לקרות. ידעתי שלהבין אותו לא יעזור כעת, צריך לתת לזה לקרות, וכאשר גופי הבין כי מותר לו, הצטרפו לדמעות הזולגות גם יבבות חרישיות, נזלת, וכיוצאם מזדמנים של הבטן.

שעה ביליתי בבאניה. שוטף, בוכה, מנקה, זולג, מיטהר, מתייפח ובעצם מתנקה מבחוץ ומבפנים.

בתום השעה חזרתי לחדרי, קרסתי על המיטה וישנתי.

באור של אחר הצהריים, הסלע של השאמן מקבל צבעים מופלאים. הסלע הענק שיש לו שתי פסגות מהווה לא רק את הסמל של האי אולחון ושל אגם הבייקל המקודש בכלל, אלא גם מכיל מערה שבה, כך אומרים, השאמן של פעם ערכה את כל טקסיה. יותר מהכל הסלע הוא אחד המוקדים האנרגטיים העוצמתיים ביותר באי כולו ומהווה אבן שואבת ומושכת לנוזרים בודהיסטים, שאמנים מונגולים, סיבירים, בוריאטים ואחרים כמו גם לתיירים מזדמנים המבקשים לטבול באנרגיה הקסומה הזו.

אחרי ההיטהרות הטובה ואחרי שינה טובה, ישבתי עם אלכסיי בבית קפה קטן העשוי כולו מאוהל פלסטיק שקוף, והשקפנו אל הצוק המרהיב. כמובן בדרך הרוסית, לשבת במקום שכזה מבלי לשתות או לאכול דבר מה, אי אפשר. הזמנו דגים מעושנים. אומול נקראים הדגים שהאגם המקודש מפורסם בהם כל כך והם מגיעים לרוב מעושנים ושלמים - מהראש ועד הזנב. בדרך המקומית מפוררים ואוכלים אותם בידיים, וכך עשינו.

בעודנו מסתכלים דרך פלסטיק שקוף על הסלע ומנשנשים דג מעושן מלוח ביותר, אלכסיי דיבר אליי בלחש והסביר את מה שעומד להתרחש מעתה:

"תשע החניכות של בוריקה הן תהליך מאוד עוצמתי ואפשר לומר מסוכן אפילו למי שאינו מוכן אליהן. אבל אל דאגה, אם נשמת האגם אמרה שאתה מוכן - אתה מוכן. מטרת החניכות האלה היא להפגיש אותך עם הכוחות הבראשיתיים והקדמוניים ביותר אשר יוצרים ומחזיקים את האנרגיה לא רק של האי אולחון אלא של אמא אדמה כולה.

הכוחות האלה הם הכוחות שיצרו את הכוכב שלנו ואת הטבע שעליו ואת כל מה שאנחנו מכירים בעולם שלנו.

תפקיד נוסף שיש לכוחות האלה הוא להיות השומרים של שְׁמֵבְלָהּ."

שמבלה - רק המילה משלחת אותי למקומות רחוקים של דמיון ופנטזיה. ממה שלמדתי עד כה שמבלה הוא שמה של עיר בה חיים אנשים נאורים או אולי יישויות של אור. הסיפורים מלמדים כי שמבלה מעתיקה את מקומה מידי פעם ממקום למקום על הפנים של אמא אדמה ולעולם מופיעה במקומות נידחים ושהגישה אליהם היא כמעט לא אפשרית, מקומות כמו ההימלאיה, מקומות שוממים בסיביר, על אחת מפסגות האנדים ועוד מקומות באווירה הזאת. אומרים שמי שמוצא את דרכו אל שמבלה לומד את הידע הקוסמי המושלם ויודע איך לחיות כמו שאמורים לחיות.

אלכסיי קלט אותי משייט לעולמות אחרים ובנגיעה קלה בידי החזיר אותי אליו.

"שמבלה היא לא הסוד שנתבקשתי לחשוף בפניך, אפשר להירגע."

לא הייתה בי אכזבה באמת, כי לא ציפיתי לדבר, אולם חשבתי לעצמי שאולי פעם גם אני אהיה מספיק כדי להגיע לשמבלה. מספיק מה? לא ידעתי.

אלכסיי ראה שאני עדיין בשלי והחליט לעזור: "שמבלה היא לא מקום שאפשר להיות בו כי הגעת אליו, היא לא מקום שאפשר לחיות בו כי מצאת את דרכך אליו והיא לא מקום שאפשר לדעת אותו כי הצלחת להבין מהו. שמבלה היא דבר אחר לחלוטין. או שאתה שם או שלא. אין כל טעם בניסיון להגשים את הרצון להיות בשמבלה. כל ניסיון כזה, מעצם הגדרתו, סופו בחוסר הצלחה ובאכזבה." אינני יכול לומר שהבנתי את כל מה שאלכסיי אמר, אבל הבנתי די כדי לשחרר את העניין ונתתי לו להתנדף ממני והלאה.

"במהלך כל תשעת הטקסים אתה ואני נהיה מאוד צמודים אחד לשני. אני עובד מבחוץ ומסביבך ואתה עובד מבפנים. כל מה שאני יכול לעשות זה לפתוח בשבילך את השערים אל העולם של

הכוחות הבראשיתיים. מה הם יגידו לך ואיך אתה תהיה איתם, כל זה תלוי רק בך. אין לי אפשרות לעזור לך כיוון שזו חוויה אישית לגמרי."

"ברור" היה כל שעניתי וניגשתי לדלפק בו הייתה הזבנית וביקשתי עוד מפיות לנקות בהן את ידינו משאריות הדג. בדרך הבנתי שלריח הים המאוד חזק אצטרך להתרגל כי לא נראה שהוא עומד לעזוב את ידי למשך מספר ימים לפחות.

"עכשיו נחזור לאכסניה שלך וניקח את הדברים שלך, אתה עובר לגור איתי."

"אתה בטוח?" שאלתי "יש אצלך מקום?"

"אולג נסע להביא את אחינו הביתה, ועד שישובו ודאי יעברו מספר ימים אז יש לך שתי מיטות מהן תוכל לבחור היכן לישון."

"חבל ששילמתי מראש על כל הזמן שלי כאן באכסניה."

"אנחנו ננסה לקבל מהם את הכסף בחזרה, אולם אני לא הייתי מפתח יותר מדי ציפיות בעניין."

הגענו לאכסניה והודענו למנהלת, וולה שמה, שאני עוזב ואף שאלנו בחצי תחינה האם יש דרך בה אוכל לקבל החזר על הכסף. למרבה ההפתעה, וולה הייתה מאוד מבינה והסכימה להחזיר חלק מהכסף.

הודנו לה, ניגשנו לחדרי לאסוף את כל הציוד ובתוך חמש דקות היינו על האופנוע הירוק. לפני שהמנוע הותנע, אמרתי לאלכסיי שאני מקווה שאת הכסף שלא קיבלתי חזרה ושכעת הוא בבחינת עודף, יפנו לכיוון בניית שירותים חדשים שאולי יריחו מעט טוב יותר. אלכסיי חיך בהנהון, התניע והותרנו את חוג'יר, הכפר הגדול באי אולחון, מאחורינו.

כשהגענו לביתו של אלכסיי והנחתי את תיקי על המיטה הנבחרת, הוא ערך לי סיור מודרך בכל השטח. הכיר ביני לבין המטבח, לבין הבאניה שאותה כבר פגשתי ולבין השירותים שהיו בדיוק כמו באכסניה - חור ברצפה שמוביל למי יודע כמה עמוק בעולמות התחתונים, אלא שכאן הוא לא הסריח כלל. לא ידעתי להחליט אם חוסר הריח הוא בגלל מיעוט המשתמשים בשירותים כאן אל מול השימוש הרב שיש להם באכסניה או אולי כי יש כאן משהו מיסטי שקורה. החלטתי לא להשקיע אנרגיה בשאלה והמשכתי הלאה.

שבנו לבית ואלכסיי ביקש שאתארגן כי עליו לערוך כמה שיחות טלפון בקשר למחר - הטקס הראשון שלנו. מאחת המגרות במטבח נשלף הטלפון הנייד מסוג נוקיה והוא יצא מהבית כדי לארגן את שיש לארגן.

המראה הזה של טלפונים סלולריים על האי לא מפסיק להיות מוזר בעיניי. במקום בו אנשים גרים בצריפי עץ שרק לפני שנים מועטות חוברו לרשת החשמל ועדיין מתרגלים לשימוש בו, במקום בו אין מים זורמים ברוב הבתים ואנשים מביאים מים בדליים מחדר לחדר, במקום הזה כמעט לכל אחד יש טלפון סלולרי מהדגמים החדשים ביותר!

בכל אופן, אני התארגנתי בפינת החדר, אלכסיי חזר פנימה אחרי מספר דקות ויחד אכלנו ארוחת ערב: סלט ירקות, לחם ומרק דגים עם תפוחי אדמה.

הלילה מצא אותנו יושבים ליד השולחן ומדברים על ישראל, על המקומות השונים בעולם בהם הייתי ועל המורים השונים מהם למדתי את הדרך השאמנית. כששיחתנו הופרעה על ידי גשם שהתחיל לרדת החלטנו להשאיר חלק מהסיפורים לימים אחרים והלכנו לישון.

ואני חשבתי שהמזרן באכסניה היה קשה כמו אבן ולא יכול להיות קשה ממנו...

למחרת בבוקר טיהרנו את עצמנו בבאניה הפרטית של אלכסיי ומיד לאחר ארוחת בוקר שכללה, איך לא, דג מעושן, לחם ואורז מתוק עם צימוקים, אלכסיי ארז מספר חפצים ויצאנו להמתין בחוץ.

"למי אנו ממתנינים?"

"סאשה צריך להגיע עם המכונית שלו. למקום אליו אנחנו צריכים להגיע אי אפשר לנסוע עם האופנוע שלי."

אחרי מספר דקות בהן נהנינו בשתיקה משמש חם ומלטף, הגיע טרנזיט אפור המקושט מבפנים בוילונות כתומים וגבר צעיר יצא מתוכו, לחץ את ידו של אלכסיי תוך החלפת ברכות של בוקר טוב ולאחר מכן לחץ את ידי והציג את עצמו כסאשה. הייתה בו אווירה אחרת, בסאשה הזה. משהו שלא כמו שאר הרוסים, משהו שקט יותר, נינוח יותר ובאופן כללי מרוצה יותר.

לאחר שמילות הברכה הסתיימו ניגש סאשה לאחורי הרכב, פתח את דלתות תא המטען והחל להעמיס את הציוד של אלכסיי ולסדר אותו ביחד עם הציוד שלו. בעודנו עסוקים בהכנת הרכב לנסיעה שאלתי את אלכסיי כמה הרכב הזה עולה לנו, ותוך שכך הוצאתי את ארנקי מתיק הגב שלי. "לך זה לא עולה דבר..." אמר אלכסיי בטון חד משמעי, "...נשמתי הבייקל הטילה עלי משימה וזה לא רק כבוד גדול בעבורי להגשים אותה, אלא גם שמחה רבה על כך שאני יכול לשרת את האגם המקודש. אתה מעכשיו רק במקום של קבלה. כל ההוצאות, ההכנות והתשלומים יעשו על ידי".

"אבל אלכסיי, אני רוצה להגיד תודה."

סאשה כנראה הרגיש את האינטנסיביות של שיחתנו ובאופן מאוד טאקטי מצא לעצמו עוד דברים לעשות בחלק האחורי של המכונית, "אתה יודע, לימדו אותי שחשוב מאוד לשלם בעד מה שמקבלים."

"אם אתה רוצה לומר תודה, תגיד תודה וזהו. ולגבי התשלום, זה יצטרך להמתין לסוף התהליך כי התשלום שלך יתבצע כשתיקח את כל מה שתקבל מאיתנו באולחון ותעשה עם זה טוב לקהילה שלך בישראל."

"אלכסיי, לפי המסורות שאני למדתי בהן וחי לפי חוכמתן, חשוב לתת תמורה בעד לימודים כמו שאתה מאפשר לי. אני לא מכיר אותך מספיק כדי לדעת מה יעשה לך טוב, ולגשת ולרכוש לך את הדברים האלה. אני רוצה לתת לך מה שנותן לך אושר, אבל אני לא יודע מה זה. לכן אני יכול לתת לך רסיסים של אושר: מטבעות ושטרות נייר איתם תוכל להשיג לך את הדברים שתמצא. אני לא רוצה לזרוק עליך כסף וכך לפתור את עצמי ממחוייבות לעשייה, אני פשוט רוצה לתת לך אושר ואינני יודע איך מלבד בכסף."

מה אתה אומר - לפחות את הדלק תן לי לשלם, טוב?"

"נו, אם אתה מדבר איתי על אושר, אין לי דרך להתגונן."

פניו של אלכסיי התרככו והבנתי כי הוא נתרצה מעט. "לימדת אותי עכשיו שיעור חשוב על כסף ועל דרך נכונה וטובה לראות אותו בה. בסדר - על הדלק אתה תשלם."

לחצנו ידיים וחייכנו. באורח פלא בדיוק אז סאשה סיים את ארגונו בחלק האחורי של הרכב, ניגש אלינו ושאל האם אנחנו מוכנים לצאת לדרך. ענינו שכן ויצאנו.

הדרכים באולחון אינן סלולות. אלה דרכי כורכר, עפר וחול והטרנזיט האפור, שהסתבר שיש לו הנעה של ארבע על ארבע דהר בדרכים ללא רחם. מהר מאוד גיליתי את שלל רצועות האחיזה שהותקנו בדפנות הרכב, בגג ובמקומות אחרים. נדמה היה כי סאשה כלל לא ער לבורות, לאבנים או למפרצים העמוקים והמלאים במי גשמים שחצו את הדרך שלנו. הוא טס במהירות של בין שמונים למאה קמ"ש ואנחנו טולטלנו מאחור מצד לצד ואחד על השני ללא הפוגה. הדרך חלפה לה בגבעות ירוקות ומלאות בפריחה נמוכה אך מרובה בצבעי צהוב, כחול וסגול וירדה אל חולות ים לצדם של חופים עזובים ובתולים, אליהם חייך הבייקל המקודש חיוך כחול מקסים ולבסוף נכנסה לתוך היער. עם היכנסנו ליער, אלכסיי שלף שקיק בד, פתח אותו והוציא ממנו אבקה שחורה. הוא פתח את החלון לצידו ישב והחל מפזר מהאבקה החוצה תוך מלמול שלא תפסתי את מילותיו ובכל כמה רגעים ידו חזרה במהירות לחפון עוד מהאבקה ולשוב ולפזר אותה בחוץ. כאן הדרך הפכה באמת למטרידה ביותר ומצאתי את עצמי בזוויות שכמעט היו מפחידות.

הבורות בדרך גרמו לסאשה להוריד את מהירות נסיעתו, וכשהצצתי קדימה אל הדרך כדי לקבל מושג לגבי מה עומד לקרות הלאה, הבנתי את מעשיו של אלכסיי. הדרך הייתה משובצת בשורשים חשופים של עצים. חלקם גרמו לנו לטלטלות ועל חלקם סאשה החליק בנינוחות גמורה. אלכסיי מודה לעצים על נכונותם לאפשר לנו לנסוע על שורשיהם החשופים והאבקה היא כנראה איזו ברכה שהוא משאיר כמנחת תודה.

הדרך ביער התפתלה לה עוד זמן רב מימין לשמאל, כלפי מעלה ומטה ובין עצים מאוד גדולים וזקנים לבין עצים צעירים וקטנים. כך גם הזוויות, הקפיצות, הטלטלות וקולות החבטה שנשמעו מתחתינו. עד שלבסוף חלק זה בחניכה הסתיים, הרכב חנה ושלושתנו יצאנו החוצה. סאשה עזר לנו להוריד את כל הציוד שלנו מהרכב ואלכסיי אמר לו שהוא יתקשר אליו כשנהיה מוכנים לחזור חזרה.

נפרדנו מהנהג המאוד מיומן שלנו (אני לא הייתי מעז לנהוג בכאלה דרכים גם עם רכב הרבה יותר גבוה, חדש, חזק או בטיחותי) ואמרתי לאלכסיי: "אני רואה שגם במסורת שלכם אתם אומרים תודה על דברים שמקבלים ומפזרים רסיסים של אושר בתמורה."

אלכסיי חיך והכריז כי כעת עלי לנוח מהדרך, בזמן שהוא מארגן את המקום של הטקס. צייתתי בשתיקה ומצאתי לי מקום לשבת בו תוך שאני נשען על עץ גבוה וזקן שכל גזעו היה מנומר בצבעים של כתום וחום כהה. רק כשהתיישבתי הרגשתי את הראש הפועם שלי ואת הידיים המותשות שלי. האחיזה הממושכת והמאומצת ברצועות עיפו את ידיי והטלטלות עוד פעמו בתוך ראשי גם כעת. הנחתי לעצמי להירגע, לקחת כמה נשימות עמוקות ולעצום עיניים לכמה רגעים. כשחשתי שרגיעה מוצאת מקום בתוכי, פקחתי עיניי והתבוננתי מעט במקום בו נמצאנו. זה היה פשוט אמצע היער, לא היה דבר שהעיד על משהו מיוחד במקום. פשוט אמצע היער - לא סלע מיוחד, לא עץ יוצא דופן, לא באר מים או אפילו ספסל עץ, כלום. פתחתי את החישה האנרגטית שלי כדי לבדוק האם אנחנו נמצאים באיזה מקום של עוצמה. חשתי דבר מה שקורה כאן, אולם לפי אמות המידה שלי ולפי מה שכבר הספקתי לחוות על האי, זה לא היה משהו מיוחד. בסיכומי של דבר הגעתי למסקנה שבעבור הטקס הראשון אין צורך במקום עוצמה - יש צורך ביער וזהו. אלכסיי הגיע אליי ושאל אם נחתי די או עלי לנוח עוד. אמרתי שאני כבר בסדר. "אנחנו נזדקק לארבע אבנים שאתה תמצא ביער."

קיבלתי מהמדריך שלי את השקיק ממנו הזליף אבקה שחורה בדרך, בצירוף הסבר האומר שכל מקום ממנו אקח אבן, יקבל ממני מעט מהאבקה הזו בתמורה.

"האבקה היא ערבוב של מספר קליפות עצים טחונות, אפר ממדורת טקס שנערך בשנה שעברה וחולות ממספר מקומות מבורכים. כל עץ וכל מקום ישמחו לקבל מתנת תודה שכזאת עבור אבן." קמתי בשתיקה ויצאתי לצוד לי ארבע אבנים. עד מהרה לכדו את עיניי האבנים המיוחדות של המקום: לבנות-אפורות שנצנצו באור השמש נצנוץ כסוף וקסום. כשהרמתי אחת לבדוק אותה מקרוב הסתבר שהיא מלאה באיזה חומר כסוף שנראה מתכתי והוא זה שנוצץ כך באור השמש. הוקסמתי מהאבן. מאז ומתמיד אבנים דיברו אליי. תמיד אספתי אותן, הקורס הרציני הראשון בלימודי המודעות הרוחנית שלי היה בנושא ריפוי באמצעות קריסטלים ואבני חן. בשמורה האינדיאנית בארה"ב עבדתי רבות עם אבנים ולמדתי לעומק את הדרכים לקרוא בהן ולגלות מסרים בעזרתן ובכלל הרבה למדתי וגיליתי בעזרת האבנים הקדומות בסטונהנג' באנגליה, בפירמידות ובמקדשים במצרים, בדלפי ביוון ובמקומות עוצמה נוספים בישראל ובעולם כולו.

כיוון שידעתי את מגבלותיי בניווט בשטח פתוח, דאגתי כל הזמן להתבונן אחורנית ולציין לעצמי לאיזה כיוון עלי לחזור לכשאסיים את ציד האבנים שלי. וכך תוך שאני פתוח לקולות האבנים, האדמה והאנרגיות שסביבי ומדי פעם מפנה מבט לאחור כדי שלא לאבד קשר עם העולם הגשמי, הלכתי ביער וצדתי ארבע אבנים אפורות שנוצצות באור כסוף כמו כוכבים הזורחים באור יום על אדמת היער באי המקודש.

כשכל האבנים היו אצלי, שבתתי אל מקום הטקס וגיליתי שעכשיו אוכלים.

על גדם עץ שהיה במקום הונחו שתי קעריות עם סלט ירקות, חצי כיכר לחם פרוס ושתי כוסות תה מהביל עם חלב. אלכסיי אמר שזה האוכל האחרון שאוכל עד לטקס וכי כאשר נסיים יהיו לי כמה שעות טובות עד ללילה כדי לעכל אותו בדממה.

אכלנו ביחד כמעט מבלי להחליף מילה. אחר כך אלכסיי נשכב בלי לומר מילה, עצם עיניים והלך לישון. נותרתי לבדי ביער הדומם. הבנתי שזהו זמן של הכנה בעבורי וניצלתי אותו כמיטב יכולתי. שוטטתי ביער בדממה, הרגתי את חושיי, את מחשבותיי, את ציפיותיי שמדי פעם צפו ועלו. השקטתי את כל המערכת שלי כך עד שמצאתי את עצמי חזרה במחנה הקטן שלנו שוכב לא רחוק מאלכסיי ואט אט נרדם.

כשהתעוררתי בצהריים, אלכסיי עדיין ישן. הזמן עבר לו בעצלתיים והערב הגיע בדממה בה היינו, ורק בשקיעה ממש אלכסיי התעורר.

בדממה הציוד נאסף חזרה לצרורות ובמקומו ציוד אחר נפרק: בד לבן נפרש על האדמה, סרט סאטן אדום הונח על גדם העץ, קערת מתכת ישנה ששאריות ציורי הפטריות עדיין ניכרו בה מולאה מים והונחה עליו גם כן, סכין גילוח חד פעמי מפלסטיק ורוד מצא את מקומו לצדם, ארבע פיסות בד אדומות ואחת לבנה וקערות עם תערובת צמחים ריחנית גם כן. ממול לבד הלבן עצים נערמו לערמת מדורה, זרדים ועלים יבשים גם כן הוכנסו בה וארבע האבנים שצדתי אני, הונחו לציוד אחת מעל השנייה.

הכל נעשה בדממה.

השקט הצליח לערער בתוכי משהו ופחדים לא מוגדרים ושאינן להם סיבה החלו לזמר בתוכי שירים לא נעימים. ידעתי שפחד יהרוס הכל ומתח מכל סוג שהוא לא יאפשר לתהליך לקרות. החלטתי לקחת את עצמי בידיים ולהפסיק את התקף החרדה הזה. התיישבתי ליד עץ וביקשתי ממנו שייקח ממני את התחושות הללו. נשמתי עמוקות ודמיינתי כיצד הפחדים והמתחים שבי עוזבים את גופי ומחלחלים את דרכם אל תוך העץ. חשתי את העץ נענה ברצון למזון הטוב הזה ומצדו, מחזיר לי אור טוב בתמורה.

עצים הם יצורים מופלאים. מה שבעבורנו הוא זבל והפרשות, בעבורם הוא מזון ולהיפך - מה שהם משחררים מעצמם, בעבורנו הוא מזון. הנה - הזבל שלנו הוא הדשן שלהם, זו תחמוצת הפחמן שלנו הוא הנשימה שלהם והרגשות הקשים שלנו הם הכוח שלהם. לעומת זאת, הפירות שלהם הם האוכל שלנו, החמצן שהם פולטים הוא הנשימה שלנו והשלווה שהם קורנים היא ההזנה הרוחנית מהטובות שנוכל למצוא לעצמנו על הפנים של אמא אדמה.

נרגעתי, נשמתי עמוקות וחזרתי למקום שכבר היה מוכן לקראתי, כולל האש הדולק. אלכסיי סימן לי לשבת על הבד הלבן כשפניי לאש. הוא הסביר לי כי המפתח להצלחת הטקס הוא לפעול לפי האמת הפנימית ביותר שלי. אם אפעל מתוך פחדים, אחווה כאב גדול ופגיעה מרובה גם כן. היה ברור לי שכרגע זה 'הכל או לא כלום' והחלטתי בתוכי שזה יהיה 'הכל'.

אלכסיי נעמד מאחוריי והחל לתופף בתוף שלא זיהיתי שהוצא מהצרור קודם לכן. הוא תופף באיטיות כשאט אט הוא מוסיף לתיפוף גם שירה עמוקה ואיטית. היה משהו מהפנט בשירה, חשתי אותה קוראת לרוחות היער להצטרף לטקס שלנו.

לאחר מספר דקות אלכסיי הניח לשירה ולתיפוף לגווע, לקח את צלוחית תערובת הצמחים והבעיר בה אש. עשן ריחני עלה ממנה ואנו טיהרנו את עצמנו בעזרתו. אחר כך אלכסיי פסע במעגל סביב האש וסביבי ופיזר את העשן לכל כיוון - יוצר גבול של ריח, עשן וכוונה. את שארית הצמחים הריחניים שפך אל תוך האש שקיבל את המתנה באהבה רבה ובתמורה העניק כמה רגעים של אור רב יותר.

כשהאש שב לאורו הרגיל אלכסיי לקח קערה, שגם אותה לא ראיתי עד כה, מלאה במטבעות של רובל אחד ובעודו חוזר ופוסע במעגל שסימן קודם לכן בעשן, שלח קריאה לרוח הקדמונית קל-גאון להגיע אלינו. תוך כדי קריאותיו הנרגשות והמאוד חזקות הן בעוצמת הקול והן בעוצמת הכוונה הרוחנית, פיזר אלכסיי את המטבעות לכל עבר סביבנו במעגל. הולך, קורא ומפזר מטבעות.

רק בעשייה המאוד בסיסית הזו היה כוח כה רב עד שהתחלתי לחוש גלים של זרמים עוברים בתוך גופי מאזור העורף ויורדים מטה עד האגן ועד לרגליים גם כן. לאחר שלושה סיבובים כאלה השתנתה קריאתו של אלכסיי: "בוא אלינו חל-אאון מקודש - הדם קורא לך! בוא!" קערת הכסף נעלמה ובידיו של אלכסיי הייתה סכין הגילוח החד פעמית. הוא לקח את כף ידי הימנית ועל האצבע הרביעית חתך שלושה חתכים שדיממו. הכאב צרב מעט אולם יותר כאבה ההפתעה - טקס עם דם? לכך לא התכוונתי כלל. היו בי פחדים ומחשבות מהירות כברקים עלו בי בנוגע לטקסים אפלים ואנרגיות לא טהורות. אולם מבטו של אלכסיי היה טוב ומעיניו יצא אור שכזה שאחזתי בעצמי מבפנים והשתקתי את הקולות.

הוא לקח אבן אחת מאלה שצדתי ומרח עליה דם מאצבעי, עטף אותה בבד אדום, הניח אותה בצפון המעגל וצעק לחל-אאון כי יגיע. אחר כך מרח וצבע בדם אבן נוספת, עטף גם אותה, הניח אותה במזרח ושוב קרא בנחישות לרוח המקודשת לבוא. את האבן השלישית המרוחה בדמי והעטופה בד אדום הניח בדרום כשהוא שב וחוזר על קריאתו ועל דרישתו לנוכחות הקדמונית, ואת הרביעית שגם היא נמרחת בדמי ונעטפה, הניח במערב ושב וקרא בשם הדם החם והחי כי חל-אאון יופיע ויתגשם בפנינו.

אהבתי את הדרך בה אלכסיי קרא לרוח הקדמונית. הייתה בה בקשה אך לא תחינה, הייתה בה הכרה בעוצמה ובגודל של הרוח אולם לא הייתה בה הקטנה של עצמו. לבסוף הוא לקח את פיסת הבד הלבן, הניח על החתכים שעדיין דיממו באצבעי ולחץ חזק מאוד במהלך דקה או שתיים, עד שהדם פסק. הוא לקח את הבד המוכתם ונתן לאש. בעוד האש אוכל את דמי, שתי ידיו של אלכסיי הונפו אל על והוא קרא בפעם החמישית.

"בוא אלינו חל-אאון. אנחנו קוראים לך וזקוקים לעזרתך המקודשת! בשם אבן, בשם דם, בשם נשמת הבייקל - בוא אלינו עכשיו!"

סרט הסאטון האדום נקשר מעל עיניי והייתה לי תחושה שזהו זה: כל ההכנות נעשו, כל הקריאות נקראו ועכשיו זה תלוי בי. אם אהיה כן ואמיתי עם עצמי ועם מה שקורה כאן, משהו מאוד מיוחד יתרחש, ואם לא, נחזור הביתה, ניפרד כידידים וזהו.

התיפוף חזר להיות נוכח מאחוריי ואנרגייתו הטובה של אלכסיי נתנה לי משענת מאחור. נשמת עמוק ועשיתי את מה שאני יודע לעשות טוב ביותר - נפתחתי.

בתוך כמה נשימות, המהום עמוק מילא את חלל המרחב של הטקס. לקח לי רגע לקלוט שלא אלכסיי מפיק אותו מאחוריי וגם לא אני בעצמי. הצליל מגיע מצדו השני של האש. פתחתי עצמי עוד יותר למרות שלא חשבתי שאפשר להיפתח יותר ממה שכבר פתחתי. נתתי לעצמי פקודה פנימית לאפשר, להיפתח ולתת מקום לכל דבר באשר הוא.

ההמהום הלך והתחזק, הלך והתקרב עד שמבין העצים בקע והופיע הדבר שהפיק את הצליל העמוק והמשכר הזה - חל-אאון.

לא יודע למה ציפיתי, למי ציפיתי, מה חשבתי או אפילו מה דמיינתי, מה שברור הוא כי הדבר שהופיע בפניי, לא היה קשור או דומה לאף אחד מאלה.

הדרך בה חל-אאון המקודש בחר להתגלם בפניי הייתה כעמוד של אבן מותכת ונוזלת בצבעי אדום, כתום ושחור. סלע מותך הנוזל באיטיות כלפי מטה ומחלחל אל תוך האדמה במקום בו הוא נוגע בה. עמוד של אדמה בוערת, נוזלת, נשפכת. סלע שניגר אל תוך אמו ואם כולנו - אדמה. בראש העמוד התנוססו שני זוגות של קרני איילים עשויים זהב אדום שמדי פעם הבליח באור עמום כאשר לכד איזו אלומת לבנה או נצנוץ כוכב מבין ענפי הצמרות שמעלינו. וסביבו, כמו נחיל גחליליות נעו וזעו עשרות אורות אדומים קטנטנים שהמהמו את הצליל שמילא את כל החלל מסביבנו וגם בתוכי.

הרכנתי ראש בהודיה אילמת על הנוכחות המופלאה של חל-אאון המקודש - מיוצרי האדמה עצמה. כשהרמתי את ראשי בחזרה אליו, אור זהוב מילא את מה שאפשר היה לכוונת ראש העמוד המכווץ וההמהום גבר עוד יותר.

חשתי את לבי פתאום. הוא השתולל. הוא התרוצץ מצד לצד בתוכי וחיפש דרך לצאת מגופי ופשוט לשעוט בשיא שיאו כי בתוכי לא היה מספיק מקום להתרגשות ולתחושת הקדושה העוצמתית הזו. פתאום גם חשתי את ידי. הן אחזו זו בזו בכזו עוצמה, שזיעה הייתה ביניהן ושרירי הידיים שלי כבר רעדו - הן אחזו זו בזו בעוצמה הרבה יותר חזקה מאשר ברצועות הרכב של סאשה. ניסיתי להרפות אך ללא הועיל.

השבתי את תשומת לבי המלאה ואת פתיחותי העמוקה ביותר ליישות הקדמונית שנאותה להתגלות בפניי ולתת לי שיעור.

מתוך האור הזהוב בקעו קולות. כמו צרחות, כמו אנקות, כמו זמזומים, כמו רעמים שמפלחים את השמיים. כל כך הרבה קולות בו זמנית וכולם נהרו לעברי כמו גלים של אוקיינוס בסערה, ובתוכי הם הפכו למילים:

"זהי טעות לחשוב כי בטחון הוא טוב יותר מכשלון!"

איזו התחלה!

הרגשתי שהמילים לא רק נאמרות בתוכי אלא גם ממש מתגלמות בנשמתי. התחושה הייתה כי למילים יש מימדים מעבר לצליל ולמשמעות של שפה וכי המימדים האלה מקבלים בתוכי מרחב להיות מה שהן יכולות בהרבה יותר רבדי קיום. חשתי את הדברים חיים בתוכי ומקיימים משמעות של אמת.

אחרי הפסקה של מספר שברירי רגע המילים המשיכו:

"מהות הקיום, תמצית החיים, היא בריאה.

פחד מגיש אמת שקרית לפיה יש רק דרך אחת לבריאה נכונה ולחוויה של אושר.

האמת שאינה שקרית היא כי כל בריאה מבורכת מעצם הווייתה ופותחת שערים לסוגים שונים של אושר בכל רגע."

המילים החזקות הללו נטמעו עמוק בתוכי. כל אחת הייתה יישות, כל אחת הייתה התגשמות, כל אחת הייתה התגלמות של אמת. הרעיון בבסיסו פשוט, כך הבנתי, אולם השלכותיו מרחיקות לכת ביותר.

המילים המקודשות מהיישות המכושפת נדמו, למרות שהצלילים מבחוץ עדיין המשיכו להציף אותי בשאגות ופיצוצים. הנחתי שחל-און המקודש מניח לי לעבד את המידע שצרב אל תוכי כרגע, וכך עשיתי.

לימדו אותנו שכדאי ללכת בטוח. לימדו אותנו שיש רק דרך אחת להשיג אושר והדרך הזאת היא על ידי השגת תוצאות. לימדו אותנו שנהיה מאושרים רק אם כאשר ניסינו לצייר עיגול, הצלחנו. אם ניסינו לצייר עיגול ויצא משולש, לא נהיה מאושרים. יש רק דרך אחת לחוות יצירה נכונה ובעקבותיה אושר. והנה היישות הבראשיתית שכאן לפניי מציעה אמת אחרת - אם רציתי עיגול וקיבלתי משולש - גם זה טוב! כמה פעמים לא לקחנו סיכון כי חשבנו שלא נקבל תוצאה רצויה ונחוה עוגמת נפש? כמה פעמים בזבזנו זמן יקר ופספסנו הזדמנויות כי חיכינו להיות בטוחים שנשיג את מה שאנו רוצים במקום פשוט לעשות? כמה פעמים חוונו רגשות של כשלון רק כי דברים קיבלו דרך משל עצמם ולא עמדו בציפיות שלנו?

וכשלון - כשלון היא מילה של שיפוט. היא באה לספר שדבר קרה לא בסדר. ושיפוט נובע מפחד. אמא אדמה לא פוחדת. היא יוצרת עוד ועוד ועוד ועוד. היא לא מתכננת ולא בודקת אלא בוראת. והנה ישנן סופות שהורסות ויערות שצומחים, ישנם הרי געש שמחריבים ואוקיינוסים שיוולדים ויש חיים מלאים בצורות וצבעים וצלילים - הרבה דרכים לחוות אושר, לא רק דרך אחת שחשבנו עליה מראש.

מילים נוספות נולדו בתוכי:

**"כל הסבר לא יועיל, רק חוויית אמת תמגר את הפחד.
כולנו סבוכים זה בזה - אין מקום לפחד.
כולנו עשויים אהבה - אין מקום לפחד.
כולנו חיים לנצח - אין מקום לפחד.
אומץ הוא בנו של הפחד - לחיים אין אומץ כלל."**

ושוב הפסקה לעיכול.

הנה, הישות הקדמונית שמברכת אותי בנוכחותה פורשת בפניי את הסיבות לכל הפחד, הכאב, הסבל והכשלונות בעולם. אם נדע שכולנו מחוברים זה לזה ומהווים חלקים רבים של שלם אחד, נדע כי איננו בודדים ואיננו בסכנה או בתחרות, נדע שאין מקום לפחד ואפשר לחיות באמת. אם נסכים שאנחנו עשויים מאהבה...
באמצע המחשבה שוב היו בי מילים:

**"החומר שממנו עשוי החלקיק הקטן ביותר בבריאה הוא אהבה
החומר שאוחז את כל החלקיקים בבריאה בצורות שונות ומגוונות הוא
אהבה."**

איזה מסר!

איזו תובנה!

ומוות - מוות הוא רק שינוי צורה ומעבר ממימד אחד של קיום, לאחר. אנחנו חיים לנצח - זו העסקה שיש לכל אחד מאיתנו עם היקום. הפחד מלמד אותנו שרק בצורה בה אנו מתקיימים עכשיו זה טוב ונכון, ובצורה אחרת זה כבר לא זה. שוב חזרה למסר הראשון של הכוח המקודש שלפניי - יש הרבה צורות לחוות אושר. אם נסכים שלא רק בגוף הזה, בעולם הזה, בצורה הזאת ובזמן הזה זה אפשרי, נוכל סוף סוף להיות מאושרים גם כאן וכרגע, וגם במקומות אחרים. נוכל לא לפחד ממוות, ופשוט לחיות!

זכרתי את כל התהליכים הארוכים בהם צעדתי כדי להיזכר בתקופות חיים אחרות שלי, זכרתי את הלימודים השאמניים עם מורים מכסיקנים בנושא המוות והתפקיד המקודש שלה כמייילדת שלנו, זכרתי את הפגישה שלי עם המוות וכמה יפה היא וטובת לב וידעתי בדיוק על מה המסר מדבר - מי שפוחד למות, מת כרגע ואינו חי את חייו.
ואומץ - רק מי שמפחד נדרש לאומץ.

'לחיים אין אומץ כלל' - אילו מילים חזקות. ודאי שלחיים אין אומץ, הרי אין להם צורך בו. הם לא חושבים שרק אם יהיה להם בית מסוג ובגודל מסויים - רק אז יהיו מאושרים, הם לא חושבים שרק אם ירוויחו כך וכך כסף - רק כך יוכיחו שהם ראויים, הם לא חושבים שרק אם יתנהגו בדרך מסויימת - רק כך יהיו בסדר. החיים חיים ומאפשרים לחיים להתגלם בפניהם ובעבורם בשלל צורותיהם, ומכל צורה הם מפיקים אושר מסוג אחר. החיים באמת אינם שופטים את יצירות חייהם אלא חוגגים את קיומן.
ושוב גל של מילים סותתו בתוך נשמתי לעד:

"יש להיות האמת שהיא אנו ולא את שפחדנו מספר עלינו."

בעוד המילים רוטטות בתוכי, האורות האדומים שריחפו עד כה סביב חל-און המבורך הגדילו את ריחופן וכעת התעופפו במעגל גדול סביבו, סביבי, סביב אלכסיי שעמד מאחורי עדיין ותופף, וסביב מעגל הטקס שלנו כולו. האנרגיה הגבירה את עוצמתה (מי חשב שעוד אפשר יותר מזה) עד שנדמה היה שהעצים עוד רגע יעקרו מהאדמה ויעופו כמו טילים באוויר ומילה אחת הדהדה בתוכי: "חניכה".

הרגשתי זמזום בתוכי ומסביבי, עשיתי רק מה שאני יודע - פתחתי את עצמי שוב ושוב וניסיתי שזה יהיה כמה שיותר כן ועמוק ואמיתי. צמרמורות החלו לזרום בתוכי מלמעלה למטה ומלמטה

למעלה והייתה תחושה של רוח עצומה שנושבת עלי מכל כיוון אפשרי. חשבתי שהחניכה היא ניסיון להוציא אותי מדעתי בדרך הזאת, אולם הבנתי כי לא כך כששמעתי את אלכסיי לוחש באוזני שהוא יניח כעת גחל בידי ועלי להעביר אותו במהירות מיד ליד שלוש פעמים ואחר כך הוא ייקח אותו ממני.

לא יכולתי לענות לו גם לא במנוח ראש. כולי הייתי מלא חשמל וברקים ומדי פעם גם חשתי את עצמי רוטט או רועד באיזה חלק בגוף. הייתי כולי מכווץ. חשתי את אלכסיי מפריד בכוח בין כפות ידיי שהיו עדיין נעולות זו בזו ומניח אותן פתוחות ופרושות לפני. רגע אחד כך הרגשתי משקל ביד שמאל. לא ראיתי דבר ולא חשתי דבר. לא חום ולא שריפה, רק משקל. הרוח המשיכה להכות בי מכל הכיוונים והזרמים הבליחו בתוכי ללא הפסק. ידעתי שאני רועד אולם לא יכולתי לעשות דבר בעניין. ברגע שהרגשתי את המשקל בכף ידי, עם ידי השנייה הסרתי את הבד מעיני ובמהירות החלקתי את הגחל האדום לידי הימנית וממנו שוב לשמאלית וכך שלוש פעמים.

מזווית עיני ראיתי את אלכסיי לוקח את הגחל עם שני מקלות ומניח אותו באש ואז הוא חזר אלי עם קערת המים והכניס את כפות ידיי אל המים הקרים. התחושה הייתה של שוק מוחלט מהקור הקפוא של המים. הרגשתי את גופי מזנק במקום ופתאום המים בקערה נתנו רשות למים שבתוכי ודמעות החלו לזלוג מעיני העצומות. בעוד ידיי בקערת המים אלכסיי קשר שוב את הסרט האדום על עיניי והדמות האדירה של חל-אאון הקדמון שבה להיות נראית אל מולי.

אלכסיי הוציא את שתי ידיי מהקערה והפנה את כפותי אל עבר היישות האדירה. "אין כוויות!" הוא צעק אל תוך מקור הרוחות, הזמזומים, הרעמים והאנקות שמילאו עדיין את כל המעגל שלנו, "אין כוויות!"

בעודי דומע ללא הכרה וללא הפוגה ובעוד גופי מלא בברקים, צמרמורות ובכאוס העולם שמתרגש סביבי, עוד מסר אחד אחרון נאמר בתוכי במילה אחת ויחידה:

"העז!"

יישיות האור האדומות הניחו למעגל וחזרו להיות מרחפות סביב חל-אאון המקודש, הרוח פסקה, הצלילים דעכו והדמות הלכה ונעלמה לה אל בין העצים, אל תוך החושך, אל מעבר לעולם שלנו. אלכסיי ניגש אליי, הסיר את הסרט מעל עיניי וחיבק אותי בחוזקה. גופי עדיין פירכס והצמרמורות עדיין מילאו אותי מבפנים. ידעתי שאני בוכה, רק לא הייתי בשליטה על כך והדמעות וההתייפחויות פשוט קרו מעצמן.

"אין כוויות!" אלכסיי חזר ולחש באוזני בשמחה, "אין כוויות!"

איני יודע כמה זמן ישבנו בלב היער על האי המקודש אולחון עד שחיבוקו של אלכסיי הצליח להרגיע את הפרפורים החיצוניים והפנימיים שלי. אני רק יודע שלבסוף זה הסתיים. כשנרגעתי, אלכסיי התקשר לסאשה ובתוך דקות ספורות כל הציוד היה ארוז. כעבור דקות ספורות נוספות הרכב היה איתנו.

את הדרך לביתו של אלכסיי אינני זוכר כלל. אני רק זוכר שישבתי צמוד לחלון ואלכסיי החזיק בי בחיבוק ששמר שלא אעוף עם כל קפיצה.

באישון לילה הגענו אל הבית הקטן. ביציאה מהרכב עוד הצלחתי לשאול את סאשה כמה כסף עלה הדלק ותוך שהוא ואלכסיי צוחקים, הוא אמר שנדבר על זה כשאקום. הונחתי במיטה עם בגדיי כפי שהייתי והלילה והעולם של החלומות תבעו אותי לעצמם.

מדי פעם התעוררתי. לפעמים היה אור, לפעמים היה חושך. כשלבסוף פקחתי את עיניי לגמרי והייתה בי היכולת ממש לשבת, אלכסיי היה לידי ובחיוך הגיש לי, איך לא, כוס תה מהביל עם חלב. לשאלתי כמה זמן ישנתי, הוא אמר שבאופן יחסי לא הרבה - רק יום וחצי. שתיתי את התה עד תום, נשכבתי ונרדמתי שוב.

טאכל של נחמה

הבטן הרעבה שלי העירה אותי בבוקר שלמחרת. אלכסיי היה במטבח וקולות הבישול הרגיעו אותי במעט. אחרי רחצה בבאניה שבשלב הזה כבר למדתי ליהנות ממנה למרות שאין בה מים זורמים, חזרתי למטבח ועל השולחן הקטן חיכתה לי צלחת עם מחית תפוחי אדמה ועליה מפוזר בצל מטוגן. אוכל של נחמה.

ישבנו לאכול ולפתע היה לי צורך עז בטעם של בית. שאלתי את אלכסיי אם יש לו מלפפון. כשענה שכן, שאלתי אם אפשר לקבל אחד.

"בוודאי, עם מיונז?"

"לא, לא" עניתי, "רק מלפפון בלי כלום".

לא יודע למה, אבל בעבורי טעם של מלפפון פשוט ובלי כל תוספת, מחזיר אותי לתחושה של בית.

נגסתי במלפפון ועונג אמיתי התפזר בכל גופי שעדיין היה עסוק בהתעוררות. אכלנו תפוחי אדמה עם לחם ועם מלפפון וכאשר בטני נרגעה מספיק כדי שאוכל גם להתפנות לעיסוקים אחרים מלבד לסיפוקה, שאלתי את אלכסיי אם מותר לדבר על מה שקרה.

"בוודאי" אמר בבטחה רבה, "אני מאוד סקרן לשמוע מה עברת ומה קרה לך, ואיך אתה מרגיש אחרי שעברת את החניכה ללא כוונות בהצלחה מירבית?"

אמרתי שאינני יודע כיצד אני מרגיש לגבי החניכה ומה שקרה שם עם הגחל, אבל אני מאוד רוצה לחלוק את המסרים. כשאלכסיי הנהן, דיקלמתי את המסר הראשון: "זוהי טעות לחשוב כי בטחון טוב יותר מכשלון."

אלכסיי חשב מעט על המילים ואמר שהמסר הוא מאוד נכון בעיניו. הוא בעצמו מכיר הרבה אנשים שמפחדים מכישלון אינם פועלים לפי התחושות הפנימיות שלהם. "אנחנו כאן כדי ליצור מציאות ולא כדי לפחד ממנה שניצור. אם לא נעשה את זה, אנחנו בעצם מתכחשים למהותנו."

"זה בדיוק המסר השני..." אמרתי, "...מהות הקיום, תמצית החיים, היא בריאה". דקלמתי את המסר שידעתי אותו בתוכי באותה ודאות שידעתי את שמי, כתובתי ומהו הצבע החביב עלי ביותר.

"אנחנו חיים בבריאה שבוראת את עצמה כל רגע מחדש. אנחנו חלק ממנה. אם יש בנו רצון להרגיש שייכים, נמצאים בבית, מקיימים את מהותנו הפנימית ביותר והאמיתית ביותר, עלינו ליצור."

"כן, ענה אלכסיי, "האתגר הוא באמת להתגבר על הציפייה שהדבר שאותו בראנו יעמוד בציפיות שלנו. כל עוד אנחנו רוצים שהתוצאה תהיה רק דבר אחד ויחיד אנו חיים בפחד והפחד משתק אותנו ולא מאפשר ליצירתיות שבנו לקרות בכלל."

"בעצם מדובר על להסכים לקחת סיכון" אמרתי.

"כן" המשיך אלכסיי תוך נשנוש טבעת בצל מטוגנת מהצלחת, "אני לא חושב שהבריאה ידעה שהפרות לא יזוזה מהדרך גם אם יצפצפו להן הנהגים. והנה הן עומדות להן שם במבט לא מבין וכך זה קורה. אני גם לא חושב שתוכנן שאנשים יכסו את אמא אדמה בפלסטיק, והנה כך קרה. אם בוראים אז בוראים."

"אם בוראים, אז חשוב לשמוח מפעולת הבריאה, לחגוג עם מה שנברא ולמצוא את האושר שיש בשני אלה יחד איתנו."

השיחה נמשכה עוד רבות ובתוכה עוד ציטטתי את כל המסרים כולם. לבסוף כששעת צהריים כבר הייתה סביבנו, שאלתי את אלכסיי איך הייתה החניכה שלי והאם בפני כולם חל-אאון המקודש מופיע בצורה כזו דרמטית ומיוחדת?

"אני חושב שזאת הייתה חניכה מצויינת, אתה האדם הראשון שאני מעביר אותו את התהליך הזה בלי שאני מכין אותו לקראתו קודם. אם לומר את האמת, היו לי ספקות לגביך, למרות ההכרזות של נשמת האגם לגביך. אולם עכשיו, אחרי שראיתי למה אתה מסוגל, נדמה לי שתהיה בסדר גמור בתהליך."

"הממ..." היה כל שהצלחתי לענות.

"אתה יודע, יש לי תחושה שאת כל מה שאתה מסוגל לעשות ועושה ממש, אתה לא עושה במודע - זה יותר קורה לך."

"אתה צודק לחלוטין..." עניתי "אין לי מושג איך זה קורה או מה צריך לעשות. נדמה שאני פשוט יודע לאפשר לאמת הפנימית שלי מספיק מקום כדי שהיא תוביל אותי אליך ואל אחיך ואל אולחון ואל הטקסים העוצמתיים האלה שבורכתי בהם דרככם."

הפעם היה תורו של אלכסיי להוציא "הממ..."

"אבא שלי אמר פעמים רבות כשהיה חי "יותר טוב גרם מזל מקילו שכל".

"משפט חזק מאוד - אני מאמץ". אמר בחיוך אלכסיי והמשיך את השיחה לכיוון חדש: "אתה מרגיש חזק מספיק להמשיך?"

"כן" עניתי בחושבי שהטקס הבא ודאי יערך מחר כי נצטרך זמן להכין את הציוד והרכב, וכך עוד אוכל לעכל את שקרה ולנוח מעט.

"טוב מאוד" אמר אלכסיי, אתקשר לסאשה שיגיע הערב לקחת אותנו.

אלכסיי יצא לערוך את שיחת הטלפון ואני נשארתי עם "הממ..."

נְיֹבֵד לְמֶלֶךְ

בשעה עשר בערב הגיע סאשה לאסוף אותנו. אלכסיי הסביר כי הטקס צריך להיערך לקראת אור ראשון וכך לא נישן הלילה. כיוון שהייתי אחרי כמות לא מבוטלת של שעות שינה, הרגשתי נוח עם זה.

הפעם ניגשתי קודם כל לסדר את עניין התשלום עם סאשה. שאלתי אותו כמה עלה הדלק בפעם שעברה וכמה הוא מעריך יעלה הדלק הפעם כיוון שלא רציתי לסמוך על כך שבתום הטקס אהיה במצב של לדון בדברים.

סאשה ניסה להתחמק מלענות ואף חיפש מפלט אצל אלכסיי, אולם זה רק הרים כתפיים ונתן פרצוף שאומר "אין מה לעשות!" לבסוף סאשה התרצה ושאל אם יהיה בסדר שנסגור עסקה שאומרת שכל נסיעה שלנו אשלם לו סכום של אלף וחמש מאות רובלים, סכום שווה ערך לשישים וחמישה עד שבעים דולרים. הוא הסביר כי יש נסיעות ארוכות ויש קצרות אולם זה בערך הממוצע שהוא יכול להעריך.

אמרתי שזה מצויין בעבורי ומיד שילמתי על הנסיעה הקודמת וזו של הלילה.

כשנושא הכסף מאחורינו עלינו לרכב והדרמנו.

שוב הרכב נסע בדרכים שלא האמנתי שנועדו כלל לגלגלים אלא שהפעם במקום שורשים חשופים ובקעי אדמה, היו לנו סלעים בצורות שונות ומשונות שדאגו לשקשק ולטלטל אותנו כל הנסיעה. לבסוף הגענו לגבעה שעליה סלעים בתצורות מופלאות שלא דומים לדבר ממה שאני מכיר, אולם היה בהם משהו מוכר שפרט על מיתרים של זכרונות בתוכי. היה לי ברור שזהו מקום מאוד מיוחד של עוצמה.

הרכב חנה ליד קיר אבנים שממנו הזדקרו סלעים חדים והפנו אצבעות חדות ולא מתפשרות אל השמיים שהאירו את כל המקום באור לבנה מתמלאת וכוכבים נוצצים. המראה היה קסום לחלוטין ומעורר התרגשות רבה.

סאשה עזר לנו עם כל הציוד כי הסתבר שאפילו הרכב החייתי מאוד שלו, אינו יכול להגיע עד למקום הטקס ממש.

לאחר הליכה של כעשרים דקות הגענו למקום. אלכסיי הודה לסאשה ואמר שיתקשר אליו לכשנסיים. סאשה אמר שימתין ברכב והותיר אותנו לבד. לאור הכוכבים הכסוף שזרח עלינו מלמעלה, הראה לי אלכסיי מספר סלעים שבהם ידיים קדמוניות חפרו ויצרו מעין קערות. הוא הסביר כי אין איש היודע מה המשמעות של ספלולים אלה. סיפרתי לו שגם לנו, בישראל, יש מקום כזה שאני מכיר, לא רחוק מירושלים, אלא שאצלנו מספר הקערות הספלוליות הללו הוא מאוד גדול. לימדתי אותו שלפי הקשר שלנו עם הרוחות של המקום, את הספלולים יצרו כדי לאסוף את חומר הסלע בעצמו בו השתמשו לכישופים, ואילו אחר כך עשו שימוש גם בקעריות שבסלע עצמן במלאכת יצירת מציאות.

אלכסיי מאוד התעניין ושאל שאלות מבהירות נוספות בזמן שהחל להוציא את הציוד הנדרש לטקס מהתיקים.

הוא הוציא ארבע צלחות חרס מעוטרות בציפורים בצבע זהב והחל להניח עליהן מזון. כל צלחת קיבלה שתי מנות של כרוב ממולא באורז, כולל הזלפה של כף נדיבה של שמנת, אגס, אשכול ענבים אדומים שעליהם הוזלף דבש בכמות נדיבה ופרוסת לחם אחת.

עוד הוצאו מהתיק ארבעה ספלי חרס המעוטרים באותן ציפורים זהובות והם מולאו בחלב סמיך ולבן שממש קרן באור הכסוף.

לבסוף הוצאו מהתיק חבל, נר לבן נמוך ושמן עם חפיסת גפרורים, וגם המקוש של התוף שהובא הפעם לבדו ללא התוף השייך לו.

ארבע הצלחות הונחו על ארבעה סלעים מכושפים מסביבנו בהתאמה מלאה לכיווני השמיים - מזרח, דרום, מערב וצפון, ואחר כך ליד כל צלחת הונח גם ספל תואם. במרכז המעגל שנוצר הייתי אני, עומד ליד סלע מאורך שבמרכזו קערית ספלול. הקערית הייתה מלאה במים מהגשמים האחרונים. אלכסיי הוציא ממנה את המים, אסף את שלל המטבעות שמבקרים הכניסו בתוכה כמנחה למקום וכסגולה למזל והניח אותן על הארץ. בתוך הקערית הספלולית הניח את הנר והדליק אותו.

לבסוף בעזרת החבל קשר את שתי רגליי כך שלא יכולתי לפשק אותן זו מזו במרחק של יותר מחצי מטר.

"זה כדי שלא תצליח לברוח. הרבה אנשים בחניכה הזאת נבהלים כל כך עד שהם מנסים לברוח בתוך מנוסתם ההיסטרית קשה לתפוס אותם, אז אנחנו קושרים את הרגליים כך שאם תנסה לברוח יהיה לי קל לתפוס אותך ולהשתלט עליך."

ידעתי שהדבר הזה אמור לעורר בי פחד, אולם משום מה כל מה שזה עשה לי היה השתאות. אחרי מה שעברתי בחניכה הראשונה, מה כבר יכול להיות כל כך נורא?

אולם קיבלתי את הדברים בשתיקה ורק הנהנתי.

אלכסיי ביקש שאשב על האבן שבתוכה דלק הנר, הוציא מכיסו את סרט הסאטן האדום, קשר את עיניי ועזב אותי.

שמעתי אותו ניגש לצלחת בצד מערב ותוך שהוא מרשרש בטבעות המתכת שעל מקוש התוף, שר, אולי מזמר, פיוט בעל מילה אחת ויחידה שחזרה על עצמה שוב ושוב: "קוֹנְקוֹאֶה־מְנֵב".

הפיוט המוזר אך המרגיע ומשקיט נמשך זמן רב מאוד. בסיומו עבר אלכסיי לצלחת הצפונית ושר גם שם את אותו הפיוט. צלצול טבעות המתכת היה מאוד מושך ודורש את תשומת הלב ואילו קולו הפשוט של אלכסיי נסך נינוחות ושלווה. מתי אלכסיי עבר לצלחת המזרחית לא ידעתי, משהו בכל המכלול של האווירה במקום בו חיו הקדמונים וערכו בו כישופים, העוצמה של המקום, השירה המונוטונית והעוצמתית של אלכסיי וצלצול המתכת, גנב את תשומת לבי והכניס אותי למצב מודעות אחר ממה שהכרתי עד אז.

זמן מה אחר כך שמעתי את השירה מגיעה מהצלחת הדרומית. מתי ואיך אלכסיי החליף כיוון, גם הפעם לא שמעתי. הנחתי למחשבות על כך והתמסרתי לאנרגיה ולצלילים. זכרתי כי הדבר שהיה הטוב ביותר והחזק ביותר בחניכה הראשונה היה להיפתח ולאפשר, אז כך עשיתי גם עכשיו. נשמתי עמוקות, הרפיתי את עצמי ונפתחתי בדרך כזו שכל מה שרוצה להגיע וליצור איתי קשר, ימצא דלת פתוחה לרווחה.

זמן עבר.

ועוד זמן עבר.

ומבעד לעיניים עצומות ומכוסות בסרט לא יכולתי לדעת האם אור ראשון כבר עמנו או לא. ישבתי על הסלע, מתנועע עם שירתו של אלכסיי: "קונקואהמנב".

לאט לאט התחלתי להבחין באור מוזר שנוצר לפניי. בתחילה חשבתי כי הנה האור הראשון של הבוקר מגיע, וודאי הטקס יתחיל עוד מעט, אולם מהר מאוד היה ברור כי לא מדובר באור ראשון של בוקר כלל וכלל.

היישות הקדמונית קונקואהמנב אספה את התגשמותה אל מולי. היא אספה את עצמה מהסלעים החיוורים, מהחזיונות שעליהם ומהטחב גם. היא אספה עצמה מאלומות לבנה וניצנוץ כוכבים ולאט לאט הגשימה עצמה. מראה היה שונה לחלוטין מזה של היישות הקדמונית הראשונה בה פגשתי. היא נראתה כחציו העליון של שלד אנושי: ראש, כתפיים, ידיים ועצמות חזה שהיו שלד לבן ונקי מכל בשר ושריר, ומהצלעות התחתונות ומטה שורשים רבים השתלשלו לאדמה כמו חצאית והיו נעים וזעים ללא הפוגה. כשהיישות הקדמונית סיימה לאסוף את עצמה להתגשמות, בכל אחת מארובות עיניה היה שבר של מראה אשר שיקף את האורות השמימיים וניצנץ לכל כיוון. חשתי עצמי מתמתח ולבי שוב החל מפרפר. הכל היה טוב ויפה עד כה - אוכל לקדמונים ושירה שקטה, אולם שלד עם שברי מראות במקום עיניים, זה לא היה מראה של מה בכך.

בעודי מפרפר מבפנים ומפעיל כל טכניקה שאני מכיר כדי להירגע, להיפתח ולאפשר לדברים להיות, הדמות הקדמונית המבורכת שהתגשמה מולי בדיוק בכיוון דרום בו עדיין שמעתי את אלכסיי מצלצל ושר, עשתה את דרכה אליי כשהיא עוברת דרך גופו של אלכסיי כאילו היה אוויר ולא קיים בכלל.

ככל שקונקואהמנב התקרבה אליי יותר, ריח חזק של ורדים אפף את כל המקום. ניחוחות בשמים של ורדים הציפו את המעגל, אולם גם הם לא הקלו על ההתרגשות ועל מעט הפחד שלמרות כל הטכניקות סירב לעזוב ונתקע כמו יתד עקשן בתוכי.

כשהיישות הקדמונית עמדה במרכז המעגל, שורשיה נשלחו אליי ועטפו אותי מסביב כך שהיה ברור שאני נשאר במקום. כשזה קרה, במהירות אדירה שורשים נוספים מצאו דרך אל תוך ראשי דרך הנחיריים, האוזניים והפה ולפתו בי מבפנים.

נבהלתי בתחילה, אבל מיד נזכרתי, ושחררתי נפתחתי ואפשרתי לזה לקרות. ניחוח הוורדים התחזק סביבי וידיעות נזרעו בי - מילים נטמנו בי, כאילו נאמרו אך לא ממש היו צריכות קול:

"אהבה היא לאפשר לעצמי להיות, די, כדי לאפשר למה שמחוצה לי להיות גם כן."

המילים נזרעו בי כמו זרעים וידעתי שהן לא הולכות לשום מקום. הן נשארות בתוכי כדי לצמוח ולהפוך ליער שלם, אולם הפחד שיעוד היה בי ואולי גם הזעזוע מהחודרנות של השורשים העזו להגניב מתוכי שאלה דוממת:

"ומה מגן על האהבה?"

זרעי תודעה נוספים נזרעו בתוכי דרך קנוקנות שורשים רוטטים:

"אהבה איננה זקוקה להגנה. אם הכלי שלה נלקח, היא תמצא כלי אחר. אהבה תחליף צורה, צבע, מקום וריח אולם תמיד תהיה!"

ולפני שהספקתי לשלוט בעצמי:

"ומה עם הכלי?"

קולות תסיסה היו בתוכי ומילים נולדו ונטמנו:

"הכלי הולך עם האהבה."

אי שם במרחק עוד שמעתי את אלכסיי מנגן ושר ואני הייתי לפות מבחוץ ומבפנים על ידי שורשים של שלד. הרגשתי שאני נושם בכבדות וכי לבי דוהר כמו רכבת שאיבדה קשר עם הפסים של עצמה. ניסיתי להירגע אולם לא הצלחתי. הלפיתה הייתה מאיימת מדי.

הרגשתי את הנוכחות של היישות הקדמונית מתקרבת אליי יותר ושוב המסר הראשון תסס ונזרע בתודעתי: "אהבה היא לאפשר לעצמי להיות, די, כדי לאפשר למה שמחוצה לי להיות גם כן."

פתאום קלטתי מה עומד לקרות - המראות בעיניים. עלי להתבונן בעצמי ולראות את מה שיש בתוכי באמת. דמות אפלה ונוראית הבלחה מתוך זכרוני בשבריר של רגע. זו הייתה דמותי שלי כפי שחוויתי את עצמי בטקס קבורה שאמני שנערך לפי המסורת של השאמנים הטולטקים. בטקס הזה, לפני קבורה באדמה ומוות שאמני, התבוננו לתוך מראה מעושנת ואני ראיתי את המפלצת הנוראית שהיא אני: אלימות, כוחנות ושליטה, רצון לכוח מלא על אנשים ועל העולם והכל נובע מפחד איום ונורא ומתחושת בדידות אפלה ושלא נגמרת.

הדמות הזו צפה ועלתה בזכרוני לשבריר שנייה, אולם משהו בי ידע לשחרר ציפיות ולתת למה שעומד לקרות, לקרות. אסור לקחת את העבר ולטעת אותו בעתיד. יש לתת לתהליך להיות מה שהוא.

ברגע ששחררתי את הדמות מהעבר ונתתי פתח, קונקואהמנב עשתה את הצעד שלה. השורשים שהיו דחופים בראשי נדחסו עוד יותר עמוק וחזק וביחד. ופתאום חשתי בעוד חדירות גם דרך העיניים וגם מפי הטבעת מתחתי - חדירה של ממש אל תוך תוכי. והשורשים עבים ונדחסים ונדחקים עוד ועוד ועוד.

הכאב היה גדול וענק אך השורשים עוד ועוד נדחסים פנימה.

חשתי בחילה ורצון להקיא, חשתי כאב צורב בעיניים ובנחיריים, חשתי מופקר ומושפל ויותר מהכל מחולל וכואב. הכאב לא היה רק בגוף הפיזי שלי - אני בעצמי כאבתי.

שמעתי מרחוק כי צעקה נפלטה מפי, אולם לא חשתי כי אני צועק אותה. כל שידעתי הוא שאני נאנס ממש מכל מקום, ויותר מכך, הרגשתי שהשורשים לא מסתפקים בחדירה לגוף שלי, הם רוצים יותר מזה, הם חודרים לעומקי עומקים בתוכי פנימה.

רציתי לברוח!

קמתי ועשיתי צעד אחד ופתאום בתוך כל הכאב וההשפלה שחשתי ידעתי דבר אחד ברור - לכל מקום אליו אני הולך, אני לוקח אותי איתי. אז לאן אברח? היכן אתחבא? זה אני וזה התהליך ופה אני נשאר עד שזה נגמר.

עוד הם חדרו לתוכי: אל תוך הסודות הכי כמוסים שלי, אל תוך דברים שחשבתי ולא העזתי לומר, לרגשות שכאבתי ושנאתי וסבלתי, לדברים נוראיים שעשיתי בחיי, לדברים כואבים שעשו לי, לזכרונות נושנים שלא רציתי לזכור, לכאבים, להשפלות, לבדידות, לסבל.

עוד ועוד השורשים נכנסו, עוד ועוד חודרים, פורצים, דוחפים, דוחקים, הו - אמא כמה כואב!

ואז נזכרתי - אמא!

שמעתי את הגוף זועק קריאה לעזרה ואני רק ידעתי: "אמא, כל כך הרבה כאב, אנא עזרי לי."

ואמא אדמה מיד ענתה: "אל תחזיק ואל תילחם, תפתח ותשחרר."

"כל כך כואב אמא!" צעקתי שוב.
"תפתח ותאפשר, פתח את עצמך."

ואז פתאום הבנתי - מרוב כאב אני מחזיק, אני נלחם. רצייתי לשחרר אבל הפחד תפס בי. ידעתי שאם אמשיך להילחם, להתנגד ולהחזיק בכוח, השורשים האלה יקרעו אותי לחלוטין מבפנים ואני פשוט אמות, לא יישאר ממני דבר. הם יבתרו אותי לגמרי ואני אמות.
שמעתי את גופי גונח מכאב אי שם בחוץ ורחוק ממני והבזק של כאב אדיר פילח את לבי.
"כמה כאב אמא!"
"תפתח!" הפעם זו לא הייתה הצעה, זו הייתה פקודה.

צייתתי.

שחררתי הכל ופתחתי כל שאפשר מבפנים.

השורשים נכנסו עוד פנימה במערבולת במהירות אדירה ומצאו עומקים חדשים של אופל בתוכי. לא רק שתיבת פנדורה נפתחה בתוכי, כל הגיהנום ושאר העולמות התחתונים הסתחררו בתוכי וממני והלאה.

רצה, אונס, כאב, יגון, סבל, חרטה, בדידות, שליטה, כוחנות, סיוטים, זעזועים, רפש, מסכנות, סבל, סבל, סבל!! השפלות, הצקות, רעות חולות, זדון, רקב, סירחון, צחנה.

מראות שלא רצייתי לראות היו שם, זכרונות שלא ידעתי אותם כלל נגלו לי.

"הו - אמא, מי ידע שיש בתוכי את כל זה?" לא שיערתי מעולם שכך אפל הוא התוך שבי. סבל, סבל, סבל ואובדן ופחד איום ונורא שמשתולל ויולד עוד ועוד זהמת יגון וצער אינסופי לעצמי ולאחרים. איני יודע כמה זמן עמדתי בתוך התופת הנוראית שהסתחררה בתוכי וסביבי ושהשורשים נותנים לה דלק וחומר בעירה נוספים בטרם לא הייתי יכול לשאת עוד, ופשוט התנתקתי לחלוטין. ידעתי, ראיתי, שמעתי והייתי מודע לכל הגועל שבי אולם לא חוויתי אותו יותר כמחובר אלי, לא הייתי יכול עוד.

ואולם קונקואהמנב המבורכת לא חשבה לאפשר לי הימלטות שכזו ומצאה אותי בעזרת שורשיה וקשרה אותי חזרה אל השאול המתחולל בתוכי.

הכאב היה נורא.

ידעתי שאני בוכה, ידעתי שאני צורח, ידעתי שאני מפרפר, אולם כל זה היה כל כך רחוק ובחוץ ואי שם.

בפנים היה הדבר הנורא ביותר שקרה לי מעולם.

ואז, לא יכולתי עוד ופשוט קרסתי בתוכי, איבדתי כל אחיזה וכל שליטה והסכמתי שזה המצב ואין מה לעשות ודי - אני כזה. יישות של אופל, הוויה של פחד ודי.

זאת כנראה הייתה הנקודה בה באמת שחררתי ופתאום כל האופל שבקע ממני והסתתר בתוכי החל להיות יותר ויותר בהיר ויותר ויותר מואר, עד שכל מה שעלה מתוך המעמקים הנידחים ביותר שלי היו אלומות של אור בוהק וצלול. עוד ועוד הסחרחרה האפלה הפכה לקרינה מוארת ואורות מופלאים החלו למצוא את דרכם מתוכי. התחושה הייתה מופלאה וקסומה ועמעמה מאוד את התחושות החודרניות של השורשים מכל הפתחים שלי.

מהר מאוד הפכתי להיות מוקד של כוכב שהאיר אורות לכל כיוון ועבר. כמה אור בקע ממקור אחד. הו - אמא, מי ידע שאפשר כך להיות?

ושוב נזרעו המילים של המסר הראשון בתוכי, בתוך כל הנגוהות הללו: "אהבה היא לאפשר לעצמי להיות, די, כדי לאפשר למה שמחוצה לי להיות גם כן."

היישות הקדמונית התקרבה אליי עוד יותר. קירבה ממש ממש אינטימית עד שעניי שלי היו מול עיני המראות שלה וראיתי אותי בעיניה - ראיתי את הפנים המבועתות שלי אולם המאירות, ראיתי את השורשים החודרים דרך אישוני פנימה אל גופי והמראה שמולי הלך והיטשטש, הלך והתערפל ובמקומו מראה חדש הופיע בעיני הקדמונית המקודשת.

ראיתי אותי בבגדי הטקס שלי מרים ידיים מעלה אל הכוכבים ומביא מהם את האור אל כל האנשים שסביבי. זה מי שאני.
המראה חזר על עצמו פעם נוספת ודרש שאפתח אליו ואקבל אותו ואסכים לו. דמעות החלו לזלוג מעיניי השורפות, אולם לא דמעות של כאב ויגון אלא דמעות של התרגשות.
בפעם השלישית שהמראה בו אני מביא אורות של הרמוניה מהעולמות העליונים אל האנשים בעולם שלנו חזר, שמעתי את אמא אדמה מצווה שנית: "שחררו!"
צייתתי ושיחררתי.
זריחה מטורפת ועוצמתית מאין כמותה בקעה ממני. ידי הונפו לצדדים ושמעתי אותי זועק "אהההההההההההה..."
ידעתי שאני משרת של האמא הגדולה, ידעתי שאני משרת של אמא אדמה, ידעתי שאני בשירות לאנושות כולה.
אור ענק בקע מכל אחת מכפות ידי ועלה מעלה, אור אדיר בקע מכל אחת מכפות רגליי וירד מטה ואור אדיר בקע מקודקוד ראשי כלפי מעלה ומאגני כלפי מטה.
אושר שאין לתארו הציף אותי מבפנים. שמחה ויופי פנימי ונועם מילאו אותי והקיפו אותי.
פתחתי עוד יותר אפילו עד שהיישות הקדמונית כולה נבלעה בתוכי, צללה פנימה אל תוך לבי וזרעה זרעים של אהבה.
"אהההההההה..." שמעתי את הגוף שלי זועק. ידעתי שהוא גם רועד ומפרפר והייתי חצי מודע גם לנהרות דמעותיי שנוזלים להם במפלים מעיניי.
אהבתי אותי. אהבתי את העולם. אהבתי הכל. וידעתי שהאהבה הזו שאני חש מגיעה ותגיע לכל מי שסובב אותי בחיי.
מעודי לא חוויתי כזו אקסטאזה. מעולם.
ופתאום היישות הקדמונית לא הייתה עוד בתוכי אלא עמדה במרכז המעגל, שורשיה אינם מקיפים אותי עוד ואינם חודרים לתוכי. היא מתבוננת בי.
ידעתי כי עכשיו זו החניכה באמת - האם אצליח להחזיר עצמי לתוך הכלי? האם אצליח לקחת את כל זה ולהיות בעולם הזה כלי לאהבה?
נשמתי את עצמי פנימה לגוף. אילצתי עצמי לחזור חזרה. אספתי עוד ועוד. נתתי פקודות של חזרה לגוף ובכוח רצון אדיר שלא ידעתי שקיים בתוכי אספתי אותי לתוכי ואילצתי אותי להכיל את כל האור והאהבה הזו.
הרגשתי את הגוף רועד סביבי, הרגשתי את הדמעות ממשיכות לזלוג, הרגשתי את אלכסיי עומד כך שראשו מגיע לחזי ומחבק אותי חזק ואוחז אותי אליו.
"הכלי הולך עם האהבה" המילים נשלחו אליי מרחוק הפעם, בזמן שההתגלמות מחזירה את חומרתי לאבנים ולאור הכוכבים ומתמוססת לאין.
הפניתי את תשומתי לבי לגופי המפרכס והרועד ולידיים של אלכסיי שמחזיקות בו לבל יקרוס. נשמתי עמוקות וניסיתי להשתלט על הרעידות גם מבחוץ וגם מבפנים. לאט לאט זה הצליח ולבסוף הגוף נרגע. אלכסיי הסיר מעל עיניי את הסרט וסביבנו היה אור של בוקר צלול... ובתוכי גם.
רק עכשיו קלטתי שאני עומד על האבן עליה ישבתי קודם לכן, מה שמסביר את גובהו הנמוך של אלכסיי כשהחזיק בי. קפצתי ממנה מטה ונישקתי את אלכסיי במצח ואחר על השפתיים וחביקתי אותו חזק חזק - היה לי טוב, הייתי מאוהב, הו - אמא, כמה טוב יכול להיות בעולם הזה.
"לא ברכת" אמר אלכסיי בשמחה בזמן ששחרר את רגלי מהחבל.
"לאן אברח מעצמי?" שאלתי בחיוך.
הייתי כל כך מלא באנרגיה שרציתי רק לקפץ מסלע לסלע ולפזז כמו איזו עז הרים. רק התבונה שהייתה בי, עצרה אותי מכך שכן אפשר בקלות לקפץ במקום הזה מאיזה צוק היישר אל הגלגול הבא.

האוכל מהצלחות הורד והושאר במקום, הטלפון לסאשה התרחש וברגע שהוא הגיע אלינו, גם הוא נאלץ להתמודד עם חיבוקים ונשיקות. והוא עשה זאת במבוכה מסויימת אולם בהכנעה. שלושתנו לקחנו את הציוד לרכב ונסענו הביתה. לא יכולתי לחשוב על שינה, אז ביקשתי מסאשה טרמפ לכפר בזמן שאלכסיי הלך לישון. הסתובבתי כמו שיכור עד הערב ואהבתי כל רגע מכך.

שומר הסודות

ביום שלמחרת אלכסיי הכריז שהיום היא החניכה השלישית. הוא עשה זאת תוך כדי שהוא מעיר אותי בשעה כל כך מוקדמת עד שהאור הראשון של היום עדיין היה מתמתח ושולח אצבעות הדוחקות את הלילה למקום אחר.

עוד לפני שהספקתי לצחצח שיניים ולשטוף פנים, נלקחתי החוצה, וביחד, באורות המאוד ראשונים של השחר עמדנו ליד העץ הגדול תחתיו עמדה הבקתה. אלכסיי הראה לי חבית מתכת גדולה שנראתה מאוד ישנה ובתוכה נוזל ירוק שנראה כמו מים מעופשים.

הוא לקח ספל מתכת שהיה מחובר אל החבית בחבל, מילא אותו בנוזל הירוק ואמר לי לשתות.

"הכי קל לעשות את זה במהירות ובפעם אחת" אמר. הריח של הנוזל היה דוחה ביותר והטעם, כך גיליתי לאחר נשימה עמוקה ותוך לגימה מהירה ככל שניתן, היה מבחיל באופן יוצא דופן.

"יופי" אמר אלכסיי, לקח ממני את הספל והחזיר למקומו. "את כל היום הזה תבלה בבאניה בהתבודדות ובהתנקות. כל מה שיצא ממך, תוציא בבאניה. יש הרבה מים לשטוף את עצמך כמה פעמים שתרצה ושתצטרך. אל תצא משם עד שאני אגיע ואוציא אותך בעצמי."

"זאת החניכה שלי?" שאלתי "היטהרות?"

"אחרי שעמדת בשני התהליכים הראשונים בהצלחה כה רבה, צריך לטהר ולנקות את הגוף. לבאניה יש את הכוח לעזור לך לעשות את זה. זה לא רק מקום לרחצה, זה מקום לשחרור הדברים שמושכים אותך לאחור. בעצם..." אלכסיי המשיך להסביר בעודנו מגיעים לבאניה והוא פותח בעבורי את הדלת, "...בימים הקדומים הבאניה הייתה מקום מקודש של טקסים ואילו השהות בה הייתה טקס בפני עצמו. היום גם אתה תגלה זאת."

הדלת נסגרה מאחוריי ונותרתי לבד, עדיין מתעורר, עם טעם איום ונורא בפה, במקום חם ומהביל. התפשטתי ושפכתי על עצמי מים חמימים. בעוד המים מוצאים את דרכם במורד גופי אל רצפת העץ ותעלת הניקוז, החלה החניכה בתחושת בחילה נוראית שמיד גם גובתה בהתקף של מספר הקאות שפרצו מתוכי בלי שיכולתי לעצור בהן בכלל. עכשיו הבנתי את המשמעות של המשקה הירוק שקיבלתי והכנתי את עצמי נפשית, ככל האפשר, למה שעומד להגיע.

ואכן, כל מה שחשבתי שיגיע, הגיע.

במהלך השעות הבאות הבחילות וההקאות, כמו גם התקפי השלשול הבלתי נשלטים הגיעו בהפסקות של דקות בין פעם לפעם.

מובן שההרגשה הרעה בגוף לא איחרה להגיע וכיווצי בטן קשים התלוו להתרוקנות. כשכבר לא היה מה להקיא, יצאו מתוכי מיצי עיכול, ריר ורוק. מהצד השני יצאו נוזלים אחרים בעלי ריחות מאוד קשים, ובגלל שהבאניה היא מקום סגור ללא פתחים או חלונות, הריחות נשארו איתי וקיבלו העצמה נוספת בזכות החום הרב שבקע מאיזור הסאונה. החניכה המשיכה ואלכסיי לא הופיע כדי לגאול אותי מהחום, ההזעה, כאבי הבטן והתקפי 'ההיטהרות' שלא פסקו מלהופיע. לפי האור שבקע מהחריץ מתחת לדלת, ידעתי שעדיין יום, וכי כנראה הדרך של החניכה הזו עוד ארוכה, ולפי שראיתי את האור מאוד מקרוב, קלטתי שאני שכוב על רצפת הבאניה בקרבת הדוודים עם המים הקרים, מנסה לצנן מעט את ראשי. כלל לא שמתי לב שאני שרוע על הרצפה עד כה. עם ההכרה שהדרך עוד ארוכה, נפתחה בתוכי דלת מסוג שכבר זמן רב לא פתחתי - הדלת למסכנות. הרגשתי אותה מתחילה לחלחל אל תוך ראשי ומחשבותיי, ולהציף את מודעותי. תוך מספר שניות ספורות הייתי אומלל ביותר וכשכולי הייתי שקוע ברחמים עצמיים, גל נוסף, והפעם חזק ביותר, של היטהרות תקף אותי ולא היה בי הכוח לקום ולשטוף את עצמי מתוצאותיו.

כאבה לי הבטן, ראשי פעם בהלמות כאב, היה לי חם, מזיע, מסריח והייתי לבד ומסכן.

כמובן שהתהליך היה מאוד מתיש את הגוף ועולם החלומות והחזיונות החל מושך אותי אליו. דמותה של סבתא טווילה ניטץ' התגלמה בפניי. זו המורה האינדיאנית שלי שאימצה אותי למשפחת הזאבים של שבט הסניקה. היא הופיעה מוקפת עצים והיא דיברה אליי. היא אמרה מילים אך לא יכולתי לשמוע אותה. דמותה התחלפה בדמות מורתי המקסיקנית אד-אומה שהייתה מוקפת פרחים וגם היא ניסתה לומר לי דבר מה אך גם אותה לא שמעתי.

התקף ההיטהרות הבא העלים את החזיון הזה ולאחריו חלמתי את טה-רה, בת זוגי ואהבת חיי ובעצם המדריכה הרוחנית הראשונה שלי. גם היא ניסתה לומר לי דברים שאני בטוח שהיו חשובים, אולם גם קולה שלה לא היה נשמע. ראיתי אותה, כל כך רציתי שהיא תחבק אותי ותלטף את שערי בידיה העדינות ותבטיח שהכל בסדר - כל כך התגעגעתי אליה, אבל לשמוע אותה לא יכולתי. הגעגוע הפתאומי שעכשיו הרגשתי היה חזק מאוד וכאב הלב שהוא הביא עמו, העצים עוד יותר את תחושת המסכנות והרחמים העצמיים... ואלה כבתגובת שרשרת משומנת היטב וידועה מראש, הביאו כיווץ בטן חזק במיוחד שגרם ליציאה חריפה ושורפת כזו עד שהייתי חייב לקום ולשטוף את עצמי כדי שהצריבה תירגע.

נשמתי עמוקות ודמיינתי את טה-רה מולי שוב. דמיינתי אותה מחבקת אותי ונזכרתי במילים בהן היא ציידה אותי למסע הזה: "אני השורשים שלך."

נטעתי את עצמי בתוך הדמיון הזה של דמות אהבתי והנחתי לה להוציא שורשים לאדמה בעבורי. זה הרגיש נעים וחשתי בתוכי בריזה קרירה ונעימה שהפיגה לרסיס של רגע את תחושת ההזעה והחום הבלתי נסבל של הבאניה.

ואז שמעתי אותה, שמעתי את כולן וכולן דיברו את המילים של אמא אדמה שדיברה מתוך השורשים שפתאום היו לי: "תפתח את עצמך - אל תילחם - תפתח את עצמך". עלה בתוכי זכרון עמום שלא ידעתי מהיכן הוא מגיע ומי לימד אותי את השיעור הזה, אבל זכרתי שכשאנחנו אומללים, התקשורת שלנו והקשר שלנו עם עזרה מהעולמות הנסתרים (ובמקרים רבים גם מהעולם הפיזי) מתנתקת ואנחנו נותרים להתמודד עם האופל שלנו בעצמנו. אבל אני עוד נלחמתי.

עניתי לקולות שהצליחו לרגע להגיע אליי, שאני דווקא פתוח ומאפשר, שאני עושה יופי של עבודה ומשחרר הכל. בעודי אומר את הדברים האלה, ידעתי מבפנים שאני מדבר שטויות שאינן קשורות למציאות כלל, ובכל זאת עוד המשכתי להילחם בעקשנות. נשארתי מסכן ולבד ומזיע ומסריח ומשלשל.

האור עדיין המשיך להאיר בחריץ מתחת לדלת והכיווצים בבטן לא פסקו. פיזית, הייתי מותש לחלוטין, רגשית, הייתי סחוט היטב. אולי עילפון תפס אותי או איזה חזיון שהצליח באיזו דרך פעם נוספת להגיע להכרתי: שמעתי קול שידעתי לזהותו בוודאות - אמא אדמה: "אתה משרת אותי ולכן חייב לעשות לפי בקשתי - שחרר הכל עכשיו." היה בקול משהו מלטף, אוהב ורך שהצליח להמיס מעט את האחיזה של הסבל סביב הכרתי ופתאום היה לי פתח מילוט. ראיתי מולי את עיניה הטובות של טה-רה, זוגתי, נוצצות אליי בכוכבים נעימים ומחייכים... ונשמתי. עצמתי עיניי וויתרתי. הרפיתי גוף, שחררתי ראש, הרשיתי למחשבות לנזול ממני והלאה. נתתי לכל המערבולת הרגשית בבטן להתמוסס. פתחתי את כל המנועולים, הנחתי לכל ידידות ההצלה, פרצתי את כל הסכרים, נשכבתי על רצפת העץ הרטובה וצפתי בתוך עננה של אהבה.

חלום ומציאות, הזיה וחזיון התערבבו זה בזה וכמו ערפל שמגיע ונמוג כך גם הם הגיעו להכרתי ועזבו אותה.

זמן עבר, איני יודע כמה, ואני צפתי חסר משקל וללא כל אחיזה בדבר. עוגן נתפס בהכרתי כשחשתי נגיעה קלה בכתפי והייתי מודע פתאום שאני לא לבד בבאניה. פקחתי את עיניי והיה איתי אדם זקן וקמוט פנים מאוד. זקן ארוך מאוד ומסולסל השתלשל מפניו למטה והוא עטה חלוק רחצה לבן מעוטר באמרתו ברקמות של צורות גיאומטריות בשלל צבעים. התיישבתי ובירכתי אותו לשלום והוא בתורו בירך אותי ואמר שהוא שמח שמצאתי את דרכי אל מקום הטקסים שלו.

חשבתי סימן שאלה אך עוד לפני שהצלחתי לגבש אותו למילים ולשאלה מסודרת, הוא ענה: **"אני הרוח של הבאניה, השומר שלה והחונך שלך להיום."**

הבנתי שאינני נמצא בחוויה פיזית, אלא כי אני חווה מציאות אחרת, ואיזה סוג של צלילות מחשבה הפציעה בי: כל זמן שהייתי מסכן ואומלל הייתי בבאניה שהיא סוג של מקלחת. ברגע שוויתרתי על הרחמים העצמיים, עברתי למימד העמוק יותר של הבאניה - מרחב מקודש של טקס. אינני יודע מדוע, אולם המשפט הראשון שצף בתוכי במעמד המפתיע הזה היה שאלה: "מה אפשר לעשות למענך?"

פניו של השומר היו תערובת של הפתעה, שביעות רצון וחיוך שיודע שאני כלל לא נמצא במצב בו אני מסוגל לעשות בעבורו דבר, ובעצם בעבור אף אחד. **"אתה יכול לתת לי מתנות"** לבסוף ענה השומר.

אי שם הרחק ממני, בזמן אחר ובעולם אחר ידעתי שהגוף שלי חווה כיווץ קשה בבטן, אולם הכאב ותוצאותיו היו רחוקים ממני מאוד, ואני עניתי לשאלה שהייתה קרובה, מוחשית ואמיתית בעבורי הרבה יותר: "מה מכל מה שיש לי תרצה ביותר?"

"סודות" אמר השומר, "סודות."

הוא עזר לי לקום מהרצפה וליווה אותי אל תוך הסאונה - החדר בבאניה אליו אף פעם לא נכנסתי כי החום היה פשוט בלתי נסבל, והשכיב אותי על דרגש העץ שהיה שם. הוא התיישב לצדי, לקח צרור ענפים מכוסו עלים שהיה מונח בצד הדרגש, טבל אותו בדלי עץ עם מים ומאוד בעדינות טפח על גבי, ראשי ורגליי.

אנרגיה קרירה ומענגת השתחררה לתוכי בכל פעם שהקרירות של המים ומגע העלים נגעו בי, ואני התחלתי לדבר.

אחרי שתי החניכות הקודמות שהעלו בתוכי דברים ששכחתי ושלא רציתי לזכור ולדעת, היו לי הרבה סודות לספר לשומר.

אני דיברתי והוא מדי פעם עבר עלי עם עלים ומים חיים.

המחנק של הסאונה לא היה שם, החום לא נגע בי, הייתה תחושה של מערה, של חיבוק, של רחם חמים שמכין אותי לקראת לידה. השומר לא הפריע ולו פעם אחת לסיפורים שלי. הוא דמם והקשיב. היה נדמה לי כי הוא שותה את המילים שלי ובתמורה טופח נעימות וחיים אל תוכי.

דיברתי עד ששקט אפף אותי וחושך עטף אותי ודממה הייתה כל שיש. התעוררתי כשחשתי נגיעה בכתפי. פקחתי עיניי ולמרות שציפיתי למצוא את השומר, אלכסיי היה לידי. הוא עזר לי לקום, הוציא אותי מהסאונה, שפך עלי מעט מים פושרים ותוך שאני נשען עליו, יצאנו מהבאניה אל תוך לילה שקט וקריר ואני נשמתו כמו שלא נשמתו זמן רב מאוד.

רגע אחר כך צמרמורת של קור חלפה בי ואלכסיי אמר שחייבים להיכנס פנימה. הוא כמעט נשא אותי אל תוך הבקתה, הניח אותי על המיטה ואני ישנתי.

התעוררתי למחרת בבוקר לקולות רבים בבית - דרך הדלת הפתוחה ראיתי כי אלכסיי מכין תה, אולג יושב לידו ומדבר עם בחור שלישי. האחים שבו הביתה.

לורשת שטאלנות

הגוף שלי היה סחוט לגמרי אבל הצלחתי להתרומם מהמיטה. הרגליים רעדו תחתי והרגשתי צורך להתקדם מאוד לאט - צעד אחר צעד ובדרך גם להיעזר בקירות או בכיסא או בכל דבר אחר שאפשר היה לתפוס. בדרכי מחדר השינה לאזור ההתרחשות, הבריקה בי המחשבה שעכשיו חסרים מקומות שינה. שתי מיטות בחדר אחד, ספה קטנה בסלון, שהנחתי שעליה ישן בדרך כלל האח השלישי, וזהו. לפני שהמחשבה הפכה לפחד, החלטתי להשתיק אותה, לא לומר דבר ולראות כיצד הדברים יתפתחו. במקרה הגרוע ביותר, נחלוק מיטה עם מי מהאחים, חשבתי לעצמי בחיוך פנימי ויצאתי אל החדר השני. אולג קלט אותי ראשון מבין כולם וניגש אליי במהירות כדי לתמוך בי את שארית הדרך אל הכיסא הקרוב. קרסתי לתוכו ובזמן שאלכסיי, בחיוך חם, מציג בפניי את אחרון האחים: "תכיר זה ליאוניד", נשמע מחוץ לבקתה צליל מוכר של אופנוע מימי קדם.

"או, הם הגיעו" אמר אולג וניגש לפתוח את הדלת. בעוד ליאוניד ואני מהנהנים זה לזה ואני חושב לעצמי שהאח הזה זה משהו אחר לגמרי מהשניים הראשונים - עיני ירוקות כמו יער שלם ושיערו ארוך ושחור מאוד, נכנסו לבקתה זוג קשישים. סבתא וסבא קמוטי פנים ביותר ולבני שיער לחלוטין.

היא בחלוק בית פרחוני ושיער אסוף במטפחת כחולה כשהיא מחזיקה סיר מתכת לבן עם ציורי פרחים שלפי הריח שהתפזר ממנו הכיל איזה תבשיל, והוא בטרנינג כחול בשני חלקים ומעליו מעיל רוח בדוגמאות הסוואה צבאית וקסקט. נכנסו ונהייתה בבית המולה.

"הוא נראה מאוד רע. למה ביקשת ממני רק בורשט ולא אוכל של ממש? מרק לא ייתן לו את הכוח שהוא צריך!", נוהמת הסבתא על אלכסיי בעודה מניחה את סיר מרק הכרוב האדום על השולחן.

"הוא בסדר גמור סבתא..." ענה אלכסיי "....וחוץ מזה אין כמו הבורשט שלך כדי להחזיר לאדם את הכוחות שלו."

"כן, כן" מנפנפת אותו הזקנה ופונה אליי: "תבוא היום אליי לאוכל של ממש טוב?" ולפני שאני מוצא מיילים ומחשבות, אלכסיי עונה במקומי "אולי ביום אחר סבתא, טוב? הוא עוד צריך לנוח."

"שינוח! שינוח!" צועק הסבא מאזור הדלת, "ואחר כך תביא אותו אלינו כדי שיראה הכנסת אורחים רוסית אמיתית!"

אלכסיי מהנהן לקשיש ולי לא נותר אלא להתבונן בקרקס המוזר הזה שהופיע פתאום בבקתה השקטה כל כך בדרך כלל, ולחייך.

ליאוניד התקרב אליי מעט בשעה שהסבתא טרחה במטבח סביב המרק והסבא לקח את אולג החוצה לראות משהו במנוע של האופנוע שלו, ואמר: "הם באו לקחת אותנו אליהם לכמה ימים."

"את מי?" שאלתי.

"את אולג ואותי, כדי שאלכסיי ואתה תוכלו להמשיך את החניכות שלך."

רק כשהרגשתי את ההקלה ושמעתי את הנשימה שלי משתחררת, הבנתי שהייתי די מתוח מהמצב עד כה. חייכתי אל האח השלישי והודיתי.

כמה רגעים אחר כך הגברים נכנסו והזקן צעק לסבתא שכבר מאוחר וצריך לצאת. תוך התעלמות מוחלטת מהצעקות שבדלת, הזקנה ניגשה אליי ואמרה בלחישת "אל תשכח לבוא לאכול אצלי - תבקש מאלכסיי, הוא ייקח אותך" ויצאה החוצה.

דרך הדלת הפתוחה ראיתי את הקשיש עולה למקום הנהג, את הסבתא הבשלנית עולה בחניניות נשית יפהפייה מאחוריו, ואל תוך ארגז העץ הגדול, שגם באופנוע הזה החליף את הסירה המקורית, נדחסו אולג וליאוניד על ציודם.

היה נדמה לי שאילו היה צריך להעמיס גם אותי שם, ודאי היו מוצאים דרך לעשות זאת, אבל ממש לא רציתי לדמיין כיצד.

כשהצלילים האחרונים של האופנוע נדמו, חזר השקט ושבה השפיות לבקתה הקטנה שלעת עתה הייתה של אלכסיי ושלי... וכמובן, של כל הרוחות הקדמוניות!

"איך אתה מרגיש?" שאל אלכסיי תוך שהתיישב לידי בעודו מגיש לידיי כוס תה עם חלב.

פתאום נזכרתי שאין לי מושג איך אני מרגיש. לקחתי כמה שניות לבדוק וגיליתי שאני מרגיש מצויין.

"בגוף - אני גמור... אולם מבפנים יש הקלה ומקום. יש תחושה של פתוח והרבה מרחבים."

"יופי, יופי, ומה ביקש ממך השומר?"

"סודות" עניתי.

"מצויין" ענה אלכסיי, "עכשיו אני יודע שעברת גם את החניכה הזאת. רק מי שפגש את השומר יודע מה הוא תמיד מבקש ורוצה."

"אתה רעב?"

שוב לקחתי לעצמי מספר שניות כדי להרגיש פנימה מה קורה לי וגיליתי את הבטן המאוד ריקה שלי, "כן" עניתי.

אלכסיי לקח ממני את כוס התה וחזר לאחר רגעים ספורים עם צלחת מלאה במי מרק אדומים.

"קודם כל תשתה את המים של המרק - אנחנו צריכים להאכיל אותך לאט לאט כדי לא לגרום לגוף שוק."

אכלתי את מי המרק הטעימים תוך שאני נזהר לא לרעוד עם הידיים ולהחזיק את הצלחת יציב. כשאלכסיי ראה את מה שקורה איתי, הוא הביא שרפרף קטן עליו יכולתי להניח את הצלחת ולאכול ממנו.

זו הייתה הקלה של ממש.

"סאשה לא יכול היה להתפנות היום בעבורנו, אז את החניכה הבאה שלך נערוך מחר. זה דווקא טוב כי כך יהיה לך זמן לנוח ולהתחזק."

לא ידעתי אם זה טוב או לא טוב שיש לי יום חופש והחלטתי שאם כך קרה, זה הטוב ביותר שיכול היה לקרות, ולכן עזבתי את הנושא וניסיתי לגשש מעט לגבי ליאוניד.

"ליאוניד נראה מאוד שונה ממך ומאולג."

"כן, זה כי אמא שלו רוסייה, אולם אבא שלו מונגולי."

"חשבתי שאתם אחים."

"אנחנו אחים."

"אז איך זה שאין לכם אותם הורים?"

"אנחנו אחים כי כל הנאורי משפחה."

הרגשתי שנפתח לי כאן פתח לשאול שאלות עמוקות יותר ולנסות להבין טוב יותר את משפחת הזאבים המיסטית הזו.

"זה בסדר שנדבר על המשפחה שלך מעט?"

"אני לא מבטיח לענות על כל השאלות, אבל על מה שאפשר לדבר, אפשר לדבר."

ותוך כדי שאלכסיי מגיש לי מילוי לצלחת והפעם יש תוכן למרק, שאלתי: "אפשר ללמוד להיות נאורי או שצריך להיוולד כך?"

"שאלה מורכבת" ענה אלכסיי, "ברור שצריך להיוולד נאורי כדי להיות נאורי, אולם גם צריך לדעת לזהות את הקריאה, ללמוד את המשיכה וללכת אחריה עד לכאן. ישנם נאורי שנולדו נאורי אך לא עקבו אחרי קריאת הלב שלהם לסיביר ואלינו, נשאו רדומים ומנסים לחיות חיים של בני אדם."

"אתה אומר לי שנאורי נולדים לא רק כאן בסיביר? לא רק להורים נאורי?"

"בוודאי!" הוא ענה תוך הרמת כתפיים וגבות, "נאורי נולדים בכל העולם ולא רק פה. כאן אנחנו מתאספים, זו האדמה שלנו וכאן הבית שלנו, אולם נאורי נולדים בכל העולם לכל הגזעים."

ההשלכות המדהימות שיש לתשובה הזו זרקו את המחשבות שלי מצד לצד ממש כמו שסערה מטלטלת דוגית קטנה בלב ים. במשך זמן מה אכלתי בשקט וכשסיימתי את המרק, נשארתי בשקט נותן למידע העצום הזה שעכשיו קיבלתי לחלחל פנימה לתוכי.

אלכסיי התעסק בכלי המטבח והניח לי למחשבותיי בשקט.

"ואיך המשפחה מורכבת?" שאלתי, "יש אבא ואמא, סבתא וסבא, או שכולם אחים? ובכלל יש נשים במשפחה?"

אלכסיי הפנה את מבטו אלי והיה נדמה שאני משעשע אותו מאוד.

"בוודאי שיש נשים. בכל זמן, יש לנו שתי מנהיגות. הן הזקנות ביותר והחכמות ביותר בשבט והן אלו שמחליטות על מועד הריצה ומה שקורה בתוכה: כמה נרוץ, באיזו מהירות, לאיזה כיוון ועוד דברים שאני לא יודע - זה התפקיד שלהן והן עושות אותו. הן המנהיגות שלנו. מחוץ לזה כולנו אחים ואחיות."

"המשפחה גדולה?"

"המספר שלנו הוא אחד הסודות הכמוסים ביותר שלנו. אף אחד פרט לנו אינו יודע כמה אנחנו וכך תמיד היה."

בעוד הצלחת מתמלאת בפעם השלישית במרק האדום עם תוכן, הפעם גם עם מעט שמנת וחצי פרוסת לחם ליד, ומוגשת אל השרפרף, אמרתי: "זה מדהים שנאורי נולדים בכל העולם ולא רק כאן."

הייתי בטוח שהנאורי הם רק ילידים של סיביר.

אלכסיי התיישב לידי וברצינות גמורה נתן לי את אחד השיעורים החשובים בחיי ששינו את תפיסתי על העולם, על עצמי ועל העבודה שאני עושה, בצורה עוצמתית ביותר: "העולם השאמני הוא עץ החיים.

ישנם אנשים שכמו עלים ירוקים עדיין תלויים עליו ומחוברים אליו ודרכו מוצאים קשר לאמא אדמה והיא מחייה אותם היטב. אלה אנשים שבטיים כמו אלה שחיים פה: בוראטים, אוונקים ושאר השבטים או כאלה כמו שאצלם אתה למדת באמריקה ובמקומות אחרים.

וישנם אנשים שמסיבות כלשהן הסבתות והסבים שלהם או אולי אפילו ההורים של הסבתות והסבים שלהם עשו בחירות אשר ניתקו אותם מעץ החיים ומהקשר עם האדמה וכמו עלים של שלכת הם עפים ברוח והילדים שלהם עפים ברוח גם כן מצד לצד בלי שורשים וללא אדמה.

אבל אסור לשכוח שכל עלה היה מחובר פעם לעץ החיים - לדרך השאמנית, ולכן זוהי המורשת המולדת שלו בזכות. בכל רגע שירצה, כל עלה יכול לאחוז את המורשת השאמנית, לנחות אל האדמה ולהפוך להיות הדשן שיזין את עץ החיים ולהפוך לחלק ממנו.

גם לאנשים לבנים יש מורשת שאמנית וחיים המחוברים לאמא אדמה זורמים להם בתוך הדם, בדיוק כמו לנו כאן.

הנה אתה לבן שחי בעולם של האנשים הלבנים ואתה שאמן. זה כי החלטת לנחות מהמעוף ברוח, לאחוז באדמה, והיא אווזת בך ומחברת אותך שוב לעץ החיים.

הדרך השאמנית היא לכל אחד באשר הוא והיא המורשת המולדת של כולנו."

הרגשתי הלם מוחלט.

מצד אחד הרגשתי הקלה ותחושות שמותר לי לנשום בעולם. מצד שני הרגשתי שכל הבסיס עליו המציאות שלי נשענת נלקח ממני. לא היה לתחושות האלה הגיון וגם לא הסבר, פשוט הרגשתי שעולמי חרב עלי. ידעתי שהוא חרב בטוב ושטוב שכך קרה, אולם תחושת ההרס הייתה ממש מושלמת.

הייתי צריך אוויר.

שאלתי את אלכסיי אם זה בסדר שהוא ייקח אותי לכפר וישאיר אותי שם לכמה שעות. לאחר שהוא וידא שאני בסדר באופן גופני ושאני יכול ללכת בלי ליפול יותר מכמה צעדים, עלינו על האופנוע והוא הביא אותי אל מרכז הכפר.

הייתי צריך קצת חנויות למזכרות, קצת מיץ תפוזים וקצת אנשים בבגדי ים ומזרוני חוף בצבעים נאוניים. הייתי צריך קצת שפיות שתחזיק אותי בטלטלה שעכשיו עברתי.

אלכסיי אמר שיבוא לאסוף אותי עוד שלוש שעות בערך ושאקח את היום הזה באיטיות כי אני עדיין חלש מאוד.

הבטחתי שיהיה בסדר ושאין לו מה לדאוג.

שוטטתי בכפר מחנות לחנות, ממיימרקט לבית קפה והמחשבות שלי מתרוצצות לכל הכיוונים. הלכתי גם לכיוון החוף והסלע המרהיב של השאמן הקדומה והמחשבות עדיין מתרוצצות. ידעתי שיארכו עוד חודשים רבים ואולי אפילו שנים כדי להגיע לסופן של כל הדרכים הפתלתלות שאליהן השיעור הזה שילח אותי. ידעתי שהוא גם יביא איתו מאבקים לא פשוטים בתוכי ומחוצה לי וקיוותי בתוכי שאמצא את האמת הפנימית שלי חזקה מספיק ואיתנה מספיק כדי לעמוד באתגרים האלה.

כשנכנסתי ליורטה המונגולית בתוכה הייתה עמדת האינטרנט היחידה בכפר לשלוח אימייל הביתה, החלטתי לא לספר על הדברים שעברתי, רק לומר שאני בתהליך מאוד עמוק.

האמת - לא ידעתי מה לכתוב.

חניכה לטל לסורתיות

סאשה הגיע אחר הצהריים. העמסנו את התרמיל שלנו על הרכב, הסדרנו ענייני תשלום ויצאנו לדרך. גם הפעם השבילים המובילים צפונה עברו דרך היערות ואלכסיי, בדבקות רבה, פיזר את האבקה ואת מילות התודה לעצים על שהם מאפשרים לנו לנסוע על שורשיהם החשופים.

הגענו למקום שידוע בכינוי 'השן' בשעה שדמדומי הערב כבר היו בשלב מתקדם והחושך החל לצבוע את העולם שסביבנו. סאשה הודיע שהוא יעזור עם הסחיבות וכל אחד העמיס תרמיל על גב ויצאנו לדרך אל המקום שבו יערך הטקס. הדרך בתחילה ירדה במורד גבעה מכוסה דשא ופרחים לבנים, צהובים וסגולים שנראו כמשובצים בה בדוגמאות שטיח פרסי מכובד, ואחר כך החלה לעלות. מימינו עלה צוק שיותר מאשר ראיתי את גובהו חשתי את העומק אליו ניתן להגיע במידה וכיוון ההליכה אובד ונופלים ממנו, ומשמאלנו מדרון עם עצים. כמה הרבה אפשר להידרדר לצד הזה לא הייתי יכול כבר לראות מפאת הלילה, אבל הייתה לי תחושה שאפשר להידרדר לא מעט.

והנה בעוד אנו פוסעים בדממה בזה אחר זה כשבנינו מרחק של כעשרה מטרים, מגיעה מלפנים אישה לבושה באיזה

בגד מתנפנף ברוח שהיו בו הרבה צבעים. ידעתי, למרות שלא ממש ראיתי, ששערה היה מסודר צמות צמות שבהן בדי סאטן צבעוניים היו שזורים ובידיה אחזה ספר. היא תפסה אותי ברכות ביד וכשאלכסיי הגיע שאלה אותו אם היא יכולה לרוץ איתי למעלה ולהראות לי את המקום ראשונה? למרבה הפתעתי, אלכסיי שתמיד היה מאוד מגונן ונתן מעט מאוד אפשרויות לאנשים להתקרב אליי, הסכים בחיוך.

היא אמרה שקוראים לה ג'אן ואותה היד שעד כה החזיקה בי ברכות, משכה אותי כעת איתה. רצנו ביחד במעלה הגבעה ואני חשבתי שבגלל שזה לילה בוודאי העליה אינה קשה כפי שנראתה קודם לכן, כשעוד ראיתי משהו בבירור.

סוף הריצה המשותפת היה במרום "השן", שם אנשים שונים יצרו מערומי אבנים בתפילה לאלים עתיקים שהם עדיין זוכרים.

ג'אן הושיבה אותי לצדה ליד אחד מהמערומים, פתחה את הספר שהחזיקה בידה ונתנה לאור הלבנה להאיר על דף מצהיב מרוב שנים שעליו כתב מאוד עתיק, כך היה נראה, ותרגמה את שכתוב בו:

"עוצמה באה מאהבה.

עשייה שבאה מעוצמה, מעידה על אמת ומביאה חופש.

"עשייה שבאה מפחד, מעידה על בריחה, חולשה, הרס ומביאה כבלים."

המילים היו מאוד חזקות בעבורי ושאלתי אותה באיזו שפה הדברים כתובים ומה זה הספר הזה? ג'אן רק ענתה שזה ספר מאוד ישן והוא כתוב בשפה הקדומה של האבות הקדמוניים שלה. שאלתי אם היא יכולה להקריא את הדברים שוב והיא נענתה:

"עוצמה באה מאהבה.

עשייה שבאה מעוצמה, מעידה על אמת ומביאה חופש.

"עשייה שבאה מפחד, מעידה על בריחה, חולשה, הרס ומביאה כבלים."

"זה מאוד חזק" אמרתי.

"אתה אוהב את זה?" שאלה בחיוך שפתאום נראה לי מפחיד ולשבריר שנייה ניסיתי לשמוע את הצעדים של אלכסיי וסאשה מאחור, אך לשווא.

"מאוד" עניתי בהיסוס.

"אז תחזור על הדברים. נראה אם קלטת אותם."

ידעתי שאת המשפט הראשון ודאי אני זוכר: "עוצמה באה מאהבה" ואז הייתי המום מעצמי על שהמשך הגיע בצורה כל כך טבעית, כאילו תמיד ידעתי את הדברים:

"עשייה שבאה מעוצמה, מעידה על אמת ומביאה חופש.

עשייה שבאה מפחד, מעידה על בריחה, חולשה, הרס ומביאה כבלים."

"טוב מאוד" אמרה ג'אן.

"תמיד תזכור שמקור העשייה הוא זה שיכריע את תוצאותיה בעבורך

בעבור כל מי שסביבך.

ועכשיו, אלכסיי קורא לך."

לא שמעתי דבר, הפניתי מבט לאחור אך לא ראיתי סימן וזכר, לא לו ולא לסאשה, דבר שהיה מאוד מוזר כי הם כבר היו צריכים להגיע.

כשהפניתי מבטי חזרה לג'אן היא ליטפה את פניי ביד אחת וזינקה ממקומה כך שלמרבה תדהמתי עלתה באוויר כמה מטרים. בדיוק באותו הרגע שמעתי את אלכסיי מרחוק קורא לי ובקולו שמעתי

דחיפות, דאגה ואפילו פחד:

"דוב, דוב, דוב, דוב..."

לא יכולתי להסיר את עיניי מהאישה המרחפת ובתוך שבריר של עידן שנמשך רסיס של רגע היא התפזרה עם הרוחות ונעלמה מהעין, ואני חטפתי סטירת לחי איומה בפנים. לפני שהצלחתי להגיב אליה, מים נשפכו עלי וסטירה נוספת ניחתה עלי מהצד השני. פקחתי את עיניי בבהלה וראיתי מעלי את אלכסיי וסאשה. פניהם חיוורים ועיניהם קרועות לרווחה ואלכסיי קורא לי "דוב, דוב, דוב, דוב..." "מה?" ענית.

"הוי דוב" אמר אלכסיי וחיבק אותי אליו.

המציאות החלה להסתדר סביבי. חשתי שאני שוכב ושאלכסיי יושב לידי ומחבק אותי אליו תוך נענועים, כמו שאמא מנענעת תינוק. לידנו ישב סאשה ובידיו בקבוק המים הפתוח ופניו קפואות ויש בהם שרידים של בהלה. "מה קרה?" שאלתי.

"מה קרה?" חזר על דברי אלכסיי והמשיך, "מה שקרה שאתה מעדת והתגלגלת למטה עד שעץ אחד תפס אותך. אני לא רוצה לחשוב מה היה קורה אם לא היית נתקל בעץ. סאשה חושב שנפלת עם הראש על אבן ובגלל זה הדם בראש." שלחתי יד לקודקודי ואכן מעט דם היה מרוח על שערוטי ועכשיו גם על ידי.

"מתי זה קרה?" שאלתי "לפני או אחרי שדיברת עם גאן?"

"מה?" אמר אלכסיי אלא שהפעם בלחש ולקח את פניו בשתי ידיו והסתכל אל תוכי היטב היטב מקרוב, "מה אמרת?"

הזכרתי לאלכסיי שהוא הרשה לגאן לקחת אותי לשון למקום של ערימות האבנים ואיך הוא אינו זוכר? אלכסיי אמר שדבר כזה לא קרה כלל.

אמרתי לו שבוודאי שקרה וגם הוספתי וסיפרתי לו את כל מה שקרה בשן וכשהגעתי לחלק בו גאן זינקה לאוויר והתפזרה עם כל הרוחות, פתאום נפל בתוכי האסימון שזה לא משהו שיכול להתקיים באופן פיזי.

"שמעת פעם על מישהו שעבר חניכה בצורה כזאת?" שאל סאשה בלחישה את אלכסיי. "מעולם לא" נלחשה תשובה בחזרה.

אלכסיי הניח לי, התרומם והחל מהלך ומדבר לעצמו דברים כמו:

"מסר יש..."

טקס אין...

פגישה עם גאן קרתה...

לא לפי המסורת...

הוא לא היה בהכרה, זה כמו טראנס...

אולי זו הזיה...

הוא ידע מה יש למעלה...

מסר יש...

הוא ידע את שמה..."

לבסוף כשכנראה הגיע למסקנה שאינו יודע מה לעשות, התיישב אלכסיי על האדמה והתכנס בתוך עצמו לכמה דקות של ריכוז ואולי גם בקשת עזרה מאמא אדמה.

ביתיים סאשה שטף את הדם מראשי בעדינות עם איזו מטפחת בד שוודאי מצא באחד התרמילים שסחבנו. כשוודא שאני אינני בכאבים, איפשר לי לשבת ונשאר צמוד אליי כדי להיות בטוח שאני לא מתכוון להמשיך וליפול את כל הדרך עד לתחתית ההר ולתוך האגם המקודש - בייקל.

אלכסיי שב אלינו לאחר מספר דקות והכריז שהטקס מיותר ואין סיבה לקיים אותו כי מטרתו כבר הושגה. צריך לחזור הביתה ולהתכונן לטקס הבא.

ביקשתי מהשניים שילוו אותי עד למעלה כדי לראות אם גם בעולם הפיזי הדברים נראים כפי שנראו לי בעולם האחר.

עלינו למעלה והמראה היה מדויק. כפי שראיתי בחוסר הכרתי, כך היה גם בעולם ההכרה המודעת שלי. התבוננתי למעלה וניסיתי לראות אם אני מצליח למצוא שריד ליישות המופלאה שהתפזרה בשמיים.

לא היה שם דבר.

הלכתי לכיוון אחד ואחר כך לכיוון אחר וחיפשתי פיסת סאטן, חוט של בד צבעוני, אך ללא הועיל. כל עדות פיזית למה שקרה לי לא הייתה שם.

נותרתי עם המסר ופתאום חשבתי שלחפש עדויות והוכחות לחוויות רוחניות זה בטוח מעשה שלא בא מאהבה ולכן סופו ליצור כבלים. הנה אני כבול למציאה של איזה קרע בד במקום לחגוג חניכה מוצלחת נוספת, שקרתה הפעם בלי יותר מדי כאבים. הנחתי לדברים ואמרתי לשני הגברים שאיתי שמיציתי את המקום.

חזרנו לרכב וביקשתי מאלכסיי שהפעם יניח לי לפזר את האבקה לכבוד העצים.

"ומה תאמר?" שאל אלכסיי

"אומר תודה ושגם אני אוהב אותם כמו שאתה אוהב."

אלכסיי וסאשה חייכו אחד לשני ונסענו.

לראות את העתיד

ביום שלמחרת, אלכסיי הכריז על יום חופש ומנוחה. שירותים היו הסיבה היחידה בעטייה התאפשר לי לעזוב את הבקתה. אלכסיי אמר שהמכה בראשי מטרידה אותו מעט והוא רוצה לוודא שהכל בסדר. הוא לא הסכים לדבר, להסביר, ללמד או לשאול אותי שאלות על חיי ועל הדרך השאמנית שלי, שידעתי שמאוד מעניינת אותו. הייתה דממה בבית והכיוון הכללי כיוון אותי למיטה. אפילו שרפרף קטן הונח ליד המיטה ומדי פעם אוכל או שתייה חמה הוגשו עליו. לא היה צריך להסביר הרבה מה קורה, הדברים היו ברורים ושקטים מאוד. העברתי את יום החופש המפתיע הזה במחשבות על כל מה שקרה לי בימים האחרונים, ולמרות כל החוויות המיסטיות המזעזעות והמופלאות שקרו לי עם אותן יישויות קדומות ומקודשות, הדבר שלא יצא מראשי הייתה השיחה שלי עם אלכסיי לגבי הנאורי שנולדים במקומות אחרים ונאלצים למצוא את דרכם הביתה לסיביר, מעט כמו שהסלומון שוחה נגד הזרם כדי להגיע למקום בו הוא נולד, ועל כך שהדרך השאמנית היא המסורת של כולנו ולא רק של שבטים ילידים נידחים.

המחשבה על כך שלמרות שאינני אינדיאני או בוריאטי או אבוריג'יני, עדיין בדמי זורם דם של שבט כלשהו ואיזו מסורת אדמתית קדומה פועמת בי יחד עם כל פעימת לב, לא הותירה אותי במנוחה. לאט לאט הגעתי להכרה שאני מרגיש תחושה מוזרה. אני מרגיש שיש לי זכות לחיות. המוזר בתחושה הזו היה, שלא ידעתי שעד עתה לא הרגשתי שיש לי את הזכות הזו. בעודי יושב על המיטה ומנשנש ופלים רוסיים קטנים שבחציים האחד הם בטעם שוקו ובחציים השני לימון, יכולתי לראות איך מתוך כפות רגלי, המחשבות על השיעור הזה מנביטות לי שורשים שנכנסים לאדמה. עדיין לא שורשים של עץ, אבל בהחלט שורשים שיכולים לתפוס היטב ולתת יציבות ומקום של ביטחון. בשעת הצהריים, כשהיום עוד התארך לו ושעות האור הרבות התנהלו להן בעצלתיים, החלטתי לנסות ולנמנם מעט בזמן שאלכסיי עבד בדממה שלא מתפשרת כלל במטבח. חלמתי על יער עבות עם שורשים עבים ורבים שנכנסים עמוק אל תוך האדמה. חלמתי שביער יש הרבה עצים מהרבה סוגים והשורשים של כולם מסתבכים ומשתרגים בינם לבין עצמם בתוך הגוף של אמא אדמה. החלום לא היה ארוך או מלא בפרטים יותר מכך, אולם היה בו משהו מאוד אינטנסיבי והתעוררתי ממנו בחצי בהלה.

התעוררתי והיו בי שאלות מאוד נוקבות: 'לאיזה שבט אני שייך? מה המסורת המולדת שלי? מה זורם בדם שלי ובלבי אני?'

הפיתוי להתחיל ולפנטז היה גדול, אולם החלטתי שכדאי להמתין עם תשובות. בינתיים נהיה עם השאלות ועם חוסר הוודאות.

ידעתי שיש עוד על מה לחשוב בנושא ועוד מה לשאול ולכן לא רציתי לקפוץ עם מסקנות ותשובות מאיזה סוג שהוא. רציתי שהשורשים יהיו עמידים, חזקים וטובים ולא כאלה שבכל רעידה של חוסר ודאות יקרעו ויתנתקו מהאדמה.

חשבתי שאולי התהליך שאלכסיי מעביר אותי בו, כמו שפתח את השאלות האלה, גם יסגור את המעגל בתשובות. החלטתי לחכות ולראות מה יגיע בדרך.

היום עבר מאוד לאט, אולם לבסוף אפילו הוא הגיע לקיצו וכשהלילה לבסוף נאות להגיע, קרוב לשעת חצות, הלכנו לישון.

הבוקר החל בשיחת טלפון עם סאשה ותיאום איתו לזמן בו הוא יכול להגיע ולאסוף אותנו, אולם לא היום.

אכלנו ארוחת בוקר שכללה סלט צנון מוטבע במיון, לחם וכמובן תה עם חלב. כשסיימנו אלכסיי ניגש אליי כדי לבדוק את הפציעה בראש. נראה שהוא נרגע מעט מכיוון שאמר שהיום נערוך את החניכה הבאה ושנבלה את רוב היום בחוץ. הוא שאל אותי אם אני מרגיש שאני מסוגל לכך, אם נחתי די או אולי עדיין כואב לי הראש.

עניתי כי הכל כשורה וכי אני מאוד מוכן ואפילו נרגש לצאת מהבית ולפגוש את הישות הקדמונית הבאה.

אספנו ציוד שנקשר בצרורות עם סדינים והוכנס לארגז על האופנוע ונסענו. השבילים בהם אלכסיי נהג, לקחו אותנו אט אט לכיוון היער וההרים, ואלו, לפי המפה, נמצאים בצד המזרחי של האי. אולם לא הגענו עד אליהם. האופנוע נעצר באמצע גבעות ירוקות יפהפיות במקום בו עמדו ארבעה עמודי עץ ועליהם קשורים בדים. לצדם היו שתי אבנים גדולות ועליהן מונחים מטבעות שונים, סוכריות וסיגריות שבורות. "אובו" אמרת.

"כן - אובו..." אמר אלכסיי "...העמודים האלה מציינים מקומות מיוחדים. יש סוגים שונים של מקומות שבהם מעמידים אותם, כאן הם מציינים צומת שבין העולמות."

"והאנשים שבאים לכאן לקשור בדים ולהתפלל יודעים שזה מה שהמקום הוא? או שהם באים לכאן כי כאן שמו את העמודים וזהו זה?"

"מי שצריך לדעת מה העמודים עושים, יודע. כל השאר באים, מתפללים ונותנים מנחות, ומרגישים טוב יותר עם עצמם. אולי אפילו מקבלים עזרה בנושא עליו התפללו. אחרי הכל בצומת שבין העולמות הרבה דברים יכולים לקרות."

השעה הייתה שעת צהריים ואנחנו פרקנו את הציוד שלנו מהאופנוע בעצלתיים. ראשית לכל אלכסיי הוציא חבילה של צעיפי משי בצבעים כחולים וכל אחד מאיתנו לקח לעצמו זמן כדי לקשור בהתכוונות על כל עמוד שלושה צעיפים.

על כל עמוד היו מגולפים שלושה חלקים. יש לשלישייה הזו משמעות סמלית רבת מימדים. בדרך השאמנית, אנחנו רואים אותה כחיבור לכל אחד משלושת העולמות מהם מורכב הכל - עולמות עליונים שם נמצאות הרוחות המיטיבות והמדריכות ושם מושר השיר ההרמוני של הכוכבים המביא טוב לכולנו, עולמות תחתונים שם נמצאים השדים האפלים והאמהות הקדמוניות והאבות הקדמוניים שלנו שחיו לפנינו וכעת מדריכים מהעולם הנסתר, והעולמות המרכזיים בהם בני האדם רוקדים את ריקוד חייהם.

הפעם אני הייתי מאוד מכוונן לקשירה של העולמות התחתונים. קשרתי את הצעיפים הכחולים וביקשתי תשובות לשאלות הזהות שלי שפתאום התעוררו. מי הם הקדמונים שלי? מהם השורשים שלי?

כשטקס הקשירות תם, הקמנו מדורה והבערנו אותה.

לקחתי את אחד הצרורות שעדיין נותרו קשורים והתחלתי להתיר את הקשר שקשר אותו ואלכסיי אמר שאני יכול להניח לזה כי יש עוד זמן עד שנצטרך את הציוד לטקס. הבנתי שעלינו להיות במקום זמן מה, בטרם ניכנס לתהליך עמוק. ידעתי שחשוב לתת לעצמנו זמן להתמזג עם האדמה ועם המקום כהכנה לתהליך עמוק יותר.

התיישבתי ממול לאש וחשבתי על הדרך שעשינו באופנוע עד לכאן. על שלדי הכפרים שעברנו שאני בטוח שפעם היו מלאי אנשים, צחוקים של ילדים, בכיות של אהבות נכזבות וודאי גם סיפורים שסופרו סביב לאש. היום כל מה שנותר מכל עולמם של האנשים הללו במקום הם כמה קרשים עם גג ולפעמים גם חלון. שרידים של חיים שאינם עוד. שלדים של עבר.

הסתכלתי סביב והכל היה סביבנו ירוק. גבעות ועוד גבעות של ירוק שלא נגמר. נשמתי את הירוק הזה. בישראל זה לא מחזה יומיומי כלל ועיקר, כזה שטח ענק שלא נגמר בירוק טבעי ושאינו מושקה לפחות פעמיים בשבוע.

אלכסיי היה עסוק בסידור האש. בעזרת שני מקלות קטנים, הוא אסף את כל העצים החצי שרופים, פנימה למרכז, קרב את אלה שקרסו הצידה וממש בחש היטב את כל מזון האש כך שלא נשארה כל פיסת עץ מחוץ לאש.

אחר כך הניח על העצים סיר מפויח עם מים והוציא את המצרכים להכנת תה, עם חלב כמובן. כיוון שברור שבמדורת טקס לא משתמשים לבישול אמרתי "אני מבין שזה אינו האש של הטקס שלנו." "לטקס היום אין צורך במדורה.

חשבתי על המסרים שקיבלת מגאן ורציתי להראות לך שיעור שמתחבר לדברים האלה בדיוק." שיעור בונוס, חשבתי לעצמי, מצוין. אני רק מקווה שהוא לא יכאב כמו שאר השיעורים שזכית להם כאן בסיביר. ומה שאמרתי בקול רם ובחיוך היה: "איזה יופי - תודה רבה."

כשהתה היה מוכן, הסיר הורד מהאש ושוב העצים נמשכו למרכז המדורה וסודרו בקפידה. עצים נוספים נוספו למדורה והונחו בדייקנות רבה על השאריות השרופות.

"אש כמו אהבה - אם מטפלים בו טוב, מושך אנשים" אמר באיטיות אלכסיי בעודו מתעסק עם סידור העצים.

"משפט יפה" אמרתי.

"גם נכון..." אמר אלכסיי בעודו מסיים את הטיפול באש, "...אתה עוד תראה."

הבנתי שיותר מזה כבר לא אוכל לקבל בנושא האש ולכן החלטתי לנסות לחדור עמוק יותר אל תוך העולם הנאורי. לא הייתי בטוח שהאינטימיות שלאט לאט נוצרה בין אלכסיי לביני כבר מוכנה לסוג כזה של שאלות, אבל החלטתי ליישם את המסר הראשון - עדיף להצטער ולא להיות במקום הבטוח. "תגיד אלכסיי, היית פעם נשוי?"

הרגשתי ששאלתי את השאלה ישיר מדי וחד מדי אולם היה כבר מאוחר כדי לשנות. ניסיתי לרכך את החדירה בחיוך מיתמם וחיכיתי לראות מה יקרה.

למרבה שמחתי הסתבר שהאינטימיות ביני לבין אלכסיי הגיעה כבר לעומק ששאלות כאלה לא גרמו לתחושות קשות והוא פשוט ענה:

"כן. אבל היא לא הייתה יכולה להסתדר עם הדרך שלי, ולכן למרות שמאוד אהבנו, נפרדנו והיא עזבה לארמניה."

"ארמניה?"

"כן - בצעירותה היא למדה שם ומאוד אהבה את המקום ולכן החליטה לנסות גם לגור שם."

"אתם בקשר?"

"לפעמים בטלפון ולפעמים דרך גלויה. היא נשואה עכשיו למישהו אחר ויש לה חיים נורמליים - כמו שתמיד רצתה."

"ומישהי אחרת?"

"לא פשוט למצוא אישה שגם תהיה טובה, גם שאוהב אותה ושגם תסכים לדרך החיים הזאבית שלי - המשפחה תמיד תהיה חלק מהזוגיות וזה לא קל לנשים מבחוץ."

הבנתי שמה שאלכסיי אומר לי הוא, שקודם כל הוא נאורי וקודם כל משפחת שבט הזאבים נמצאת בראש מעייניו. כל דבר אחר חייב להגיע אחר כך. ודאי שזה אינו מתכון לזוגיות פשוטה, צריך שני אנשים מאוד מיוחדים כדי לגרום לסוג כזה של קשר להצליח.

"מה עם אולג וליאוניד?"

"לאולג יש אישה ושני ילדים שגרים במוסקוה. גם הוא ניסה להקים זוגיות ולהביא ילדים, אולם גם אישתו לא הייתה יכולה לסבול את דרך החיים ופשוט עזבה."

"ומה עם הילדים? הרי הם ודאי נאורי!" שאלתי בפליאה.

"לא, לא, הם לא. ענה אלכסיי בפשטות וחזר לסדר את האש פעם נוספת.

"וליאוניד?" שאלתי בעניין רב.

"הוא לא מצא עדיין מישהי שתהיה שווה בעבורו את ההתנסות." אמר אלכסיי והפנה אליי מבט מחייך.

הבנתי בדיוק על מה הוא מדבר. זוגיות זו התנסות קשה גם בלי להיות מחוברת אל חוויה נאורית. שני אנשים שמאחדים את חייהם, צריכים לעבוד הרבה והיטב על הזוגיות שלהם כדי שזו תצלח ולא תהפוך לתופת של נוחות מדומה וכאב לב רב. ואם להוסיף לזה גם את המחויבות הזאבית לשבט הנאורי וגם את דרך החיים המאוד לא רגילה שלהם - צריכה להיות אישה באמת מיוחדת כדי שגבר יבחר לשים את עצמו בהתנסות הזו.

"אז אני מבין שלא כל ילד שנולד להורים נאורי, גם הוא בעצמו יהיה כזה", חזרתי לתשובתו של אלכסיי בנושא אולג שהפתיעה אותי במעט קודם לכן.

"להיות נאורי זה עניין של נשמה ולא של גוף. יש נאורי שנולדים להורים לא נאורי ויש נאורי שנולדים להורים נאורי. כך גם הפוך - יש ילדים שאינם נאורי שנולדים לנאורי."

"ומה קורה אם לשני הורים נאורי נולדים ילדים שאינם כאלה?" חשבתי על המצב הזה - הוא אינו יכול להיות פשוט לאף אחד מהמשתתפים בו.

"בדרך כלל הילדים מחזיקים מעמד יפה עד לבגרות, ואז כמה שיותר מהר עוזבים את הבית וזהו. במידה וקורה והם נשארים בבית ההורים שלהם זמן רב יותר, זה תמיד כרוך בסבל ולבסוף ההורים הם אלה שנאלצים לשים קץ לסבל המשותף ומשלחים את הילד למקום אחר."

"וואו" הייתה התשובה היחידה שהייתה לי.

"המממ... הייתה תגובתו של אלכסיי בעודו ממשיך ומסדר את העצים, מוסיף חדשים ומטפל באש טוב, טוב.

"מעניין שיש נשמות נאורי שבוחרות להיוולד רחוק מכאן" אמרתי ספק לעצמי, ספק לאש וספק לאלכסיי.

שתי עיני התכלת שלו הסתכלו בי במבט עמוק ובהנהון הוא ענה:
"נשמות באמת בוחרות.

ישנן שתי סיבות לבחירה כזו: האחת היא נשמה שרוצה לערוך מסע שבו היא תעמיק את הגילוי הפנימי של עצמה. האחרת היא נשמה שרוצה לעזור לנשמות אחרות למצוא את הדרך לבית שלהן, למצוא את השבט והמקום שלהן בעולם של אמא אדמה.

המהמתי בהבנה לתוך האש ואלכסיי המשיך:

"גם אתה סוג כזה של נשמה. נולדת בעולם שאין לו מושג על אמא אדמה ואילו אתה בעצמך הפכת לחלק ממנה. אתה ואנשים כמוך שמלמדים ועושים דברים של אמא אדמה בעולם שבו היא זרה, אתם נשמות שרוצות לעזור לנשמות אחרות למצוא לעצמן בית."

הרגשתי שהדברים שנאמרים מתקשרים לשאלות שנשאלו בי אתמול ועדיין היו מאוד חזקות בתוכי, אולם לא ממש הצלחתי להרכיב את כל הפאזל עדיין בראשי.

החלטתי לנסות לדחוף עוד יותר את הגבול של האינטימיות ביני לבין הזאב הרוסי הלבן שלידי ולנסות לקבל חלקים נוספים של הפאזל מכיוון אחר:

"אלכסיי, אמרת שגם לכם יש שאמן."

"כן, יש לנו כמה."

"ומה התפקיד שלו בשבט שלכם - מותר להגיד?"

"אני יכול לדבר על חלק מהתפקידים. בעיקר כי אני לא באמת יודע הרבה. אני יודע שהם חשובים ובלעדיהם אי אפשר. אני יודע שכשאנו רצים, הם מכוונים את השבט כולו לרוץ בכיוון שנקבע על ידי המנהיגות ודואגים שאף אחד מהזאבים לא יאבד, אני יודע שהם מרפאים אותנו כאשר תוקפת אותנו מחלה נאורית, כלומר לא מחלה אנושית רגילה. אני יודע שהם מאוד עוצמתיים והם אלה שעוזרים בסוף הריצה להוציא מאיתנו את כוח החיים ולתת אותו לעולם כולו."

"נולדים שאמן כזה?"

"אתה נולדת ככה?" ענה לי בחיוך תוך מזיגת תה חם לכוסות.

הבנתי מה הוא אומר. בעודי לוגם תה בלי סוכר אבל עם חלב בשעת דמדומים לידי אובו מקודש עם נאורי תכול עיניים באמצע סיביר. ידעתי שכדי להיות שאמן צריך להיוולד כזה, אבל בלי ללמוד, לעבוד, להתפתח ולשלוט בידע, טכניקות ויותר מהכל, בעצמנו, אי אפשר להיות באמת שאמן, אפשר להיות רק צל של אחד - פוטנציאל.

בעודי מהרהר בדברים ומחשבותיי מתערבלות גם עם מחשבות על המקום בו אני נמצא ועל הברכה ששורה עלי ומתגלמת בהדרכה אותה אני מקבל מנאורי, הגיעו אנשים אל האש.

שלושה אנשים מצאו את דרכם אלינו. הם נראו כתיירים.

התבוננתי באש והעצים בתוכה היו מסודרים בקפידה - האש מטופלת היטב.

אחרי שהניחו מטבעות על האבנים למרגלות העמודים, התקרבו אלינו ואלכסיי פתר את מבוכתם בהזמינו אותם לשבת עמנו ולשתות כוס תה.

התיירים נענו ברצון, התיישבו והציגו עצמם בשמותיהם. אלכסיי נתן לכל אחד מהם כוס תה וכולנו ישבנו בדממה נועצים עיניים בלהבות.

שוב נוספו עצים לאש וסודרו בקפידה. וכעבור מספר דקות נוספות, שני אנשים נוספים שנראו הפעם מקומיים, הופיעו ונעמדו ליד האש.

גם הם הוזמנו לשבת עמנו וגם הם קיבלו תה.

התיירים התלחשו בינם לבין עצמם ואלכסיי נתן לי מבט עם גבות מורמות כאומר שלכך הוא התכוון. חייכתי אליו כדי שידע שהבנתי והנהנתי.

עכשיו משהשיעור נלמד, אלכסיי פיזר את העצים והגחלים שנותרו במדורה כך שהאש החל לדעוך.
"לאן אתם רוצים להגיע?" שאל את התיירים.
"ניסינו להגיע לחוף אבל הלכנו לאיבוד" אמר אחד מהם.
"אתם רחוקים מאוד מהחוף..." אמר אחד המקומיים "...וכבר לילה. כדאי שתחזרו למקום בו אתם מתאכסנים."
"אנחנו לנים בחוג'יר אך אנחנו לא בטוחים לגמרי לגבי הדרך חזרה לשם."
אלכסיי פנה למקומיים ושאל אם הם מוכנים ללוות את התיירים לפחות חלק מהדרך כי אם ינסו למצוא את דרכם לבד, ללא ספק יאבדו פעם נוספת. המקומיים התרצו, כולם הודו על התה הטעים, קמו והלכו מאיתנו והלאה.
"הם לא ידעו למה הם באו אלינו..." אמר אלכסיי, "...האהבה קראה להם אז הם באו!"
"כן, כן" אמרתי, "ואהבה הם באמת קיבלו."

האש דעך לו לאיטו וזה הזמן לטקס החניכה הבא שלי.
אלכסיי הושיב אותי כך שפניי אל העמודים וביני לביןם כשלושה צעדים. הוא ניגש אל כל עמוד והניח לפניו פיסת בשר לא מבושלת תוך מזמור של ניגון עם מילים שלא הצלחתי להבין. אחר כך עמד מול כל עמוד ועל פיסת הבשר הנע שפך מנות קטנות של וודקה תוך שהוא ממשיך ושר את הניגון ללא הפסקה.
לבסוף, לאחר שכל העמודים קיבלו בשר ווודקה, עדיין תוך כדי שירה, הדליק שלושה נרות קטנים ליד כל פיסת בשר ושב אל המקום בו ישבתי.
"בחניכה הזאת לא אתה נדרש לעבור למצב טראנס אלא אני נדרש לכך. עליך לפקוח עיניך היטב ולראות את כל מה שקורה כאן בכל העולמות."
הנהנתי ואמרתי שהבנתי וכך אעשה.
"כשהמסר יתקבל, עליך לגשת אליי ולהשקות אותי מהבקבוק הזה..." אמר והניח לידי בקבוק שפעם הכיל מים מינרליים בכמות אישית ואילו כעת היה בו נוזל חום "...וכך אצא מהטראנס והטקס יסתיים."
שוב הנהנתי ואמרתי שהבנתי ואעשה כפי שהורה.
אלכסיי לקח קערת חרס לבנה מעוטרת בכתב וציפורים בסגנון סיני ובתוכה תערובת צמחים, הבעיר אותה ועשן בניחוח מתקתק החל עולה מתוכה. סלסול עשן לא גדול במיוחד עלה מתוך הקערה, אולם הוא עלה ביציבות ונראה שיחזיק מעמד זמן לא קצר.
בעודו מחזיק בשתי ידיו בקערה נעמד באמצע המרחק ביני לבין העמודים עטורי הבדים, פנה לראשון וצעק: "מו התגלה". אחר כך פנה לשני וצעק שוב: "מו התגלה". כך עשה גם לשלישי: "מו התגלה" וגם לעבר העמוד הרביעי: "מו התגלה".
הוא החל מתנדנד מצד לצד תוך שהוא מהמהם ומזמזם בטונים נמוכים מאוד ושקטים.
תוך מספר דקות, הנדנדו במקום התרחב לתנועות מעגליות ולבסוף הפך לסוג של ריקוד, שעלי להודות, נראה די גמלוני. כך התהליך המשיך ואז קלטתי שאני מתבונן על המציאות הלא נכונה. במקום להישאר עם המציאות הפיזית, עלי להעביר את תשומת לבי לעולמות הנסתרים. הרי כך הורה אלכסיי וגם ברור הוא שה'ריקוד' שהוא 'רוקד' מהווה רק עוגן פיזי לדברים אחרים לחלוטין במציאות הנעלמות.
פקחתי עיניים שרואות מעבר.
כאן, במציאות האחרת, גופו של אלכסיי היה מכוסה כולו קורים של זהב. רשת של אורות זהובים כיסתה אותו והייתה נעה ומחוללת בחן מדהים לפניי. הרשת הייתה ארוכה ונעה עם התנועות של המחול העדין כשהיא נשרכת על האדמה ונדמתה כמלטפת אותה.

החלטתי לבדוק את עצמי ועצמתי את העיניים שרואות את הנסתר. שוב נגלה אלי אלכסיי הגמלוני המהמהם והנע מצד לצד ובידיו הקטורת.
פקחתי שוב את העיניים הנסתרות, והנה הוא מכוסה ברשת זהב עדינה ומחולו עדין ורך ונעים.
נשארתי עם המחזה הזה וחיכיתי למסר שאלכסיי אמר שצריך להגיע.
עוד ועוד הריקוד נמשך וככל שנמשך שמתי לב שהרשת גדלה ומתפתחת. ראיתי שהיא שולחת שלוחות של עצמה אל עבר העמודים, שבמציאות הזו כלל לא היו עשויים עץ אלא אבן שחורה ועליהם חריטות של כתב שלא זיהיתי כלל (למרות שהיה בהם משהו דומה לאותו הכתב שראיתי בספר של גאן בפסגת השן לפני מספר ימים).
וכך הרשת הזהובה רקדה וריצדה לפניי ושלוחותיה נשלחות יותר ויותר לעבר העמודים. כשהגיעו לעמודים החלו כמו קנוקנות של גפן לטפס עליהם, להקיף אותם ולרקוד סביבם. כשהרשת הזהובה כיסתה את כל ארבעת העמודים לגמרי והם נראו כארבעה עמודים של זהב בוער סביב גחלים שחורות, מזו הגיע.
רוח אדירה החלה מנשבת במקום והנרות הקטנים שאלכסיי הדליק קודם לכן כבו בלי שמץ מאמץ, כאילו היו כלום. הדשא התנועע מצד לצד ואני חשתי את שיערי מכה בפניי ועף לכל כיוון אפשרי... ומעלינו נפקחו ארבעה זוגות עיניים.
ארבע זוגות של עיניים כחולות נפקחו סביבנו - זוג אחד ממולי ממש מעל העמודים אלא שהרבה יותר גבוה מהם, זוג אחד ממש מעלי, זוג מימינו וזוג משמאלו של אלכסיי שהיה עדיין רוקד ומחזיק כעוגן את כל מה שקורה.
העיניים לא היו מפחידות או מאיימות אולם משהו במבטן גרם לי לצמרמורות והביא אותי להזדקפות ונתינת תשומת לב מירבית למתרחש.
ואז העיניים דיברו:

**"ארבעה נתיבים לבוראים מתוך אהבה:
נתיב הסקרנות למבקשים לדעת.
נתיב ההרפתקנות למבקשים לחוות..."**

פתאום שמעתי את אלכסיי מתנשם בכבדות ושירתו הפכה לחזקה. ראיתי שבתוך רשת הזהב הוא מתאמץ רבות כדי להחזיק את האנרגיה והתהליך כלל לא פשוט בעבורו.
לרסיס רגע עברה בי המחשבה לרוץ אליו ולהציל אותו מהחוויה הקשה שהוא ודאי עובר, לתת לו את המשקה ולוותר על המסר. אבל אז חשבתי כיצד אני הייתי מרגיש אם תלמיד שלי היה עושה כך, והפניתי שוב את מלוא תשומת הלב למסר של מו:

**"... נתיב היצירתיות - בריאה מתוך זכרון קדום, למבקשים לתת לבריאה צורה.
נתיב הרעיון - בריאה מתוך החיבור לנצח, למבקשים לתת לבריאה חיים."**

הרוח הגבירה את עוצמתה סביבי וסביב אלכסיי. שריקות והמהומים אפפו אותי סביב וחשבת שיעוד רגע ואני עף עם הרוח כמו עלה שנפל מאיזה עץ.
ובתוך כל הסערה שסבבה אותנו מו חזר על המסר:

**"ארבעה נתיבים לבוראים מתוך אהבה:
נתיב הסקרנות למבקשים לדעת.
נתיב ההרפתקנות למבקשים לחוות."**

**נתיב היצירתיות - בריאה מתוך זכרון קדום, למבקשים לתת לבריאה צורה.
נתיב הרעיון - בריאה מתוך החיבור לנצח, למבקשים לתת לבריאה חיים."**

אלכסיי גנח ונאנק תחת הרשת הזהובה, הרוח שרקה והשתוללה כמטורפת משולחת כל רסן מכל כיוון, ועיני מו זהרו בכחול שהיה נאוני וברקים התרסקו בתוכן, והמסר החל מחדש:

**"ארבעה נתיבים לבוראים מתוך אהבה:
נתיב הסקרנות למבקשים לדעת.**

נתיב ההרפתקנות למבקשים לחוות.

נתיב היצירתיות - בריאה מתוך זכרון קדום, למבקשים לתת לבריאה צורה.

נתיב הרעיון - בריאה מתוך החיבור לנצח, למבקשים לתת לבריאה חיים."

התחלתי לחשוב שאולי המסר כבר נאמר ועלי להוציא את אלכסיי מתוך המצב שבו הוא נמצא, אולם העיניים המשיכו לזרוח מעלינו ורשת הזהב עדיין רקדה. יכולתי להרגיש שאלכסיי כבר נמצא בסבל. זה כבר לא רק מאמץ שהוא חווה אלא כאבים של ממש. הרוח השתוללה בכאוס מוחלט סביבנו ולא עשתה כל סימן כי התהליך עומד להסתיים. הכאוס המטורף המשיך סביבנו והשינוי היחיד בכל החוויה האדירה הזו היה רק הגברת עוצמתה עוד יותר. ואז העיניים של מו דיברו פעם נוספת:

**"ארבעה נתיבים לבוראים מתוך אהבה:
נתיב הסקרנות למבקשים לדעת**

נתיב ההרפתקנות למבקשים לחוות

נתיב היצירתיות - ..."

כאן כבר שמעתי את המילים נאמרות בתוכי. ידעתי את המסר בעל פה כעת והחלטתי שאם המסר יחזור על עצמו בדיוקנות בפעם הזו ולא יתווסף אליו דבר, אפסיק את התהליך ודי.

"... בריאה מתוך זכרון קדום, למבקשים לתת לבריאה צורה.

נתיב הרעיון - בריאה מתוך החיבור לנצח, למבקשים לתת לבריאה חיים."

המסר היה אותו האחד בדיוק והרוח רק השתוללה יותר, אם בכלל אפשר, העיניים זהרו מעלינו ואלכסיי כבר היה על ברכיו בתוך רשת הזהב מתנדנד מצד לצד עם קערת הקטורת בידו, גונח מכאבים.

פתחתי את הבקבוק שהיה בידי, התרוממתי בתוך כל הרוחות ועם לא מעט פחד, עלי להודות, מהעיניים הכחולות שהיו תלויות מעלי, התקדמתי במהירות הרבה ביותר שיכולתי לאלכסיי, רכנתי מעליו, פתחתי את פיו ושפכתי פנימה את הנוזל.

ראיתי שהוא בולע את המשקה, אולם דבר לא קרה - הכל נשאר כשהיה.

פתחתי את פיו פעם נוספת ומזגתי מנה נוספת שמעט נשפכה על סנטרו. הוא בלע גם אותה ועדיין הכל נותר כשהיה. הרוח לא פסקה מליילל ולפרוע את עולמי, העיניים היו שם ונראה היה שהמסר עומד להגיע פעם נוספת.

החלטתי לנקוט בשיטה אלימה יותר, הנחתי את הבקבוק על האדמה וטלטלתי את אלכסיי, אך ללא הועיל - הוא עדיין היה בתוך הטראנס. נזכרתי בסטירת הלחי שהוא הנחית עלי כדי להוציא אותי מהטראנס שלי וחשבתי שזה רעיון טוב. כיוון שהוא החזיק את קערת הקטורת מול פניו, לקחתי אותה מתוך ידיו וברגע שהייתה בתוך ידי שלי האחת וידי השנייה הונפה כדי לסטור לו, אני בעצמי הייתי בתוך רשת הזהב.

מבפנים היא אחרת לגמרי.

מערבולת של אורות זהובים מקיפה מסביבי ומסחררת עוד ועוד ועוד ועוד בספירלות אינסופיות כלפי מטה. מערבולת שנמשכת ומושכת מטה עוד ועוד ועוד והכובד הנוראי של כל האנרגיה העצומה של הרוח, של העיניים, של העולם, כל הכובד עלי.

אלכסיי לא היה שם, רק אני והעיניים של מו והמערבולת שדוחקת ולוחצת ומועכת ומורידה מטה בכוח ובאלימות שלא תתואר!

"מה אתה רוצה?" שאלו העיניים במה שהרגיש כפיצוץ על קולי של מטוס הטס נמוך מדי

ומהר מדי.

"שהאנשים בעולם יהיו מאושרים" צרחתי בכל כוחותיי כדי שהעיניים שם למעלה ישמעו אותי דרך כל השאון האדיר של הרוח המטורפת.

"מה אתה רוצה לעצמך?" הרעימו עלי העיניים הכחולות וקולן הכאיב באוזניי כאב שנכנס עד לתוך המוח.

בעוד אני נמשך מטה ומרגיש עצמי על ברכיי שלי כי אין בי הכוח להתנגד לדחיפה, למעיכה, לרמיסה של מערבולת הזהב והרוח המסתחררת מעלי ומצדדי, ניסיתי למצוא בתוכי פיסה של שפיות רגועה כדי לענות על השאלה נכון.

לא הייתה כל פינה בה יכולתי לארגן מחשבה צלולה ובהירה. הייתי בהישרדות מוחלטת במקום שנראה היה שלא רוצה שאשרוד בכלל.

ניסיתי בכל זאת לארגן את עצמי לחשיבה צלולה, אולם כשראיתי שהעיניים של מו מתחילות להבריק באופן שנראה לי מסוכן, פשוט פתחתי את פי ופלטתי את מה שהיה שם: "לשרת את האמא הגדולה".

העיניים הכריעו אותי עוד יותר וחשתי את עצמי מתקפל למטה.

מערבולת האורות הזהובים הגבירה את מהירותה כך עד שלא נראתה כלל כרשת ומערבולת אלא כמנורה אדירה ששואבת מטה, עמוק למקום שאין לדעת מה יש בו ואם יש בו בכלל.

רעמים וסופה היו מעלי ודחפו אותי לתוך התעלה ואני נפלתי.

כמו בתוך רכבת הרים שאין לעצור אותה ושנמצאת תמיד בירידה שאין לה סוף, כך נפלתי בעודי מחזיק את קערת הקטורת וסביבי מראות שהתחלפו אחד בשני בהבזקים של שברירי זמן לא מוגדר:

ראיתי נשים נאבקות על זכויות בהפגנות וכיצד מכים אותן,

ראיתי נשים נסחפות לזנות ונאנסות,

ראיתי נשים נשרפות למוות בעודן חיות ומוטבעות כמכשפות,

ראיתי נשים נמכרות בשוק השפחות,

ראיתי נשים מנוצלות ומפחדות,

ופתאום אור גדול בוהק שטף את הכל וראיתי נשים מקועקעות ספירלות, מנהיגות שבטים שלמים ועל נסים המונפים מאחוריהן מצויירים סמליה של האמא הגדולה - האלה.

ראיתי נשים רוכבות על סוסים שחורים פזורות שיער ומלאות בטחון וחופש ומובילות אחריהן את כולם.

"בריאה מתוך יצירתיות - רעיון קדום - עבר?"

בריאה מתוך רעיון - חיבור לנצח - עתיד?"

כך העיניים לחצו אותי פנימה, למטה, עמוק ושאגו את השאלה אל מול החיזיון של נשים הרוכבות חופשיות ומנהיגות.

האם אני רואה עבר או עתיד? לא ידעתי.

גנחתי מכאב, ראשי חשב להתפוצץ, גבי שלח זרמים של כאב לאגן ולצוואר והרגליים שרפו מכאבי תופת גם.

לא ידעתי מה אני רואה - עבר או עתיד. לא ידעתי...

פתאום לא היה עוד לחץ והייתי מחוץ לתופת.

אלכסיי לקח ממני את הקערה וכעת הוא היה בתוכה שנית.

ישבתי על הדשא המום מהחוויה ומחזיר לעצמי את הנשימה, אולם גם כאן הרוח הייתה והעיניים לא עזבו, לא ריחמו לרגע והיו בדיוק באמצע המסר:

"... נתיב היצירתיות - בריאה מתוך זכרון קדום, למבקשים לתת לבריאה צורה. נתיב הרעיון - בריאה מתוך החיבור לנצח, למבקשים לתת לבריאה חיים."

חשבתי שצירוף המקרים הוא ממש אירוני, אבל לא נתתי לעצמי יותר מדי זמן לחשוב, אלכסיי נמצא במקום בו הוא לא צריך להימצא, הוא סובל סתם והשיקוי המטופש שלו לא עובד. היה לי רעיון שאולי זה קשור בקטורת, ניגשתי אליו וחטפתי מידי את קערת הקטורת ושוב הייתי בתוך הקלחת של מו.

שוב החזיון של נשים דוהרות על סוסים מניפות את הנסים והסמלים המקודשים של האמא הגדולה היה בפניי, והשאלה של מו התגלגלה לתוכי כמו גל של סערה ששוטף עד שחותך:

"בריאה מתוך יצירתיות - רעיון קדום - עבר? בריאה מתוך רעיון - חיבור לנצח - עתיד?"

לא ידעתי מה אני רואה.

ניסיתי לחפש סימנים בחזיון כדי לגלות האם זה עתיד או עבר, אבל לא מצאתי כאלה. הלחץ היה נורא, הכאבים ששוב התפוצצו בגופי נדמו ככאלה שעוד רגע קורעים אותי לחתיכות או לפחות מצמידים אותי לאדמה כך שאני נמערך לחלוטין.

העיניים זהרו בברקים כחולים מעלי ונראו מסוכנות להפליא, הרוח השתוללה בכעס וזעם והוציאה את כל המטענים שלה עלי בעוד המנהרה הזהובה שואבת אותי מטה, מטה, מטה.

"בריאה מתוך יצירתיות - רעיון קדום - עבר? בריאה מתוך רעיון - חיבור לנצח - עתיד?"

העיניים הבריקו.

"לא יודעו" זעקתי למעלה.

"בריאה מתוך יצירתיות - רעיון קדום - עבר?"

בריאה מתוך רעיון - חיבור לנצח - עתיד?" עיני הברקים הנאוניות לא ויתרו, רק המשיכו ללחוץ, לאיים, להכאיב, לטלטל, לרצות לקבל תשובה.

פתאום היה לי רעיון: אין תשובה נכונה - יש מה שאני רוצה לברוא!

"בריאה מתוך רעיון - חיבור לנצח - עתיד!" צרחתי בכל כוחותיי.

"אני רוצה לברוא כך את העתיד!" הרגשתי את גרוני נשרט מבפנים ולא היה אכפת לי.

"זה מה שאני רוצה!"

ברקים כחולים נשלחו אליי מתוך ארבעת זוגות העיניים והכו בי באור מסנוור לגמרי כך שהתעוורת וכל שהיה בתוכי וסביבי היה לבן ודומם ושקט...

אך רק לשבריר...

ושוב הסופה שבה, אלא שהפעם הפוך - מלמטה כלפי מעלה. הייתי בתוך מזרקה של רוח ואור זהוב וברקים. הרגשתי שאני נטען ומתמלא בכוחות וברעיונות ובהשראה ובטירוף של אפשרויות אינסופיות. הכאבים פסקו לחלוטין והייתה תחושה של מעוף מהיר ביותר ופרישת כנפיים כשעוד רגע כל העולם ייעלם סביבי. זה היה מעורר אימה מצד אחד אולם מענג מאוד מצד שני ופתאום, לא היה עוד...

אלכסיי לקח ממני את קערת הקטורת ובעוד אני עומד לידו, הוא כורע תחת הנטל של העיניים הכחולות שמסתכלות מעל.

המסר התקבל, החלטתי, רצתי למקום הציוד שלנו, לקחתי מקל שיועד לאש ובמכה אחת אלימה העפתי את הקערה מידי של אלכסיי לאדמה. היא נשברה וכל הצמחים נשפכו והתפזרו סביב.

בתוך שניות בודדות רשת הזהב נשאבה אל תוך האדמה, העיניים של מו, כל השמונה, נעלמו אל תוך הלילה, הרוח שככה והטקס הסתיים.

אלכסיי נפל לאדמה מתנשם ומתנשף וכולו מזיע ואילו אני קרסתי לידו מתפקע בצחוק של היסטוריה שאי אפשר לעצור.

כשהוא הצליח להסדיר את נשימותיו, אלכסיי גם כן צחקק קלות ואמר שלקח לי זמן להבין שהתהאמנם טעים אבל אין לו כל קשר לטקס.

תה! הייתי צריך לדעת שזה מה שיש בבקבוק. תה!
עזרנו אחד לשני להתרומם וחזרנו לאזור הציוד. מכיוון שאף אחד מאיתנו לא היה במצב גופני
לעשות דבר מלבד לקרוס, הדלקנו את האש פעם נוספת, התעטפנו בשמיכות שהיו בארגז של
האופנוע, נשכבנו קרוב אחד לשני והלכנו לישון.
נרדמתי ברגע.
חלמתי על עיניים כחולות וסמלים של האלה הגדולה.
בבוקר כשהתעוררתי - ידעתי את העתיד.

עקירת לב

השחר היה סגירי ונראה כי חורף נפל על האי שעד כה היה במזג אוויר מאוד אביבי. אלכסיי אמר שוודאי נגיע הביתה רטובים אולם אני לא ראיתי עדיין סימנים לגשם. חשבתי שהוא כנראה רואה סימנים שמבקר מזדמן כמוני, אין לו סיכוי לראות. אספנו את הציוד לתוך הארגז שעל האופנוע והתחלנו את דרכנו על השבילים המטלטלים הביתה.

ואכן, דקות ספורות אחר כך גשם הגיע לאולחון שבבייקל. בהתחלה טפטוף עדין וכמעט בלתי מורגש ולאט לאט הוא הלך והתחזק, הטיפות גדלו ורבו, העננים הפכו הרבה יותר סמיכים ואפילו רעמים וברקים פקדו אותנו מדי פעם.

כשהגשם הפך סמיך מאוד, אלכסיי עצר את נסיעתנו ופשפש באיזו פינה בארגז בו היה כל הציוד שלנו רטוב וצף בתוך שלולית. פשפש מתחת לצרורות וסביבם עד שמצא וקרא בקול מנצח "אוהו!"

משקפי ים (שאני בטוח שיועדו לילדים) מפלסטיק שקוף מעוטרים בדוגמאות של כוכבי ים מחייכים בצבע כתום ניאוני, נופנו באוויר ומיד נחבשו על הראש. וכשאנו חמושים במשקפיים המאפשרים נהיגה חשופה בגשם, המשכנו את דרכנו.

הדרך הרטובה נמשכה בעבורנו למעלה משעתיים. הנסיעה הייתה איטית יותר, נדרשנו לעקוף בריכות מזדמנות שנוצרו פה ושם, הראות הייתה גרועה והבוץ היה עלול לגרום לנו לשקוע או להחליק.

כך כל הסיבות חברו יחד לנסיעה איטית, רטובה, ומלבד קולות הרעמים והגשם, גם דוממת. המדהים היה שלמרות שהגענו הביתה ספוגים יותר מהדגים שגרים בתוך הבייקל המקודש עצמו, ולמרות שכל ציודנו היה רטוב לחלוטין עד שצריך היה לסחוט כל דבר שלא היה עשוי עץ, מתכת או חרס, מצב הרוח של שנינו היה ממש בשמיים.

ירדנו מהאופנוע שצבעו נצנץ בניקיון של אחרי הגשם וגלגליו היו עיסת בוץ אחת גדולה, הסתכלנו אחד על השני וכמו שני דובי קוטב ספוגים, התחבקנו תחת הגשם הניתך ללא הפסק והיה לנו טוב. שנינו ידענו כי גשם הוא ברכה מהעולמות העליונים. מים מבורכים וטהורים המביאים לא רק פרוץ ושפע אלא גם אור וברכה מהרוחות המיטיבות של מעלה.

חילקנו את העבודה כך שאני מכניס את הציוד פנימה ומתחיל במלאכת הסחיטה והייבוש, ואלכסיי מדליק את האש בבאניה ומכין אותה לשימוש מאוחר יותר.

כשעה מאוחר יותר, מנוגבים ויבשים במידה, ישבנו עם שאריות הבורשט שחיממנו ועם מעט לחם, אכלנו ודיברנו על מה שקרה בחניכה האחרונה.

סיפרתי לאלכסיי על המסרים והחזיונות שהיו לי ואמרתי שעכשיו אני מבין שלא רק נותנים מסרים בחניכות האלה, ולא רק בודקים את הכישורים הנסתרים שלי, אלא שמציבים אותי באתגרים כדי שלא אחשוב שהכל ידוע וצפוי מראש וכדי שלא אקח את הדברים ובעצם את החיים כמובנים מאליהם. תמיד תהיינה שם הפתעות.

אלכסיי הנהן ואמר שללא ספק אני שונה מכל אלה שהוא חנך אותם אל תוך המסתורין של בוריקה. הוא סיפר שכל חניכיו, בשלב הזה בתהליך, ידעו בבירור שהפסקת התהליך קשורה בקטורת ולא בתה, רק לקח להם זמן רב עד שידעו מה לעשות כי הרי אסור שהקערית תיגע באדמה.

"אסור שהקערית תיגע באדמה?" שאלתי, "למה?"

"לא ראית?" שאל אלכסיי בתמיהה, "לא ראית שהקערית בכל הטקס לא נגעה באדמה?"

"לא."

"לא ראית שכשהכנתי את הציוד היא הייתה מונחת על שרפרף קטן ומרגע שלקחתי אותה לא הרשיתי לה לגעת באדמה?"

"לא" ענית.

"נו - אתה באמת אחר. החניכים שאני הכשרתי לתהליך ידעו מיד שיש תה בבקבוק ואין כל דרך שהוא יוכל להפסיק את הטראנס. מה שהם לא ידעו זה מה עליהם לעשות כאשר הבינו כי העברת הקטורת מאדם לאדם, רק מעבירה את המוקד של המערבולת אולם לא מפסיקה אותה, ולקח להם זמן לגלות כיצד לגרום לתהליך להסתיים.

אצלך לקח זמן עד שהבנת שהתה לא עושה דבר, אולם ברגע שאת זה הבנת, הפתרון היה מהיר וחד מאוד."

"מה עשו האחרים?"

"זה להם לספר לך, אם ירצו - אני לא יכול לחשוף אותם."

"הבנתי" ענית וחזרתי למרק.

זמן מה אחר כך הוכרז שהבאניה מוכנה ובעוד הסופה הולכת ודועכת מבחוץ, ישבנו בה, מזולפיים מים חמים ובלחש רב, כך שרק קירות העץ שומעים, סיפרנו סודות לשומר מקדש הטיהור המופלא הזה.

אחר הצהריים הכל כבר היה יבש ורק שלוליות פה ושם העידו כי חורף פקד את האי כמה שעות קודם לכן.

"בוא, נצא לטייל ואני אתן לך עיסוי שיקל על כאבי הגב משינה על האדמה הקשה שלנו."

”כן” עניתי, ”אולחון היא אולי אדמה קדושה, אבל גם קשה ומאוד לא נוחה לשינה.”
יצאנו.

פרפרים בכמויות אדירות קיבלו את פנינו בעודנו על השביל. פרפרים שחורים שעליהם דוגמאות בכתום או חום או אפור. הם עפו סביבנו בזוגות, בבודדים ולפעמים הסתחררו מעלינו בלהקות שלמות. היה נדמה שאנחנו איזה פרי שנותן ריח שאין פרפר שיכול לעמוד בו.

הדרך הייתה מלאה בירוק - עשב ירוק אינסופי נפרש לכל כיוון ובתוכו פרחים של קיץ. פרחים סגולים בצבע עז, פרחונים קטנטנים בתכלת, פרחים צהובים וורודים שפרחו באשכולות ומדי פעם גם פרחים אדומים מופלאים שנראה היה שיצאו בכלל מעולם האגדות. אלכסיי קטף אחד ואמר שאפשר לאכול אותו, תלש עלה כותרת אחד ולעס אותו: ”זה מתוק” אמר.

לקחתי לי עלה כותרת אחד ולעסתי גם כן, ”באמת מתוק” אמרתי, והדרך נמשכה לה. הבתים הראשונים של חוג'יר, הכפר הראשי והגדול באולחון, האי המקודש, נתגלו בפנינו ואלכסיי אמר שהוא לוקח אותי למקום החביב עליו לשיבה שקטה, אבל לפני זה נאכל דבר מה.

נכנסנו לכפר ונעצרנו באחת מתחנות ההאכלה הרבות. ישבנו ואכלנו, איך לא, דג מקומי מעושן עם לחם וכוס תה עם חלב. שוב אכלנו ללא שימוש בסכ"ם, דבר שגרם לריח המעושן להישאר על האצבעות זמן רב. לכן שמחתי לראות שבמקום בו ישבנו הפעם, הייתה עמדת שטיפת ידיים עם סבון. כשאחת הנערות העובדות במקום מילאה את העמדה במים (כיוון שאין מים זורמים בכפר), ויתרתי על סוף זנב הדג שלי וזינקתי אל הסבון. שטפתי מעלי כמיטב היכולת את הריח וחזרתי מחוייך ומדיף ניחוחות סבון תעשייתי אל השולחן, ללגום את התה שלי.

אלכסיי חיך אליי והנהן בשתיקה. הנחתי שהוא ודאי חושב כל מיני מחשבות על תיירים מפונקים ואנשים שמגיעים מתרבות אחרת, אבל לי זה לא שינה במאום. אני הרגשתי מצויין. כעשר דקות מאוחר יותר היינו במקום בו אלכסיי אוהב לשבת.

במקום עומד עץ עליו קשורים סרטי תפילה רבים כמו על עמודי האובו ולידו שקע באדמה עם שאריות מדורות קודמות. הפינה המאוד מיוחדת הזו קרובה מאוד לסלע השאמן הזקנה ומשקיפה על נקודת המרכז של העוצמות באי המקודש בתצפית יפהפיה.

אלכסיי הוציא שני צעיפי תפילה בצבע תכלת מכיסו, נתן לי אחד ושנינו קשרנו אותם על העץ. אני יודע היטב את העוצמות שיש בכישופי קשירות. קשר מכל סוג שהוא, בדיוק כמו תפירה או סריגה, אל להם להיעשות בהיסח הדעת, אלא להיות עם כוונה ברורה ומודעת, אחרת אין לדעת מה יתרחש במציאות שלנו.

אחר כך הסתובבנו מעט וקוששנו זרדים ועצים למדורה ובגפרורים שגם הם נשלפו מכיסו של אלכסיי הדלקנו את האש על שרידי המדורות הישנות שהיו במקום, וישבנו לצד העץ. ”בוא, שכב על הבטן...” אמר האיש לבן השיער שלידי בחיוך ”...ואני אעשה לך עיסוי. אני מבטיח שאתה תרגיש הרבה יותר טוב אחר כך.”

נשכבתי על הבטן בין האש לעץ עטור התפילות ואלכסיי, כשהוא יושב לצדי, החל מעסה את כתפיי ואת העורף. מדי פעם ידיו החליקו לאורך עמוד השדרה שלי עד לישבן ושוב עלו מעלה. השמש חימם אותנו מלמעלה, האש זימרה לידנו, היינו באנרגיה של עץ התפילות ושל סלע השאמן הזקנה ואני קיבלתי עיסוי. היה לי מאוד נעים.

פתאום, אלכסיי הכניס יד אחת מתחתיי, מתחת לבטני. ניסיתי לזנק כי הדבר היה מאוד מפתיע וממש לא קשור לעיסוי מכל סוג וגיליתי למרבה חרדתי כי אני משותק. לא יכול לזוז כלל - אפילו אצבע אחת המריחה מסבון טוב, לא יכולה לזוז.

פחד איום ונורא תקף אותי.

ידו של אלכסיי חיפשה מתחתיי עד שמצאה את הטבור ושם נשארה. הרגשתי חום היוצא ממנה וגם משהו חד ודוקר שנכנס ישר לתוך טבורי.

שטף מחשבות האימה שעברו בראשי הוא דבר שאי אפשר לתאר במילים. זה התחיל מ: 'אני עומד למות', עבר דרך 'חשבתני שאפשר לסמוך עליו אבל הוא רוצח ופושע ועכשיו יהרוג אותי ויגנוב את

כל כספֵי והגיע עד 'זה כישוף אפל - הוא גונב לי את הנשמה - אני אהיה זומבי על האי הזה לעולמים ואף אחד לא יידע למצוא אותי'... כל היצירותיות הרבה שקיימת בתוכי נשפכה כעת אל הפחד ואל תחושת חוסר האונים ואני הייתי מבועת.

הכאב בטבור נמשך ומצא שלוחות בתוך גופי. בעוד אני מעביר במחשבותיי את כל התסריטים האפשריים לאבדון גופני ונשמתי, הלכה והתפשטה בתוכי האנרגיה שעברה דרך כף ידו של אלכסיי שלא אמר מילה וכמעט לא נע לצידי.

חשבתי שאולי אנשים שיעברו לידנו יעזרו לי, אולם אף אחד לא היה באזור, וקול כדי לקרוא לעזרה לא היה לי.

פתאום הרגשתי בלבי כיווץ אדיר ומחריד בכאבו ושמעתי התנשמויות כבדות לידי. עצמתי את עיני כי לא רציתי לראות מה עומד לטרופ אותי, רק כדי לראות בעיני העצמות פנים מאוד מאיימות של זאב ירוק עיניים נושם בכבדות, הרבה יותר מדי קרוב אל פניי ממה שהייתי רוצה.

משהו נכנס לתוכי ואני נחטפתי מתוך הגוף הפיזי שלי ונקשרתי עם כל הסרטים אל עץ התפילות. ידי היו לפותות לענפים ורגליי לגזע והתבוננתי בפחד איום בגופי הפיזי ששכב ללא תנועה ליד האש ובאלכסיי שיד אחת שלו עדיין הייתה תחתיו.

ליד האש עמדה דמות רוחנית. היא נראתה אנושית רק עם ראש של זאב. חשבתי על אנשי זאב - יצורי אופל שחומסים אנשים והסיפורים אומרים שאם ננשכים על ידי איש זאב, הופכים להיות בדיוק כמוהם - יצורי לילה, טורפים ומביאי מחלות ואסונות.

מיותר לומר כי הפחד שלי עלה בכמה רמות ונסק למקומות מאוד מסוכנים. לא הבנתי איך בטחתי באלכסיי עד כה ואיך לא הקשבתי לכל האנשים בישראל שאמרו לי לא לבטוח במקומיים. חשתי את עצמי נכנס למצב של היסטריה וממש מפרפר על העץ הארוך אליו נקשרתי.

ואז משהו אחר קרה. בעוד אני מתבונן בדמות איש הזאב, משהו בה לכד את תשומת לבי. כל גופה של הדמות במקום להיות מכוסה בפרווה כמו בסיפורים, היה מכוסה בקעקועים. קעקועים שהכרתי היטב! פגשתי את ציורי הקעקועים האלה לפני שנים בספר שכתבה פסיכיאטרית רוסייה שחווה חוויות שאמניות מאוד עוצמתיות בהרי האלטאי הסיביריים. היא הוסיפה את הציורים בסיפרה וכתבה כי אלו קעקועים וציורי קיר שנמצאו בקברים עתיקים ועל מומיות של הקדמונים שחיו בסיביר בהרים האלה. עשיתי עבודת מחקר רבה סביב הציורים הללו שדיברו אל לבי מיד בראותי אותם, ואכן חלק מהמסע בסיביר כלל טיסה להרי אלטאי כדי לחוות את המקומות בהם נמצאים הקברים ואולי אף לזכות בחיבור אנרגטי אל הקדמונים שקעקעו עצמם בהם.

והנה אותם ציורים ודומים להם מכסים את גופה של הדמות הרוחנית שעמדה לצד הגוף שלי. משהו בדבר הזה הרגיע אותי, או אולי פשוט הפתיע אותי כל כך עד ששכחתי לפחד. באחת, כל הפחד שלי התחלף בתמיהה ובסקרנות.

הדמות המקועקעת התכופה לעברי ובשביר של רגע הייתה לידי, נוהמת ומתנשמת מאוד קרוב אליי. בעודה מסתכלת אחורנית אל גופי הפיזי, הכניסה את ידה הימנית אל תוך חזי שהיה דבוק לעץ התפילות ובעזרת ציפורניים ארוכות, חדות וחזקות במיוחד, תלשה מתוכי את לבי. כשעמדה לידי ולבי הרוחני בידה, ראיתי באימה כיצד גופי הפיזי נדם ושכב על האדמה בלי כל תנועה של נשימה.

מרום היסטריה, פחד, סקרנות, התרגשות, כאב ובלבול, המערכת שלי נעצרה כליל ויותר לא חשבתי ולא הרגשתי, פשוט הייתי ער למתרחש ללא כל קישורים רגשיים או שכליים.

הדמות המקועקעת ריחפה אל עבר האש והניחה את לבי הגנוב בתוכו. הלב ריחף לו מעל העצים והיה בתוך הלהבות עצמן.

לאט לאט הוא נשרף, עלה בלהבות והחל להתפורר. בסופו של התהליך במקום בו ריחף קודם לכן לבי, ריחף כעת יהלום גדול וירוק שנצנץ כמו כוכב. הדמות המקועקעת לקחת את היהלום הירוק ביד אחת ובשנייה הסירה את מסכת הזאב שעטתה על ראשה. גם על ראשה הקרח היו הקעקועים. ואז ידעתי - אין מדובר באיש זאב, מדובר בשאמן של נאורי!

השאמן המקועקע החזיק ביהלום הירוק בשתי ידיים ונשף אליו מילה קדמונית בשפה שיצרה את הבריאה כולה. מילה שידעתי שפירושה הוא 'אש', ולבי הירוק עלה בלהבות. בעוד היהלום הירוק בוער, התקרר השאמן הנאורי לגופי הפיזי ודחף אותו אל תוך הלב הגשמי. בשבריר שנייה ראיתי את הגוף נושם נשימה ארוכה אחת ובשבריר השנייה הבא, נפרמתי מהעץ כאילו הייתי פיסת בד שנפרמה לחוטים ומצאתי עצמי שנית בתוך הגוף הגשמי. פקחתי עיניים פיזיות והרגשתי שידו של אלכסיי כבר אינה מתחתיי. ניסיתי לנוע וגיליתי שאני מצליח להזיז את אצבעות היד. מיד התרוממתי לשיבה, זינקתי על רגליי ולקחתי מספר צעדים מהמקום בו אלכסיי ישב.

הייתי צריך זמן עיכול.

"זה היה אחד השאמנים שלכם, נכון?"

"כן."

הייתי צריך עוד זמן.

"הוא בדק את הלב שלי?"

"כן."

עוד לא הצלחתי להירגע.

"למה?"

"כדי לדעת מה מניע אותך לקבל את החניכות ואת הכוח של בוריקה. אם הלב שלך היה מתפורר לחלוטין באש, היינו יודעים שאתה מחפש את הכוח לעצמך כדי להעצים אותך, ואז היינו מטפלים בך אחרת. כיוון שהוא הפך לתכשיט, ברור שאתה מגיע ממניע נכון וטוב ועכשיו אפשר להמשיך.

זאת החניכה השישית מתוך החניכות של בוריקה."

הנשימה שלי עוד לא חזרה לסדרה ועוד לא יכולתי להתקרב לאלכסיי.

"יהלום ירוק?"

"אצל כל אחד זה משהו אחר. לפעמים יהלום, לפעמים תכשיט, לפעמים מטבע או אולי פגיון. כל מיני סוגים של אוצרות נמצאים בלבבות של האנשים."

הרגשתי שאני חוזר לעצמי ושהבעתה יוצאת ממני.

"בוא, תן מתנה לאש" אמר אלכסיי כשהוא מוציא מכיסו בקבוק חלב ושתי כוסיות עץ קטנות שבדרך כלל, ראיתי, משמשות לשתיית וודקה.

הכרחתי את עצמי לעשות את הצעדים עד לאלכסיי, וביד שייצבתי מרעידות רק בכוח רצון עז, לקחתי כוסית עץ מלאה בחלב ונתתי תודה וברכה לאש.

הייתי שבת בדממה ואלכסיי נותר דומם גם כן, נותן לי לאסוף את עצמי מהטראומה.

אחרי זמן מה שאלתי: "כדי שלא אכנס לשאננות, נכון?"

אלכסיי הנהן בשתיקה.

בתוכי שמחתי מאוד על התהליך, אולם הבעתה עדיין לא הניחה לגוף שלי ולמחשבות גם.

"אני לא יכול לשבת יותר..." אמרתי, "...בוא נלך קצת". בשאריות החלב כיבינו את האש והותרנו רק גחלים לוחשות. כיוון שהכל ירוק ורטוב, לא דאגנו משריפה והלכנו בשקט לכיוון הכפר.

"תודה" אמרתי כשהתקרבו למרכזו של חוג'יר.

"בבקשה" אמר אלכסיי וחיך אליי.

טרנזיט אפור עם וילונות כתומים עצר לידינו ופניו המחוייכות של סאשה מציצות אלינו מהחלון.

"לאן?" שאל סאשה.

אלכסיי פנה אליי ושאל "הביתה?"

"הביתה" עניתי בחצי חיוך.

"הביתה!" מכריז אלכסיי ועלינו על הרכב.

כל אותו היום לא דיברתי עם אלכסיי והוא שתק לידי.

גם למחרת שתקנו.

ביום שאחר כך אמרתי לו שאני מוכן להמשיך את החניכות.

"אתה בטוח?"

"החלטתי שאני סומך עליך וזהו. אתה באת מתוך החיזיון שלי, הכנסת אותי לביתך ולחייך. המעט

שאני יכול לעשות הוא לסלק את הפחד ולבטוח בך כמו שמגיע לך. אז אני בטוח."

שמעתי בקולי שאני עדיין משקשק, אבל הייתי נחוש בדעתי.

אלכסיי הושיט לי יד ואני לחצתי אותה. הוא משך אותי אליו וחיבק אותי. נשמתי עמוק וחיבקתי

אותו בחזרה לא רק עם הגוף.

קתדרלת היער

אחרי בוקר שלם של הכנות לקראתו, הייתה לי תחושה שהיער מקבל אותנו בחיוך. גם אני מצאתי בתוכי מקום של חיוך שנתתי לו לגדול ולהתרחב לקראת החניכה הזו, למרות החששות שהיו לי מאז החניכה הקודמת.

התעוררתי בבוקר לקולות עבודה נמרצת במטבח. כמעט כל כלי בישול אפשרי היה בחוץ והכיל איזשהו מרכיב של איזשהו בישול. אחרי ברכת בוקר טוב וחיבוק לבבי ומפתיע, אלכסיי הודיע שלקראת החניכה הזו, גם אני משתתף בהכנות שמחתי מאוד שהנה סוף סוף מתאפשר לי לחלוק גם בהכנות המרובות שיש לפני כל טקס. למרות שחשדתי שזוהי דרך חביבה ונעימה להשיב את האמון והאינטימיות, שבטקס האחרון זועזעו, בין אלכסיי וביני, נתתי לדבר להיות מה שהוא ונכנסתי לתהליך בשמחה.

אני בטוח שלו נשים היו במטבח הזה ולא שני גברים, העניין היה מסתיים בחצי הזמן, ברבע כלים ובשמינית לכלוך. אולם לא היו שם שתי נשים אלא שני גברים ובשעת צהריים מתקדמת סיימנו את ההכנות: שישה בלינצ'סים מתוקים ממולאים בגבינה וצימוקים, שישה גלובצי (כרוב ממולא) ממולאים באורז ושש לחמניות שאפייתן שילחה גלי ניחוחות מדהימים בכל

הבקתה והפעילה יפה את מערכת העיכול שלי... אבל, אלכסיי אמר שהיום צמים ולא אוכלים עד לאחר הטקס.

אבן אדומה מנוקדת, אחת מהמורות השאמניות שבורכתי ללמוד אצלן, מלמדת שבמצבים בהם אין סיכוי לאכילה אולם הבטן שרה שירי דרישה, אפשר לדבר איתה ולהודיע כי האוכל יגיע במועד שנקבע. עשיתי כך, אולם רק לאחר הפעם הרביעית שדיברתי עם בטני המקרקרת, היא הבינה את המסר והניחה לי.

"נשאר רק החלב" אמר אלכסיי באנחת רווחה כשהכל הסתיים וכשהמטבח חזר לסדרו ולנקיונו והערב כבר היה בפתח.

"מה עם החלב?"

"לסאשה יש חלב הרבה יותר טוב מזה שקונים בחנות, חלב ביתי, והוא אמר שהוא יביא אותך כשיגיע."

"הבנת" אמרתי, והמשפט הזה הזכיר לי להכין את הכסף לנהג המסור שלנו.

כשעה אחר כך, סאשה היה בפתח. בידיו בקבוק, שלפי התווית פעם הכיל פאנטה כתומה, אולם עכשיו היה מלא בנוזל לבן וסמיך שאכן נראה הרבה יותר טוב מהחלב המימי שקונים בחנויות. "נפל לך הכסף בפעם האחרונה שלקחתי אותך הביתה", אמר לי סאשה ומנפנף לעברי אלף וחמש מאות רובלים בשני שטרות.

"לא נפל בכלל - השארתי אותם בעבורך שם בכוונה."

"אבל זה היה רק טרמפ."

"כל נסיעה היא נסיעה" אמרתי ודחפתי לידי את הכסף לנסיעה הזו.

סאשה הבין שכאן אין אפשרות אחרת אלא לקחת את הכסף, חיך והכניס את השטרות לכיס. הדרך הייתה לא פשוטה. הגשם האחרון ביקע את הדרכים וחרץ בהן היטב. הנסיעה התארכה בגלל ההאטה שהדבר גרם וגורם הטלטול והשקשוק היה בשיאו.

אולם, למרות כל זאת, הייתה לי תחושה שהיער באמת מחייך אלינו ומחבק אותנו אליו. ככל שהעמקנו לתוכו, כך התחושה הזו גברה בתוכי.

כשהגענו למקום ופרקנו את הציוד, סאשה אמר שעליו לעשות איזו נסיעה חשובה ושהוא יהיה זמין בטלפון הסלולרי שלו בכל עת, שאלכסיי יודיע לו כשנסיים את עניינינו, והוא יגיע כמה שיותר מהר.

כמה לחיצות ידיים וחיוכים, והטרנזיט נבלע לתוך היער וכך גם רעש המנוע שלו.

אלכסיי ביקש שאתחיל להכין מקום לאש בזמן שהוא מסדר את השולחן. לא הבנתי על איזה שולחן מדובר, כי לא ארזנו כזה, אולם עשיתי את שהתבקשתי ומדי פעם הגנבתי מבט אל העשייה של החונך שלי.

מלאכת קישוש העצים לא הייתה מסובכת. האדמה הייתה מלאה בענפים שבורים, יבשים ושמוכנים מאוד להפוך לאוכל לאש. גם אלכסיי עסק בקישוש עצים, ומאלה שהוא מצא, בנה מן מזבח קטן דמוי שולחן לא רחוק מהמקום בו יועד האש להיות.

על השולחן הונחו כל המעדנים שהכנו בתוספת בננות, ענבים, תפוחים ושלוש כוסות מלאות ב'חלב סאשה'. כמובן שעל הבלינצ'סים הוזלפו ריבת חלב ודבש בנדיבות אדירה ואילו על הכרוב הממולא, הונח הר מיונו לתפארת.

כשהכל היה מוכן אלכסיי התרומם, גאה ביצירתו המפוארת, ואמר "אני בטוח שהרוחות תהיינה מרוצות מהארוחה הזאת, הא?"

"בטוח" עניתי וחשבתי לעצמי שבטח לרוחות יש טעם מאוד רוס.

האש הודלק ונתנו לו מתנות. אני החלטתי שבמקום לדבוק בהרגלים שלי, אנהג לפי המסורת במקום הזה ואתן כמו אלכסיי, חלב. השקינו את האש חלב, ואז אלכסיי ניגש עם סכין לעבר ראשי. האינסטינקט שלי היה לקחת צעד אחורנית, אך החלטתי לבטוח בו והכרחתי את הגוף שלי להישאר במקום ואפילו לשמור על החיוך.

הוא חתך קווצת שיער מראשי ואחר מראשו שלו, קשר את שתי הקווצות בסרט כחול, טבל בכוס עם שמן ובעודו שר מזמור שאת מילותיו לא הבנתי, ניגש לכיוון צפון והניח את השיער על עץ שעמד במקום.

בפעם השנייה שניגש אליי עם הסכין כבר לא היה בי פחד, רק עירנות. שוב התהליך חזר על עצמו אלא שהפעם ניתנו השערות לכיוון מזרח. בפעם השלישית כבר הייתי ניוח עם התהליך והשיער ניתן לדרום, ואילו בפעם הרביעית החיוך שלי היה אמיתי ואני שמחתי לתת משיערי כחלק מהטקס וכפי הצפוי השיער ניתן למערב. אלכסיי הושיב אותי אל מול האש מצד דרום והתיישב ביני לבין האש כאשר הוא עם הגב אליי, לקח את התוף והחל לתופף.

הקצב היה אחיד ומונטוני ואליו הצטרפה רק מילה אחת שהושרה שוב ושוב כמו מנטרה: "סוֹנְגְנִיָה".

גופו של אלכסיי החל מתנועע מצד לצד עם איזה קצב פנימי שתאם את התיפוף ואת המנטרה והרגשתי שהוא נעלם מהמציאות הזאת בכלל. רחוק ועמוק הוא הלך לו, ואני נותרתי עם האש, עם הגוף שלו, עם המנטרה ועם היער.

הרגשתי שיש בי פחד לשחרר שליטה.

הרגשתי שהעזוץ מהחניכה הקודמת עדיין רודף אותי.

הרגשתי שאני לא לגמרי רוצה לעזוב את הביטחון של העולם הגשמי.

אבל גם ידעתי שדבר לא יקרה אם אשאר אחוז בפחד שלי ולא אתן לעצמי להיכנס גם כן לעולם המכושף שבו החניכות שלי קורות.

מצאתי את עצמי מכרסם ציפורניים באינטנסיביות - זה משהו שלא קרה כבר זמן רב. היער היה, הלילה היה, האש היה, המנטרה והתוף היו, ורק אני לא הייתי.

ידעתי מה אני צריך לעשות וגם ידעתי איך לעשות את זה וידעתי שזה קל ופשוט בעבורי לעשות את המעבר לעולם האחר והפחד שיתק אותי.

חשבתי על הבית, על טה-רה, על החום הישראלי, על העבודה שמצפה לי כשאחזור...

המנטרה הייתה, האש היה, היער היה ואני בשלי.

בעודי עובד כדי להשקיט את העצבנות שגרמה לרגלי לרעוד ולהכות באדמה, שמעתי בתוכי קול שאמר: "תשאל את אמא אדמה מה לעשות."

עצמתי את עיניי, הנחתי שתי כפות על אמא אדמה ושלחתי שאלה למטה מתחתיי: "אמא, מה לעשות?"

ונלכדת!

ברגע בו שלחתי את הקריאה וכיוונתי את המערכת שלי אל העולם הנסתר, ידיים נעלמות לפתו בי מבפנים ולא שיחררו אותי משם.

שמעתי את אמא אדמה אומרת: "תן לזה להיות", אולם זה כבר לא היה תלוי בי בכלל. הכוח של הטראנס בו אלכסיי היה שרוי, הכוח של הטקס שבו השתתפתי מהשלב הראשונים ביותר של ההכנות שלו, הכוח של אולחון - האי המקודש - שלא לדבר על הכוח של אגם הבייקל המופלא, כל אלה חטפו אותי אליהם ולא יכולתי, גם אם רציתי, להתנגד ולחזור לעולם הגשמי.

הראייה המיסטית שלי נפקחה ואני הייתי ביער אחר.

הכל היה דומה מאוד ליער הפיזי, רק היה בו משהו חד יותר, ברור יותר, הצבעים היו חיים יותר ובכלל, האווירה הייתה חיה יותר. ההבדל היחיד היה שאלכסיי לא היה איתי.

הייתי ישוב מול האש, צופה בו, מהופנט אליו ושבו בקסמו.

האדמה רעדה סביבי ומתוך האש עלו שלושה עצים עבי גזע ומרובים בענפים. מתוך האדמה הם עלו ובמקום בו היו פעם להבות, עמדו כעת שלושה עצים חסונים. אחד ממש לפניי ושניים נוספים מאחוריי, אחד מימין ואחד משמאל.

נדמה היה שהיער כולו התעורר לחיים סביבי עוד יותר מאשר קודם לכן, הייתה סביבי איזו תכונה ותזוזה לא ברורה.
לפתע, העץ שלפני נכרת. ידיים נעלמות חתכו אותו כמו עם סכין והחלק העליון שלו נפל אחורנית בין שני העצים ונעלם אל תוך הלילה.
ינשוף שכל נוצותיו היו כחולות התעופף והתיישב על הגדם של העץ. עיניו הבריקו והמסר בקע ממנו:

"הטבע הוא ההתגלמות של חיים בתוך אמת. לעולם הוא אינו מפסיק להיות בדיוק מה שהוא."

הינשוף הכחול ישב על הגדם, ואילו זה, התחיל לצמח עלים ירוקים מתוך עצמו.
העלים הפכו לענפים מעולעלים ואלה השתרגו אחד בשני ולאט לאט עטפו את הינשוף הכחול בתוכם וסגרו עליו בעודם הופכים להיות גזע חדש, כחול. עוד ועוד צמח הגזע הכחול עד שנשפך כמו מפל מים אדירים מאיזה מקור בלתי ידוע בצמרות היער. המים סחפו את החיזיון שלי איתם. הם נשפכו בין העצים ובנקיקים ואספו איתם גרגירים של חולות ואבנים. הם יצרו בקעים ושייפו סלעים עד דק ואת כל הסחף שלהם הביאו למקום אחר ובמקום בו הניחו אותו, אדמה חדשה נוצרה ונתהוותה. רוח הביא איתו אבק וחול ממקורות לא ידועים וגם החול הזה נשפך ונפל על אמא אדמה חדשה והר נולד במקום בו לא היה קודם לכן.
האדמה הרעידה את ההר אל מול עיניי, עד שנפרץ ראשו וגעש ניתז ממנו לכל הכיוונים. נהרות של אש נוזלית יצרו אדמה חדשה, סלעים חדשים ודרכים חדשות לחיות. אווזים ירדו לנוח על הסלעים החדשים. בתוך נדודיהם הם יודעים את הדרך בדיוק מוחלט ועפים בה פעם אחר פעם ללא הפסק. רוח גבית נשבה והלהקה תפסה את גל האוויר שהניף אותה יחד עם אבק וחול שהוחלט שיעוף למקום אחר, והאווזים המריאו והמשיכו במעופם.
עננים התגשמו בשמיים - עננים לבנים הולכים ומתעבים ומתגלגלים בתוך עצמם ואוספים את עצמם לענני סופה וגשם. הרוח פיזרה חלק מהם למקומות אחרים, הגשם לקח מהם חלק והפיל אותו למטה והעננים המשיכו להתעבות בצורות מצורות שונות ומשונות בשמיים.
העננים עברו מעל צמרות יער ירוק ואחד מהעצים נפל ממש מתחתי ושוורשיו לא היו חזקים מספיק כדי להחזיק את גודלו. הוא קרס וסביבו חיים חדשים החלו. עצים קטנים צמחו במקומו והפעם הגיעו גם הם לגובה הצמרות של אחיהם. פטריות, תולעים, עכבישים, יער שלם צמח במקום בו עץ אחד נפל וזאב אחד הגיע להריח.
הזאב יילל ללבנה המלאה שהאירה מעלינו והתחיל לרוץ אליה. עוד ועוד זאבים הצטרפו אליו וכולם רצו אל עבר הלבנה המלאה שמילאה את השמים באור כסוף מופלא. היללות שלהם נשמעו למרחקים והרוח לקחה את הקולות והדהדה אותם בכל מקום שרק אפשר. הלבנה זרחה אל מול החגיגה שנערכת לכבודה בשבט הזאבים וקרנה אור רך ועדין וכחלחל וממש פעמה עם כל יללה של כל זאב.
פעמימה ופעמימה נוספת והלבנה נשפכה כמו מים, מטה אל עבר היער. בדרכה צבעה את העץ הכחול חזרה לצבעו החום-כתום-שחור-ירוק ואחר שפכה את שלושת העצים מהחיזיון והלאה, כשהיא מותירה רק את האש לרצד אל מולי.
כל היער היה ער וחי ונושם סביבי ופתאום נשמעה מקהלה הרמונית, כמו מזמור כנסייה שמושר באיזו קתדרלה ענקית שמהדהדת את קולות הנזירות והנזירים ומשלבת אותם בהרמוניה אינסופית עם אורגן וגוף ונשמה.
צמרמורות עטפו אותי מכל צד בעוד השירה המקודשת הזו הושרה סביבי מכל כיוון והתרגשות עצומה סימרה את שערות עורפי.
בתוך כל הפלא הזה המשך המסר של סונגניה הגיע:

"עבודה בהרמוניה עם הטבע מביאה חיים ויצירה של אמת עבודה נגד ההרמוניה של הטבע מביאה רעל ויצירה מורעלת סביב."

המילים המקודשות האלה הדהדו עצמן אליי ואני חשתי כיצד הן ממוסמרות אל תודעתי בעוד היער המשיך לחבק אותי בשירה שרק הגבירה את עוצמתה והעלתה את האינטנסיביות שלה יותר ויותר. הנחתי ידיים על אמא אדמה וחשתי את הרטט של השירה עובר אליי דרכה ויופי ממלא אותי מכל כיוון. דמעות החלו לזלוג מעיניי כי לא הייתי יכול עוד להכיל את הקדושה הקסומה שאפפה אותי וכל שהיה בתוכי זו הודיה.

לאט לאט, כמו מתוך חלום או הזיה, אלכסיי הופיע בפניי עדיין ישוב, מתופף ושר את המנטרה ומתנדנד לו מצד לצד.

השירה סביבי דעכה והתרחקה לה ואני הבנתי שחזרתי אל המציאות הגשמית. המשכתי לשבת להקשיב לתיפוף ההולך ומתחזק ולשירת היער ההולכת ונעלמת עד שכל כולי הייתי שוב בתוך המציאות הפיזית.

המשכתי לשבת ולחכות שאלכסיי, שוודאי יודע מתי התהליך מסתיים (הרי הוא ידע בכל שאר התהליכים, לפחות אלו שקרו לפי המסורת), יסיים את תיפופו. אולם הוא המשיך.

אחרי מספר דקות החלטתי לבדוק מה קורה. יצרתי קשר עם העולם הנסתר והיה שם דומם. ברור כי התהליך הסתיים.

החלטתי לבדוק מה קורה עם אלכסיי. קמתי, התקרבותי אליו בשקט וראיתי שהוא עדיין שקוע בטראנס מלא בעולם אחר.

החלטתי להמתין ולתת לו לסיים את התהליך שלו בזמן שלו. כשעברה כשעה הכרזתי ביני לביני שמשוהו לא בסדר וצריך להוציא אותו באופן יזום מהתהליך. קמתי וניגשתי אליו ובעדיניות רבה הנחתי שתי ידיים על כתפיו מאחור. אההה...

נסחפתי לתוך התהליך מחדש. היער היה בשיא שירתו כאילו לא הפסיק מעולם. שלל קולות מופלאים שרים בהרמוניה. עוטפים, מחבקים ואופפים באושר ובנועם ואלכסיי, אלכסיי ואני בתוך האדמה, בין השורשים!

אין מילים לתאר את החוויה המדהימה הזו. השורשים קורנים אור תכלכל לכל כיוון ובעוד האדמה מזינה אותם במזון ובאהבה, אופף את האור הכחול הזה זהה זהוב מלא בכוכבי אור זהרורים קטנטנים יפהפיים.

בתוך האדמה השירה נשמעה יותר עמוקה ונמוכה בטונים, אולם התוף הפועם את קצב לבה של אמא אדמה, נשמע הרבה יותר.

המחזה היה מרטיט לב וקדושתו ברורה בצורה חד משמעית.

"הטבע הוא ההתגלמות של חיים בתוך אמת. לעולם הוא אינו מפסיק להיות בדיוק מה שהוא."

המסר של היישות הקדמונית המבורכת סונגניה הדהד פעם נוספת מתוך השורשים והאדמה בעצמה הפכה להיות אור ירוק פועם ומכושף.

אלכסיי הפסיק לתפוף, החזיון נשטף ממני והסרתי את ידי מכתפיו.

"וואו! וואו!" זה הדבר היחיד שהצלחתי להוציא מפי בזמן שאלכסיי התרומם למצב עמידה ומתח מעט את גבו ורגליו.

"אהא!" ענה לי אלכסיי בלי מילים.

"וואו!" אני חזרתי על הצהרתי רבת המשמעות פעם נוספת.

"היה טוב, אה?"

"ובכלל לא כאב!"

"הכאבים נסתיימו בחניכות האלה. כמובן אם הכל יקרה לפי המסורת" אמר בחיך חונכי בעודו ממשיך להתמתח ולהחזיר תחושה לכל חלקי גופו.
"וואו" פלטתי שוב ונפלתי לאדמה בעודי מנסה לשחזר ולהכיל את מה שעכשיו קרה.
ברקע שמעתי את אלכסיי מזמן את סאשה בטלפון, ושמעתי אותי אומר משהו חדש: "וואו!"
אלכסיי צחקק לו, ניגש והתיישב לידי על האדמה "איזה עולם יש לנו - הא?"
"אנחנו לא חיים בתוך עולם - אנחנו חיים בתוך קסם" אמרתי.
"כן, כן" ענה אלכסיי והחל מטפל במדורה, מסדר אותה ומוסיף עצים.
הפנסים של סאשה לא איחרו להגיע ואיתם רעש המנוע ולבסוף פניו המחויכים של האיש, הנהג ומסתבר גם החלבן.
"מה לקח כל כך הרבה זמן?" הוא שאל.
"היינו צריכים לעבוד על החלטות ופחדים" ענה לו אלכסיי.
"הממ..." ענה סאשה בהנהון לתשובה המאוד מדוייקת של אלכסיי.
"ועכשיו אוכלים!" קרא אלכסיי.
האוכל משולחן הענפים הובא וחולק לשלוש צלחות.
"הרוחות כבר לקחו מזה מה שהן רוצות. את השאריות אנחנו נאכל."
היה טעים.

מאותו היום ועד היום, בכל פעם שאני נכנס ליער, איזה זמזום כמו הד רחוק של שירת מקהלה אופף אותי ואני יודע שהשורשים עכשיו כחולים, האדמה זהובה, הלבנה נשפכת לקול שירת הזאבים והטבע כולו חי באמת של עצמו ומזכיר לי לעשות זאת גם.

אמון מוחלט חזר בתוכי כלפי אלכסיי וכלפי התהליך, הפחד הלך ממני וגם אני חזרתי להיות באמת.

טלן רוצה לחיות וסוסליק תלמיד יהיה סוסליק

חזרנו הביתה באישון לילה ושנינו, גם אלכסיי וגם אני, היינו רחוקים מאוד מהשינה. ישבנו במטבח ודיברנו. שיתפתי את המסר שהיישות הקדמונית המקודשת, סונגניה, נתנה לי לגבי הטבע כדוגמא לחיים מתוך אמת. אמרתי שהמסר מזכיר לי גדרות שיחים שיש סביב הרבה בתים במקום בו אני גר (כאן, באולחון, כל הגדרות עשויות קרשים. לפעמים סתם קרשים מחוברים ולפעמים קרשים מעוצבים בצורות שונות, אולם כל הגדרות - קרשים). בפעמים רבות גוזמים את הגדר כך שתהיה תואמת את רצונותיו של בעל הבית. לפעמים בזוויות ישרות, לפעמים בקשתות או בכל צורה אחרת. ולמרות שהגיוזם נעשה על בסיס קבוע של פעם בשבוע, תמיד השיחים ממשיכים להצמיח ענפים חדשים לפי האמת הפנימית והצורה הנכונה שלהם ותמיד יש עלים שמזדקרים מ'הצורה הרצויה' וענפים שמתריסים כלפי הגן כאומרים: "אתה תגזום כמה שאתה רוצה, אבל אני ממשיך לצמוח את האמת שלי". אלכסיי הנהן בהסכמה. הוא אמר שאצלו המסר מתחבר לאש. האש, כך הסביר, תמיד חם ושורף. "גם אם אני בעצמי הדלקתי אותו ונתתי לו מקום בעולם וגם אם אני בעצמי מאכיל אותו ובזכותי הוא כאן, אם אכניס יד לתוכו, עדיין ישרוף אותי. אש הוא תמיד אש."

דיברנו עוד על הציפורים הנוודות שלעולם ותמיד יעקבו אחר המצפן הפנימי שלהן ולא ינסו להקטיב למישהו שיאמר להן שאולי כדאי שהן תעופנה לכיוון אחר או בדרך שונה, על האיילים ומקומות המרעה שלהם באי המקודש אולחון ואפילו על המרמיטות: "ואפילו סוסליק תמיד יהיה סוסליק" אמר אלכסיי תוך הרמת אצבע להדגיש את חשיבות הדבר ושנינו פרצנו בצחוק. הסוסליקים, סוג של מרמיטות מקומיות, מתרוצצים בגבעות הירוקות של אולחון, חופרים להם בתים בתוך האדמה ומציצים מדי פעם מבין הפרחים או השיחים ממש בדרך בה בתולות ים מציצות מדי פעם מבין גלי הים. החיות המופלאות האלה יודעות שהגבעות הן ביתן שלהן ולכן לא אכפת להן אם דשא, דרך עפר או מקום בו תיירים רבים באים אליו או לא, אם כן הן רוצות לחפור בית, כאן יחפרו אותו ודי.

"באמת נכון", אמרתי "סוסליק תמיד יהיה סוסליק."

כך שיחתנו המשיכה וקלחה תוך שתיית תה עם חלב ונגיסות מזדמנות בעוגיות פריכות ומתוקות שעליהן התנוססה דמותה של פרה שמעליה כתוב 'הפרה הטובה'. חשבתי על כך שבישראל הפרה היא טוטם השוקולד ואילו כאן בסיביר, היא טוטם העוגיה. בצורות שונות, הפרה, שהיא אחד הסמלים הקדומים של האלה הגדולה, האמא המזינה ומביאת הטוב, מחוברת לנועם ולטוב ועדיין מביאה מתיקות והזנה לבני האדם. מסתבר שגם פרה תמיד תהיה פרה. כשהאור צבע את העולם בצבעים והלילה הלכה לישון, גם אנחנו פרשנו למיטות ונתנו לעולם החלומות לקחת אותנו. אני זוכר שחלמתי על יערות ועל עצים, על זאבים שמיללים ללבנה, אני זוכר נופים רחבי ידיים ופתוחים וכמובן, איך לא? חלמתי גם על סוסליקים.

ריח מתוק העיר אותי.

דיסת קוואקר משופעת חמאה וסוכר הדיפה ניחוחות מעולים בבקתה הקטנה ואלכסיי הזמין אותי לארוחת בוקר.

השעה הייתה שעת צהריים, אולם רק כעת קמנו ולכן זוהי ארוחת בוקר.

אכלנו בדממה בעודנו מתעוררים ומאפשרים למציאות הפיזית לקחת אותנו איתה אל היום החדש אליו התעוררנו.

"מזל שהכנתי את הדייסה קודם לכן ועכשיו היה רק צריך לחמם" אמר אלכסיי כשסיימנו והחלנו בפינוי השולחן.

"נכון" עניתי ושמעתי בקולי שעדיין לא לגמרי שוחררתי מממלכת הסוסליקים בחלומותי.

"טוב, קודם כל באניה וטיהור, ואחר כך נתחיל בהכנות לטקס של הלילה."

אני נשארתי לשטוף כלים ולנקות את כל השטח בו השתמשנו ואילו אלכסיי יצא להבעיר את האש, להוסיף עצים, לדאוג שיש מים ועוד כל מיני פעולות שנדרשות לפני שאפשר לרוחץ במקום המקודש הזה.

הזמן עבר לו בעצלתיים וגם השהות בבאניה עברה בניחוחות ובשקט חיצוני ופנימי.

כששבנו לבקתה, כמובטח, החלו ההכנות לטקס. מתחת למיטה של אלכסיי הוצא ארגז שהכיל קרניים. זוג קרניים ענקיות של אייל, זוג קרניים מסולסלות של עז וזוג קרניים גדולות במיוחד של שוור. כל הקרניים היו מאוד עתיקות ועברו הרבה, כך ניכר לפי הבלאי, השפשוף והשברים שנראו בהן פה ושם. על כולן היו ציורים בצבע חום דהוי. ציורים של ספירלות, מערבולות, זיגזגים ונקודות. היה

ברור שאלו קרניים ששימשו בהרבה טקסים ועל נקלה ניתן היה להבחין בכוח ובאנרגיה שמופצים מהן.

הקרניים הונחו על השולחן ואלכסיי ביקש ממני להוציא את חבילת החמאה מהמקרר הקטנטן שעמד לצד הכיור הקטן עוד יותר.

הוצאתי את החמאה ואז אלכסיי הדגים מה עושים. הוא חתך עם סכין פיסת חמאה ולש אותה בשתי ידיו עד שכולה הייתה מרוחה על כפות ידיו ואצבעותיו. עכשיו, לקח את קרני השור ומרח אותן בשמן שהיה על ידיו. הקרניים התעוררו לחיים בצבע ובברק והציורים עליהם הפכו מחומים דהויים לאדומים בורקים.

"כך אנחנו מעירים ומאכילים את הקרניים..." אמר אלכסיי בעודו מעסה את הקרניים בשתי ידיו "... כשהקרניים יגמרו לאכול, הן יירדמו חזרה ויהפכו שוב להיות כמו שהיו כשהוצאתי אותן מהארוגז." עלי הוטלה המשימה של הערת והאכלת הקרניים של האייל ושל העז. היה נהדר לראות את הציורים ממש מתעוררים לחיים ברגע שהשמן נמרח עליהם. האנרגיה של חפצי העוצמה הללו הייתה נעימה ומקבלת, כך חשתי בעודי מעסה אותם בקפידה עם שומן החמאה שבידי. הקפדתי להגיע לכל חריץ ולכל קפל וקמט. אם לומר את האמת, השתהיתי עם העשייה הזאת הרבה יותר מדי מכפי שצריך היה, פשוט נהנית מהמלאכה וגם מהאור שחוויתי שיצא מתוך הקרניים.

לבסוף סיימתי ובעוד אלכסיי עדיין עסוק בהכנת תערובת צמחים לשריפת קטורת, הוא ביקש שאקח אחת מהצנצנות הריקות שהיו על המדף, שאמלא בה מים ואצא החוצה ואקטוף מהפרחים הכחולים והסגולים שבחצר מספיק כדי למלא את הצנצנת כולה.

לקחתי איתי סכין קטן ויצאתי למשימה. החצר הפראית הייתה מלאה וגדושה בעשבים שונים ומשונים כמו גם בפרחים. היו שם לא רק כחולים וסגולים אלא גם לבנים, צהובים, ורודים ואדומים. זה היה פשוט שדה טבעי שלא נגעה בו יד אדם כדי לתרבת, לסדר, לארגן בערוגות או כדי לומר לטבע איך להיות אחרת ממה שהוא.

בקלות רבה קטפתי מספיק פרחים כחולים וסגולים כדי למלא את הצנצנת וכששבתי לבקתה אלכסיי כבר סיים ורוב הצרורות היו מוכנים להעמסה.

בשעת דמדומים הגענו למקום הטקס.

היינו על פסגתה של גבעה יפהפייה המשקיפה על הבייקל השקט והמופלא. עץ בודד עמד במקום וסביבו אבנים ענקיות שהיו דוממות לאזניים שמכווילות רק לעולם הפיזי. באוזני שלי הייתה להן שירה חרישית עדינה ומופלאה שהיה בה מין סיפור או חלום או זכרון של עולם אחר. בכלל, המקום נראה כאילו אנו נמצאים בין שרידי מקדש אדיר לאלים קדמונים שאיש איננו זוכר עוד ורק עדותם הכמעט לא נשמעת של היסודות שעוד נותרו במקום יכולה לגלות כי דבר מופלא שכן כאן פעם. אלכסיי פרש במקום שנראה שהוא מרכז העניינים שמיכה לבנה וביקש שאשב שם בעודו מארגן את המקום.

הוא הניח את קערות החרס שבהן תערובת הקטורת במשולש סביבי במרחק של כארבעה מטרים לכל צד. ביניהן הניח את זוגות הקרניים וכך יצר מעגל בן שש נקודות התייחסות. ממולי היו הקרניים של האייל, משני צדדיי הקטורות, מעט מאחור הקרניים של השור והעז ואילו בדיוק מאחוריי, קערת הקטורת האחרונה.

"שכב על הגב ועשה את מה שאתה יודע הכי טוב לעשות..." אמר אלכסיי בחיוך "...תפתח." נשכבתי ולפני שעצמתי את עיניי הפיזיות הספקתי לראות שכוכבים ראשונים מתגלים מעלינו וידעתי שעוד מעט החושך ישטוף את כל העולם הפיזי, והלילה תגיע לשיר את שירה.

לפי הריח וקול הצעדים, ידעתי כי אלכסיי הדליק את הקטורות.

לפי הריח והתחושות על הפנים, הידיים ושאר הגוף ידעתי שהוא מפזר עלי את הפרחים שאספתי. לפי השירה המונוטונית שחזרה על עצמה בעודו מתיישב ליד ראשי ומניח שתי כפות ידיים על רקותיי בעדינות רבה, ידעתי שהטקס החל.

"מִטְהַר יְדֵי דְנִדְנָה" הייתה המנטרה שזימנה את הרוח הקדמונית המקודשת הבאה, או נכון יותר לומר, הביאה את תודעתי שלי למקום כזה שיכול היה להכיל את הנוכחות הנצחית והאינסופית של האנרגיה העוצמתית הזאת. זו הייתה המחשבה האחרונה שלי בטרם נתתי עצמי לתהליך. בעצם, אלכסיי איננו מזמן את הכוחות הבראשיתיים הללו כלל. אין אדם שיכול לשלוט על כאלה כוחות. הוא רק מאפשר לי, בעזרת כוחות הנאורי שלו ובעזרת הטקסים, להגיע למצב בו אני אוכל לדעת אותם, להיכנס לתוך המציאות בה הם נמצאים ולרגעים ספורים לחוות את הברכה של נוכחותם. במחשבה הזאת הנחתי גם לראש ועשיתי את מה שאני באמת יודע לעשות הכי טוב, נפתחתי ואפשרתי.

בהתחלה לא קרה דבר. חשתי את הרוח מלטף את גופי, הרחתי את הקטורות ואת הפרחים המונחים על פני, שמעתי את המזמור השקט של אלכסיי שמדי פעם גאה בעוצמת צלילי ומדי פעם נסוג כמו שפל. חשתי את האבנים סביבי קורנות עד אליי ומשמיעות את שירן החרישי. משהו בשירתן הזמין אותי, ממש פיתה אותי ואני הנחתי לפיתוי לקחת אותי. כיוונתי את עצמי יותר אל השיר החרישי הזה מאשר אל הדברים האחרים שקורים והנחתי לו לשטוף את הכרתי. השיר של האבנים הפך יותר ויותר חזק ויותר נוכח ומשהו בניגון הפשוט והצלול שבו משך אותי לתוכו עד שהפסקתי להיות מודע לניחוחות, לשירתו של אלכסיי או למה מהדברים האחרים שידעתי באחורי הכרתי שקורים סביבי.

לשיר האבנים הקדומות היה ניחוח הודי והניגון התלפף סביבי במערבולות, במעגלים ובספירלות. עטף אותי, משך אותי, הפנט אותי ולקח אותי לתוכו.

דמות של אשה התגלמה באיטיות ובעדינות מתוך הניגון. רקדנית עירומה שכל גופה היה מכוסה בציורים דומים לאלו שצוירו על הקרניים, נעה בתנועות עגולות כשידיה ואצבעותיה נפתחות ונסגרות בחינניות של גלי ים. מדי פעם הדמות הסתחררה סביב עצמה, מדי פעם נעמדה על רגל אחת בעוד רעותה מצלצלת באצעדות פעמונים שהיו ענודים על קרסוליה. סביב עיניה הייתה צבועה בכחול עז ושפתיה מחויכות.

הריקוד היה מהפנט בדיוק כמו הניגון שנתן לו את הרקע התואם. חשתי כי אין בריקוד משהו מיני למרות העירום, אלא יש בו יופי. פשוט יופי שנוסך בי נעימות שכזו עד שאינני רוצה להסיר ממנו את עיניי.

בצעדי ריקוד קטנטנים ומדודים התקרבה אליי הרקדנית יותר ויותר, וככל שהתקרבה כך היה לי נעים יותר. היה ברור שהיא או אולי הריקוד, או אולי השיר או הציורים על גופה או אולי כל המכלול יחד, פועמים דבר שעושה כל כך טוב ונעים, עד שכל דבר אחר נעלם והופך להיות כל כך לא חשוב עד שהוא איננו בכלל.

כך התקרבה אליי הדמות המנעימה, וככל שהתקרבה יותר, התעוררה בתוכי ההכרה כי זו אינה אישה כלל וכלל אלא פסל אבן שרוקד לפני. פסל העשוי מאותן אבנים ממש אשר שרות לו את הניגון המלווה. ובעוד הפסל המרקד התקרב אליי עוד, זיהיתי כי טבורו הולך ונפער, הולך ונפתח ונעשה גדול יותר ויותר ובתוך הטבור מערת קריסטלים סגולים. עוד הפסל התקרב אליי ועוד טבורו נפתח ועוד המערה התרחבה לה וצמחה.

חשתי את לבי מתחיל להגיב ולפעום במהירות הולכת וגוברת. גם בטני הצטרפה לחגיגה והנעימות שאפפה אותי רגעים ספורים קודם לכן התחלפה בהתרגשות עולה וגואה ובציפייה לקראת, לקראת מה - לא ידעתי רק ידעתי שיש למה לצפות.

מערת הקריסטלים הסגולים נפערה כל כך עד שהדמות שמתוכה נתהוותה נעלמה אי שם מאחוריי ומעבר, ואני מצאתי עצמי מוקף בקריסטלים סגולים נוצצים וכל אחד מהם לוחש רק דבר אחד: "אמא אדמה."

אלפי קולות קטנים חלקם גבוהים וחלקם נמוכים לוחשים 'אמא אדמה' מכל כיוון ומכל גובה סביבי. מעלי נלחשו המילים, מתחתיי, מסביבי עוד ועוד ועוד וככל שנלחשו יותר, כך גברה התרגשותי ומצאתי בתוכי שמחה. מצאתי שאני מחייך ואולי אפילו צוחק - איני יודע. כל שידעתי היה שאני מוקף משהו מדהים, שקורא לאמא אדמה, לאמא שלי, לאמא של כולנו.

הסתחררתי בשמחה פנימית מופלאה בתוך המערה שנצנצה ולחשה סביבי באורות סגולים ובנצנונים של אור והיה לי טוב מבפנים. הרגשתי שלבי מחייך. הוא כבר לא דהר כמו מטורף, הוא צהל וצחק והיה בכל המערכת שלי משהו שנשם לרווחה ואמר לעצמו: "סוף סוף, הגענו."
מתחתי נקוו מים. הם היו סגולים כהים, מעין צבע סגול שעוד רגע אחד כבר הופך לשחור. מן סגול שלעיתים באמצע הלילה השמים נצבעים בו, מן סגול שבקצה גבול החלום מחזיק את השינה כדי שלא נתעורר מוקדם מדי, סגול שראיתי בעיניה של דמות האבן שרקדה לפני והנעימה לי כל כך. המים הסגולים הכהים הזמינו אותי. לא במילים ולא בתנועה, פשוט בידיעה. ידעתי שיש כאן הזמנה. הנחתי לעצמי לרדת אליהם ונשכבתי בתוכם צף כשמעלי תקרת המערה נוצצת באלפי כוכבים סגולים מופלאים. המים היו חמימים ונעימים והרגשתי אותם מחליקים על גופי כשרק פניי, חזי, בטני וקצות האצבעות של רגלי וידיי מחוצה להם - כל השאר כוסה בסגול המלטף והקטיפתי והחמים ועכשיו זיהיתי תחושה נוספת: אהבה.
המים הסגולים גילו לי את המסר בלחישה, בשקשוק גלים זעירים, בלחות:

"אמא אדמה היא הנשמה של הטבע. זוהי התגלות האהבה שחיה בתוך אמת ובוראת מתוך כך יופי."

ידעתי בתוכי שהמסר הוא אמת. לא שהיו לי ספקות לגבי המסרים האחרים, אולם את המסר הזה ידעתי לזהות בתוכי כאמת, כידיעה, כבהירות של דרך של חיים. לא נדרש כאן הסבר ולא חשיבה נוספת. שני משפטים שהיו אקסיומה ברורה ובסיס להוויה.
המים המשיכו ללחשש את המסר עוד ועוד:

"אמא אדמה היא הנשמה של הטבע. זוהי התגלמות האהבה שחיה בתוך אמת ובוראת מתוך כך יופי."

המילים ליטפו אותי בקטיפתיות ממש כמו המים, ליטפו אותי באור הסגול הכהה של המערה, שחפו ומשכו אותי אליהם, ואני התמסרתי.
המים משכו אותי בעדינות וברכות מטה אל תוך המצולות ואני, בהנאה ובהתמסרות מוחלטת טבעתי בתוכם.
באופן טבעי גופי התכדרר לו לתנוחת עובר והמים הסגולים אהבו אותי והכילו אותי מטה ומטה ומטה. לא נדרש ממני דבר, לא התבקש ממני כל שינוי או מאמץ או עשייה. רק להיות אהוב.
שקעתי לי להנאתי אל תוך הסגול השחור הזה, התמסרתי ללחישות המסר החוזרות כמו מנטרה, כמו פעימות לב, כמו שיר ערש מיושן והנחתי לחלום הרחמי הזה לעטוף אותי, למלא אותי, לקחת אותי, ליישן אותי, להעלים אותי לתוכו.
השקט עטף אותי,
השלווה מילאה אותי,
הייתי אהוב,
שקעתי,
שקעתי,
שקעתי,
ונעלמתי.

איזה רחש עבר.

משהו זז.

עיניים מוכרות שצוחקות כמו כוכבים הבזיקו.

מישהי אהובה.
בבום אחד ענק נזכרתי - טה-רה! אהובתי!
שטף זכרונות נפל עלי כמו מטח של מאה מפלים בו זמנית. הגוף שלי, החיים שלי, הדרך שעשיתי,
הטיסה לסיביר, החניכות, העתיד שראיתי, פתאום הכל חזר אליי ומילא אותי.
"לא!"
שמעתי את עצמי צועק מבפנים.
"אני רוצה לחיות!"
פקחתי את עיניי בנשימה אדירה וביחד עם פקחת עיניי מישהו הסיר מעלי בד שכיסה את פניי
והשמש סינוור אותי כך שמרוב אור הייתי עיוור.
האור צרב בגופי ובעיניי ובנשמתי ממש, ורק ידיו הטובות של אלכסיי שליטפו את מצחי ואת
רקותי ולחשו מילים טובות, הרגיעו את הצריבה, הכאב והפחד הנורא שלפתע לפת בי בחוזקה.
"הכל בסדר..." הוא לחש "...חזרת אלינו, הכל בסדר."
התהפכתי לצדי ושיעול חזק תקף אותי. הרגשתי שאני צריך להוציא מתוכי אוקיינוס שלם כדי
שאוכל לנשום מעט אוויר.
השתעלתי בעוד אלכסיי מחזיק אותי, מחבק, מגונן מהשמש ואומר מילים נעימות: "יופי, טוב מאוד,
תוציא החוצה ותנשום. יופי."
כשנרגעתי ונשמתי כמה נשימות טובות, אלכסיי הושיב אותי, הכריח את מבטי אליו והתבונן בי
מאוד מקרוב עם שתי עיניו הקפואות מכחול: "בחרת לחזור ולחיות ולכן מגיע לך מסר אחד אחרון."
הוא עזב אותי לרגע וחזר עם צרור ששפך ממנו מולי עשרות ואולי מאות עצמות שכם של עז.
"תבחר אחת" אמר בהתרגשות.
הצבעתי על אחת שהייתה קרובה אלי במיוחד. עוד לא ממש הבנתי מה קורה ולא לגמרי ידעתי היכן
אני ומי זה מקפץ סביבי. הכל עוד היה מטושטש, מסנוור ומאוד לא ברור.
אלכסיי לקח את העצם עליה הצבעתי, קשר אותה בבד כחול ותלה אותה סביב צווארו. קיפץ ממני
והלאה וחזר עם התוף והמקוש והבדים הלבנים.
זכרתי משהו מכל אלה, אולם לא הייתה בי כל יכולת לחבר אותם למשהו ברור או לזכרון שממנו
הייתי יכול לדעת מה קורה.
הוא תחב לידי את התוף והמקוש ועזר לי למצוא את התחלת התיפוף.
"תתופף, תתופף, זה יעזור לי לגלות ולדעת, ולך לחזור אלינו. תתופף, תתופף."
שוב הוא קיפץ וכשחזר הפעם היו בידיי שתי עצמות של רגלי זאבים עם הטופרים והפרווה עדיין
עליהם ובקצה השני זנבות של סוסים חומים קשורים עליהן.
"אתה תתופף..." אמר בעודי מכה בחוסר עניין או בהירות בתוף "...ואני אדע ואחר כך אספר."
אמר והחל איזה ריקוד קופצני סביבי וסביב ערימת העצמות שלידי בעודו מנפנף את זנבות הסוסים
לכל הכיוונים. מדי פעם קפץ אלי ועודד אותי "תתופף, תתופף" והמשיך את פרוכוסו וריקודו הרוטט.
תופפתי בלי לדעת מה בדיוק אני עושה.
תופפתי בטשטוש וללא מיקוד.
תופפתי כי ידי ידעו את מלאכת התיפוף והתוף היה בהרמוניה עם הגוף שלי.
תופפתי כי עם כל פעימה של תוף, נזכרתי גם בפעימות הלב שלי עצמי.
תופפתי כי מישהו אמר לי לתופף.
תופפתי כי הרגשתי שהתוף מבהיר לי אותי.
תופפתי כי זה מה שהיה באותו רגע לעשות.
תופפתי כי אני אוהב לתופף. פתאום נזכרתי - אני אוהב לתופף!
הידיעה הזאת הייתה כמו יתד שפתאום אחז אותי בהכרה ובערנות. היתד הבא הייתה תחושת
האדמה מתחתיי, אחר כך דמותו של אלכסיי המקפץ שפתאום הפכה מוכרת ורצויה ואחר כך
הידיעה שלי על העתיד.

בעודי מתופף ואלכסיי מפזז, רקמת חיי נאספה סביבי ולאט לאט חזרו אליי כל התפרים הקטנים בהם תפרתי אותה ורקמתי אותי וארגתי אותה למה שהיא. ואז, העיניים שיצחקות עם כוכבים שבו לזכרוני וידעתי מי זו - זאת ההתגלמות של אמא אדמה בשבילי - אהבתי הגדולה ובת זוגי - טה-רה. באותה השנייה זכרתי שאני רוצה לחיות והתחלתי לתופף באמת. עם התיפוף החדש, ריקודו של אלכסיי הפך עדין יותר, ברור יותר ומכוון יותר ולבסוף, לאחר דקות ארוכות של מחול טראנס עם שני זנבות של סוסים ושתי רגלי זאבים, בא אלי אלכסיי ולאחר שבדק שאני בהכרה וכי אני יודע מי אני ומה אנחנו עושים כאן, לקח את העצם שבחרתי, הניח אותה על מצחו ואמר:

"אני רואה אשה עם ראש של סוסה הדוהרת על דוב לבן נותנת מחלב שדיה על ארץ שבה שני אגמים - אחד מלוח ואחד מתוק."

לא הייתי צריך הסברים מיותרים למסר הזה - האמא הגדולה שאחד מוטומיה הקדומים ביותר היא הסוסה, רוכבת עלי אל ישראל ומביאה מטובה ומשיפעה עלינו. אני הייתי מאוד מסופק.

"כמה זמן הייתי שם?" שאלתי את אלכסיי בעודנו לוגמים תה עם חלב ומתרווחים לנו בחדר המטבח אחרי טקס הבאניה הטוב.
"לילה וחצי יום" ענה אלכסיי, "מותר עד שלושה לילות ושלושה ימים."
"ומה אם לא חוזרים?"
"זה אומר שהנשמה לא באמת רוצה לעשות את העבודה הנדרשת בעולם. במקרה הזה צריך להביא שאמן שלנו שיחזיר את הנשמה והאדם מוצא את עצמו באיזו מיטה במלון וברור לו שכל מה שהוא חושב שהוא עבר, זה רק חלום."
"לשאמנים שלכם יש כזה כוח?"
אלכסיי רק חיך. ברור היה כי זהו אחד מהסודות שהוא לא מוכן לחשוף על שבט הנאורי הזאבי.
"היה שם טוב, אלכסיי."
"אני יודע."
"כמה זמן לקח לך לחזור?"
"בשבילי כמעט הביאו את השאמן." אמר בחיך.
"אני שמח שחזרת בעצמך" אמרתי.
"גם אני, גם אני."

אחרי דקת שתיקה הוסיף: "תתכונן, מחר רצים."
למראה השאלה על פני אמר: "כל שבט הנאורי רצים מחר ואתה בא איתנו."
הייתי בשוק.

נאורי

מחר אני ארוץ עם הנאורי.
המחשבה לא הניחה לי לרגע. קשה היה להירדם וכשלבסוף הצלחתי, חלמתי על זאבים ועל סבתא טווילה. ללא ספק הבריאה מסתדרת ממש בשלמות - הנה, מכל המורות האינדיאניות שהייתי יכול להתגלגל לידיהן, מצאתי עצמי דווקא אצל סבתא טווילה. בת שבט הסניקה ואם משפחת הזאבים. משפחת הזאבים!

כשסבתא טווילה, מורתי האינדיאנית הראשונה, אימצה אותי למשפחת הזאבים של השבט שלה, הכבוד היה גדול והמעמד היה מאוד מרגש, אולם מי יכול היה לדעת שהקשר לטוטים המקודש של הזאב, רק יילך ויעמיק ויגיע למקומות מרהיבים כמו ריצה עם שבט הנאורי הקסום?
חלומות על אינדיאנים, על זאבים, על זקנות אינדיאניות ועל יללות ללבנה, זה היה כל מה שליווה אותי בעולם החלומות באותו הלילה.

התעוררתי מאוד מוקדם. ההתרגשות לא אפשרה הרבה מקום לשינה נינוחה.

אלכסיי לעומת זאת, היה רגוע הרבה יותר וחזר מעולם החלומות כשעה אחריי (אני מניח שרעשי המטבח שהשמעתי בעודי מרתיח מים לתה גם עזרו לתהליך).

עוד לפני שהוא התאושש לגמרי יריתי לעברו שאלה חדה: "מתי זה קורה?"

אלכסיי חייך ואפשר לעצמו התמתחות קלה לפני שענה "תירגע, תירגע, רק בלילה. יש עוד זמן." לא נרגעתי. לא נרגעתי כלל.

"למה לא תצא לטייל מעט בחוץ בזמן שאני מכין לנו משהו לאכול?" שאל אלכסיי כשראה שנינוחות אינה מצליחה להיכנס אליי, "אמא אדמה תעשה לך טוב, לא?"

לקחתי את כוס התה שלי, חייכתי ויצאתי החוצה.

הלילה ארוץ עם הנאורי.

שוב ושוב המחשבה הזו התרסקה אל הכרתי כמו גלים אדירים של אוקיינוס שמשתחררים אל החוף בעזרת סופה ענקית, הלילה ארוץ עם הנאורי.

הנחתי לרגליים לשאת אותי לאן שהן נושאות והן לקחו אותי החוצה מחצר הבקתה, הלאה אל הגבעות הירוקות.

ניסיתי לנשום עמוקות ולמקד את תשומת לבי בפרחים הצבעוניים שהיו סביבי, בהרים וביער שהיו מאוד קרובים, אולם דבר לא הצליח להרגיע את הראש שלי ממחשבות.

לבסוף החלטתי שאם כך, אניח למחשבות להיות וזהו. אחשוב אותן ודי.

הצטרפתי למחשבות שמילאו את ראשי - הלילה ארוץ עם הנאורי.

הכרתי מספר אגדות על שבט מסתורי זה.

אגדה אחת אומרת שזהו שבט שכולו שאמנים שיש להם היכולת לשנות צורה והם הופכים עצמם לזאבים.

אגדה אחרת גורסת שהנאורי הם בכלל לא יצורים אנושיים אלא איזה גזע חוצני שחי בבדידות בסיביר ושיש לו חיבה לזאבים.

סיפור אחר מחבר אותם לשמבלה, העיר האגדית ואומר שהם אלו תושביה המקוריים.

מה שכל הסיפורים והאגדות מסכימים לגביו הוא הריצה.

מדי פעם כל השבט מתאסף בצורתו הזאבית והם רצים בטייגה של סיביר. רצים אל תוך אקסטזה ואיבוד שליטה, רצים אל תוך שכרון חושים, רצים ותוך שכך אנרגיה אדירה של אור, אהבה וחיים מופצת מהם לכל כיוון ובדיוק כמו יערות העד שממלאים את האוויר של כולנו בחמצן, הם ממלאים את עולמנו בחיים, אור ואקסטזה.

מהו מקור האגדות האלה, איני יודע עד היום. מה שברור הוא שיש להן גרעין של אמת, והגרעין הזה פגש אותי, אימץ אותי אליו לזמן מה ופתח בפני שער לקסם.

הלילה ארוץ עם הנאורי.

חשבתי על כל החוויות המופלאות והמקודשות שחוויתי בעזרת אלכסיי. חשבתי לעצמי שהרי באתי במגע עם הכוחות שמעצבים ויוצרים את המציאות כולה, ואף אחד מהם לא הצליח לרגש אותי כל כך כמו המחשבה שארוץ עם זאבי הנאורי, למה?

גלגלתי את המחשבה הזו הרבה בראשי בעודי פוסע בין הפתחים הרבים לבתים של הסוסליקים ואפילו מצליח לגלות אחד מהם מדי פעם.

התשובה היחידה שהגעתי אליה הייתה אינטימיות.

עם היישויות הקדמוניות עברתי חוויות ששינו אותי לחלוטין ושפתחו בי פתחים שלא ידעתי שאפשר בכלל לפתוח, ויחד עם זאת הן נשארו שם ואני כאן. הן בעולם שלהן ואילו אני בעולם שלי כאן. ניתנה לי הברכה האדירה להציץ דרך חלון אל תוך העולם הקדום, המקודש והעוצמתי שלהן, ואני ניצלתי את הברכה הזו וחוויתי הבהובים רבי עוצמה ויופי מתוכו.

עם הנאורי זה היה אחרת. עם אלכסיי גרתי, דיברתי, אכלתי וישנתי. ממנו פחדתי, נרתעתי ואפילו ברחתי. הוא נגע בי, חיבק אותי, חייך אליי ורחץ אותי בבאניה. משהו בקשר האינטימי, האנושי, החם

והקרוב הזה הביא אותי לחוויה של ריגוש מצמרר לקראת הלילה, בדרך שהמפגש עם היישויות הבוראות את המציאות לא הביאה. הלילה ארוץ עם הנאורי. כשחזרתי לבקתה, אולג, ליאוניד ואלכסיי ישבו במטבח ואכלו מרק שהכיל תפוחי אדמה, בצל וחתוכות דגים גדולות. אחרי לחיצות הידיים והברכות, אלכסיי הסביר שכשרצים, כל הנאורי שנמצאים קרוב אחד לשני פיזית, מתאספים ועושים את הריצה ביחד. התיישבתי לאכול גם כן והקשבתי לסיפורים של ליאוניד על בית החולים בירקוטסק ועל איזו אחות אחת במיוחד שנראה שלכדה את תשומת לבו של הזאב הכהה במשפחה. בתום הסעודה התחיל תהליך ההיטהרות. "כל אחד מאיתנו ייכנס לבאניה לבד, ייטהר וכך יכין את עצמו לריצה. בשקט." הנהנתי לסמן כי הבנתי את התהליך וליאוניד נשלח ראשון לבאניה כיוון שאחרי ששהה בבית חולים מספר ימים בוודאי לו יש את המטען הרב ביותר כדי לשחרר. בזמן שאלכסיי ואולג סידרו את המטבח והשיבו את הכלים השטופים והמנוגבים למקומם, אני ארזתי את חפציי המועטים לתוך תיק, סידרתי את המיטה ופיניתי את המקום לאח שהמיטה הזו שייכת לו בימים בהם אין חניך בבית. התיישבתי על כיסא ודממתי. אולג היה השני שניגש לבאניה ואלכסיי אמר לי שכדי שנהיה בטוחים שיש לי מים חמים במיוחד וכי הבאניה כולה חמה ובמיטבה, אני אכנס אליה אחרון. הודיתי לו על הרצון הטוב ונותרתי דומם במקומי גם כשנכנס לבאניה לתהליך הטיהור שלו עצמו. אולג וליאוניד ישבו על הספה ודיברו בלחש על דברים שלא שמעתי ואילו אני נותרתי דומם על הכיסא. לבסוף אלכסיי חזר והזמין אותי להיטהר. נכנסתי לבאניה ובחלל הראשון התפשטתי. הכרזתי בפני מקום הטקסים העדין הזה כי אני נכנס בעירום, באמת וכפי שאני. ללא מסכות וללא התחבאות. עברתי את הדלת אל החלל בו דוודי המים היו. הכרזתי כי אני שוטף מעצמי את כל מה שהוא לא אני. גם אני, כמו הטבע, מבקש להיות בדיוק אני. אמרתי כי אני שוטף מעלי פחדים והפתעות ומודה על כל השפע והטוב שהבריאה מביאה בפניי. הודעתי לעצמי, לבאניה ולשומר כי אני מתכוון לחיות ורוצה לחיות וכי אני שמח להיות אבן חן ירוקה, כלי דרכו האנרגיות המיטיביות של האמא הגדולה של כולנו, יגיעו לישראל ולעולם כולו. מים רבים נשפכו באותו הטקס בבאניה. מים קרים, מים חמים, מים שעורבבו אלה עם אלה בקערת המתכת הישנה. מים שנשפכו על הראש, הושפרצו על הפנים ועל שאר חלקי הגוף. התגלחתי ונשטפתי היטב. דאגתי להיות נקי בכל מקום שידעתי שאפשר להיות בו נקי. לבסוף נכנסתי לעומק העמוק ביותר של הבאניה, אל הסאונה. ישבתי בתוכה וגיליתי סודות בקול רם. לא רק חשבתי אותם אל השומר, אלא ממש באופן פיזי אמרתי אותם. סודות שהוא כבר שמע ממני וסודות שעדיין לא, סודות גדולים וחשובים וסודות קטנים וממש לא רבי משמעות, סודות שלי על עצמי וסודות שלי על אחרים. סודות, סודות, סודות. רק כשלא יכולתי עוד לשאת את החום, יצאתי מהסאונה חזרה לחלל הרחצה ונשטפתי פעם נוספת, גם כדי לצנן את עצמי מעט וגם כדי להסיר מעלי את הזיעה שכיסתה אותי בה הסאונה. כשהרגשתי שאין עוד דבר שאני יכול לעשות בטקס הטהרה, נשטפתי פעם אחרונה, הודיתי למקום המקודש ויצאתי לחלל בו נותרו בגדיי.

כששבתי לבקתה, שלושת האחים ישבו עם כוסות תה וחלקו סיפורים של ליאוניד ואולג מהשהות אצל זוג הקשישים בימים האחרונים.

הסיפורים כנראה היו מצחיקים ומלאי אנקדוטות משעשעות, כפי שאפשר היה לנחש שיהיו, וכפי שהצחוק וקריאות ההתפעלות העידו כי כך באמת היה. אבל אני, אני הייתי במקום אחר לחלוטין כבר. מזגתי לעצמי כוס תה והתיישבתי על הכיסא עליו ישבתי קודם, בדממה. ראיתי כי אלכסיי מלכסון אליי מבט מדי פעם ובודק שאני חי וראיתי שהוא מניח לי להיות בשקט שלי. הודיתי לו בליבי על כל המערכת שלי הייתה באיזו הכנה לקראת מה שעומד לקרות הלילה. דרך החלון ראיתי שהערב מגיע ובירכתי על כך. אוכל לא הוגש ולא הוצע ואני הנחתי שאת הריצה עושים על בטן ריקה. לא היה אכפת לי אם נאכל או לא, אם נשתה או לא, אם נישרף או לא, הייתי בתוכי בשקט. אפילו הקולות, הצחוקים והסיפורים של שלושת האחים שלא נדמו לרגע ושתודלקו בכל פעם בתה נוסף שמילא את הכוסות, נשמעו באוזניי כמו רחש של צרצרים רחוקים בלילה. הדברים לא תורגמו בתוכי למילים או לדבר עם משמעות. הם היו פשוט קולות ברקע החיצוני שלי. הדמדומים צבעו את השמיים ועוד מעט לילה.

"דוב, תתעורר."
אלכסיי נענע אותי בעדינות בכתף.
"תתעורר דוב, אנחנו רצים!"
פקחתי את עיניי ומצאתי שהייתי עדיין ישוב על הכיסא באותו המקום, אלא שכנראה באיזה שלב פשוט נרדמתי.
התרוממתי מיד ואמרתי: "אני מוכן."
וכך באמת הייתי.
ישבנו על הרצפה. ליאוניד עם מסכתו הכהה והתוף, אלכסיי ואולג עם מסכותיהם הלבנות ואני. ליאוניד החל לתופף ופתאום עלתה בי המחשבה שלא קיבלתי כל הוראות לגבי התהליך. בשבריר שנייה של ריכוז מלא ידעתי שאם לא התקבלו הוראות, אין בהן צורך ואני אדע מה קורה. נשמתי והתרכזתי בתיפוף.
זכרתי את המפתח לכל התהליכים המקודשים שעברתי על האי המכושף אולחון, לפתוח את עצמי ולאפשר, וכך עשיתי.
הקצב הלך והתעצם הן בעוצמת הקול שלו והן באנרגיה שהתרכזה סביבו וסביבנו בחדר. אין ספק שליאוניד בהחלט שולט בתיפוף ויודע להוציא מהסוס שלו את המיטב והמירב. התוף לקח אותי איתו וגופי החל לנוע בקצב אחיד מצד לצד. כששמעתי קולות צעדים והרגשתי את הרצפה רועדת תחתיי, ידעתי ששני האחים הלבנים רצים במעגל סביבנו. משהו בי רצה לרוץ עמם אולם לא הייתי יכול לקום ממקומי. כל שיכולתי היה להתנועע מצד לצד כמו איזה חרדון המשתזף על סלע ומניע את ראשו מצד לצד בהנאה.
הקצב הלך והתגבר, האנרגיה הלכה והתעצמה ואני פתחתי את עצמי כמה שהייתי יכול ושחררתי כמה שידעתי, שמה שרוצה לקרות וצריך לקרות - שיקרה.
עבר זמן כשפתאום הבנתי שישנה איזו בעיה. אנחנו לא ממריאים לשום מקום. הרגשתי את שלושת האחים משקיעים מאמצים בנסיקה אולם דבר לא התרחש. ידעתי בוודאות גמורה שיש בי משהו שלא משחרר, וכמובן שעד שלא כולנו נשתחרר, אף אחד מאיתנו לא ישוחרר.
נשמתי עמוקות ופתחתי עצמי יותר, ניסיתי לשחרר ולפתוח ולהיות קליל ומכיל ונינוח ורגוע ופסיבי ונותן לעצמי להיות כמה שאפשר, ועדיין היינו תקועים בחדר.

פחד לא היה בי, אולם ניצנים ראשונים של אכזבה החלו להתגלות בתוכי. מיד כשזיהיתי אותם העפתי אותם לכל הרוחות ממני והלאה. היה ברור לי שאם אנרגיה כזו תמצא את מקומה בתוכי - באמת דבר לא יקרה כאן בחדר.

הזאב הכהה תופף בטירוף ושני הלבנים התרוצצו בחדר מתנשמים ומדי פעם משמיעים יללה שמסתחררת בבקתה הקטנה מספר פעמים בטרם עוזבת למקום אליו כל הצלילים לבסוף מגיעים ואני מנסה לשחרר, לאפשר ולהיפתח יותר.

פתאום, שתי ידיים מכוסות בקעקועים של חיות מיסטיות ויצורי יער ובעלות טופרים ארוכים ומאוד חזקים נכנסו לתוך גופי וקרעו אותי מתוכו באחת! ממש תלשו אותי מהשורשים שהחזיקו בי בתוך הגוף והניפו אותי אל על.

ואני רק נשמתי לרווחה "תודה! תודה שיש שאמנים בעולם!"

שבריר אחרי הגיעו גם שלושת האחים, שבריר נוסף מבט למטה כדי לראות את ארבע הגופות שלנו שרועות על הרצפה, ואנחנו רצים!

אותן ידיים מלאות כוח ועוצמה ששלפו אותי מקבעוני כיוונו את דרכנו אל מה שמרחוק נראה כמו אור גדול, וככל שהתקרבו אליו יותר הבנתי שזהו מקום האיסוף של כל השבט.

עוד זאבים בצבעים שונים הסתחררו באוויר סביב נקודה אחת. תחתנו על האדמה היה סלע ענק וצורתו כאובליסק נמוך. שאמנים או נזירים או מי יודע מי קשרו עליו בדים בצבעים של תכלת, צהוב, לבן ואדום וודאי גם התפללו במקום.

כולנו הסתחררנו בלי מאמץ וללא עשייה סביב הסלע הענק כשבמרכז הסתחררה עמדו מי שללא ספק היו שתי המנהיגות. שתי זאבות לבנות גדולות שקרנו אור ונוגה בצורה יוצאת דופן ביופין ובעוצמתן. היה ברור שהן הציר סביבו כל הקרוסלה הזו, בה אנו נמצאים, מסתחררת.

עוד ועוד זאבים הגיעו אלינו ונאספו אל מקום המפגש. חלק בעצמם, חלק בעזרתן של ידיים מקועקעות נוספות, חלק בבודדים וחלק בקבוצות קטנות.

הייתה הרגשה של כלום. כאילו דבר לא קורה ואנו פשוט תלויים בין שמיים וארץ במין המתנה מוזרה. התבוננתי בסקרנות בזאבים עימם הסתחררת. הם לא היו לגמרי זאבים ולא לגמרי אנשים. כאילו שתי תמונות הולבשו זו על זו והתוצאה היא משהו שהוא גם זה וגם זה. מדי פעם פניו המוכרים של אלכסיי חלפו לצידי בחיוך וגם פניהם של האחים האחרים הופיעו לשברירי רגע. את שאר הזאבים לא הכרתי.

ואז, באחת, הקריאה הדהדה בתוכי. שתי המנהיגות קראו יללה אדירה ללבנה ולבריאה כולה, פתחו בריצה וכולנו אחריהן. רצנו על האדמה אבל לא ממש עליה. הייתה הרגשה שאנחנו רצים כעשרה סנטימטרים מעל האדמה ולא ממש נוגעים בה באמת.

רצנו מהר מאוד. הריצה הייתה ריגוש אחד ענק וגדול. רצנו על גבעות ירוקות שנמתחו תחתנו עוד ועוד והריצה לא האטה אף לרגע אחד. לא היה מאמץ בריצה כלל ולא הורגשה התעייפות. רצנו וזהו.

דילגנו מעל ערוצי נחל קטנים והמשכנו הלאה אל תוך הטייגה שנפתחה ונפרשה לרגלינו מאופק לאופק.

התרגשות אדירה התפרצה מתוכי וגרמה לי למין תחושה של סחרור פנימי בעודי רץ. היה בריצה עונג ושמחה בלי סיבה וללא תירוץ. רצתי והרגשתי שאני חוגג את החיים ואת הבריאה. ייללתי תוך ריצה והיה לי אושר ענק מבפנים.

השטח הירוק תחתנו המשיך להיות ולא נגמר למרות שאנו ממש טסנו מעליו במהירות אדירה. כל חיי רציתי לעוף, הנה אני עף עם זאבים!

הריצה המשיכה וראיתי מדי פעם רוחות של שאמנים נאורי שמחזירים זאב אחד או כמה אל המסלול. ידעתי בתוכי שהם הלכו לאיבוד בתוך האושר והנועם עד שלא קלטו שהתרחקו מהלהקה.

לאט לאט התחלתי להרגיש שאני לא רק אני. הריצה הפכה להיות מריצה של קבוצה של זאבים לריצה של גוף אחד גדול ושלם. הרגשתי שאני נדרש לעוד פחות מאמץ בריצה ושהריצה מריצה אותי ולקחת אותי איתה ולא שאני גורם לה להיות.

רצנו בטירוף ובחדווה ובכל פעם שהגענו לבקתות של בני אדם עקפנו אותן מכל צד אפשרי ונזהרנו שלא להיכנס בתוכן למרות שאפשר היה. ידעתי שאם בטעות נרוץ דרך בן אנוש, דעתו תיטרף עליו והוא פשוט ישתגע, אז עקפנו את הכפרים הקטנטנים והמשכנו במהירות הרוח לרוץ עוד. הפכנו לזאב אחד ענק ולבן ושתי עיניו היו המנהיגות הזקנות של השבט, הן כיוונו אותנו וידענו את הדרך והנתיב.

אושר!

רצתי והייתי מלא באושר שמילא אותי ונשפך ממני לכל כיוון.

טירוף של חושים מענג!

רצנו כולנו והרגשתי/הרגשנו חופשיים וכי הכל אפשרי ויש לנו הכל.

אקסטאזה!

כל חלק בהוויה שלי צחק ורעד מנועם. סיביר נמתחה מתחתינו ואנחנו דהרנו, שעטנו, עפנו והחלקנו על פניה הענקיות.

העצים קראו לנו!

מרחוק ניתן היה לראות את גזעיהם הלבנים של ראשוני העצים של היער והם קראו לנו. הריצה הפכה להיות מטורפת יותר ומהירה אפילו עוד יותר מממה שכבר הייתה - מי היה מאמין שאפשר יותר מזה?

נטרקנו אל תוך היער כמו דלת שמועפת על ידי רוח פרצים והיער שר מסביבנו ולכבודנו. שירת מקהלה בעוצמה מטלטלת אפפה אותנו וכל עץ קרן אלפי ניצוצות ונגוהות של אנרגיה שחוגגת חיים. המהירות שלנו לא פחתה לשבריר של רגע ולמרות זאת כלל לא נתקלנו בעצים. החלקנו וחלפנו ביניהם ועל פניהם.

העצים המופלאים שרו לנו וחגגו אותנו והרגשתי שעוד רגע ואני פשוט מתפוצץ משמחה ולא יכול עוד להכיל את העונג.

רצנו ביער עוד ועוד והשירה של העצים רק הלכה והתעצמה והאורות שאפפו אותם לא דעכו לרגע ואני הרגשתי שבפעם ראשונה בחיי אני יודע מה זה לחיות באמת. הרגשתי שאני נושם באמת, ובאמת באמת קולט מה המשמעות של החיים על הפנים של אמא אדמה!

אור ענק ועצום אפף אותי ומילא אותי והרגשתי את עצמי מתעלה מעלה וגבוה ותוך כדי ריצה שמריצה אותי ונושאת אותי על כנפיה, אני מתרומם מעל לצמרות, מעל לזאבים האחרים וכמו איזו נוצה מוטורפת ומסוחררת נישא גבוה אל חוויה של אופוריה גמורה. נינוחות של אושר ושביעות רצון מוחלטים היו בתוכי ואני נתתי להם להיות בתוכי וסביבי ולקחת אותי איתן לנירוונה של ממש.

ואז שתי ידיים מקועקעות של שאמן לפתו בי ופנים קירחות שענינהן זרחו באור לבן הופיעו בפניי ואמרו: "אנחנו רצים ביחד".

שוב נתלשתי מהחוויה בה הייתי והובלתי במהירות שעולה פי כמה על המהירות בה רצנו אל הלהקה ושוב נטמעת בתוכה.

הייתה בי רווחה על כך וחשתי שאני נושם שוב.

רצנו כמו רוח,

עפנו כמו בת קול,

שעטנו כמו החיים בעצמם,

ייללתי מעונג שלא נגמר.

ובעודנו רצים מעל לגבעות ירוקות פעם נוספת, מגבירים את הקצב עוד יותר והופכים להיות כמו ברקים המתרוצצים על האדמה, התחלנו ליילל.

אחד יילל ואחריו עוד אחד ועוד זאב יילל ואליו הצטרפו עוד כמה. היללות הלכו והצטברו וגם אני מצאתי את עצמי מיילל תוך כדי המעוף המטורף והמרוץ המענג. ייללנו כולנו יחד שוב ושוב ושוב ופתאום אורות התפרצו מתוכנו. אורות מדהימים ניתזו מתוכנו לכל עבר - למעלה, למטה, לימין ולשמאל, לפנים ולאחור, אורות כמו זיקוקין די-נור וגיציים התעופפו מאיתנו ללא הפסקה. גלים גלים האורות האלה נשפכו מאיתנו בעודנו בתוך אקסטזה וטירוף של ריצה שאין לה התחלה ואין לה סוף ואין לה חוקים והיא נושאת את מי שרץ בתוכה לאן שהיא בוחרת... וזה שבתוכה, רץ איתה כי אין לו ברירה וכי אין לו תכלית אחרת כלל. חיים נשפכו מאיתנו לכל הכיוונים, הזדמנויות היכו מאיתנו גלים וכאדוות ענקיות נמשכו מאיתנו לעולם, אפשרויות לכל התגלגלו מאיתנו כמו גלים, אקסטזה, עונג, אהבה, אור וחיים - כמה חיים אפשר לחיות! חיים נפוצו מאיתנו והתרצו למצוא להם מקום בעולם. הכוח היה אדיר ותחושת הפורקן הייתה מלאה. ידעתי בבירור שאת מה שאנחנו עכשיו משחררים לעולם, אפשר לחוש לא רק בסיביר ולא רק ברוסיה ולא רק באסיה אלא בעולם כולו. בעולם כולו אפשר לחוות את מה שהשתחרר מאיתנו בריצה המקודשת הזו. ייללנו עוד.

ייללנו ללבנה, ייללנו לכוכבים, ייללנו לאמא אדמה, ייללנו לביחד שלנו, ייללנו כי היינו מאושרים, ייללנו כי רק כך יכולנו לנו לתת ביטוי לאושר הרב שחווינו ושידענו באותם רגעים של אורגזמה רוחנית מוחלטת.

שתי המנהיגות כיוונו אותנו לפסגה של הר ואנו נסקנו והגברנו את המהירות פעם נוספת כדי להגיע אליו. חשתי את עצמי נקרע מעצמי מדוב מהירות, כמו נתלש מעצמי ומההכרה שלי את עצמי ונפרם לחלוטין, ועם זאת המהירות גברה, הריצה נשאה אותנו ואנחנו התמסרנו אליה בעונג ובשכרון חושים מלא.

סביב הפסגה המושלגת רצנו במעגלים סביב עצמנו. רצנו ויצרנו טבעת סביב פסגת ההר. בשמיים רצנו מעליו במעגלים הולכים ומתעצמים, הולכים וגוברים, הולכים ומגבירים את קצב המעוף, הולכים ומתחברים זה לזה, זאב לזאב, פרווה לפרווה, יללה ליללה, זנב לזנב, מתחברים ביחד. נפרמים למה שהיינו ונרקמים לרקמה אחרת, חדשה וגדולה יותר.

בזווית העין ראיתי את שתי המנהיגות במרכז הטבעת מייללות ואוחזות את האנרגיה של כל מה שקורה מבפנים.

בצד השני, ראיתי מבחוץ לטבעת מספר שאמנים נאורי מחזיקים את מה שקורה מבחוץ ונותנים לו מקום ותבנית שלא יתפזר לכל הכיוונים.

הרגשתי בטוח לתת לתהליך פשוט להיות - הגברתי את קצב הריצה שלי, ממש הרגשתי שאני משחרר את הרגל מהבלמים לחלוטין ובכך נחטף אל מעוף מטורף לחלוטין.

איבדתי קשר של ראייה, שמיעה או חישה. כל שהיה זה עונג וטירוף וידעיה שהכל אפשר! הכל אפשר! הכל אפשר!

נרקמתי אל תוך טבעת האור והפצנו גלים של זרעים חדשים, רעיונות, השראה ואפשרויות מאיתנו והאלה. והגלים האלה שטפו את הפנים של אמא אדמה כולם.

כמה זמן רצנו כך, איני יודע. בחוויה שלי אפשר היה להמשיך עוד לפחות שנה. אולם לכל תהליך יש ראש, גוף וזנב, והשאמנים הנאורי כמו גם המנהיגות הזאבות הגיעו להכרה שהזנב הגיע. המהירות פחתה, הייללות לאט לאט נרגעו והריצה הפכה להיות מהירה, אולם הרבה פחות. חזרתי להכרה שלי את עצמי - נפרמתי מהשבט ונאספתי חזרה לדוב שהוא אני, וראיתי כיצד אחד לאחד הזאבים נכנסים למרכז המעגל לאיזה תהליך קצרצר עם הזאבות המנהיגות ואחר כך פורשים מהמעגל ונעלמים.

המשכנו לרוץ במעגלים כשהטבעת אט אט מאבדת מנפחה וחברים נוספים בה עוזבים וידעתי כי הם חוזרים למקום מגוריהם.

כשהמשיכה ממרכז הטבעת הגיעה אליי, לא נלחמתי בה, אלא נתתי לריצה לשאת אותי אל מרכז המעגל. שתי הזאבות הזקנות התבוננו בי בעיניים כחולות בהירות ורבות חוכמה ושנים, התחכנו ראש בראש והייתה לי תחושה שאחת מהן מלטפת את לחיי בידיה האנושיות. הבעתי בתוך לבי הכרת תודה כנה ומלאת רגש כפי שבאמת הרגשתי על הזכות להיות חלק מהפלא הנאורי הזה, הן חייכו אליי והריצה הובילה אותי מהן והלאה. ידיים נעלמות - לא אלה של שאמן נאורי - נעלמות באמת, כיוונו את ריצתי חזרה אל הבייקל, אל האי אולחון ואל הבקתה הקטנה בגבולות הרחוקים יותר מהכפר חוג'יר וכמו מים שנשפכים בקלילות ובטבעיות אל המקום הנמוך ביותר והנכון להם ביותר, כך גם אני נשפכתי חזרה אל תוך גופי הפיזי ששכב על הרצפה. כשפקחתי את עיניי והתיישבתי, אלכסיי כבר היה בחדר שוכב על הרצפה על גבו נושם עמוקות ומחייך לעצמו. בדממה עשיתי כמוהו וגיליתי שטוב כך. אחריי הגיע ליאוניד ולבסוף גם אולג. איני יודע כמה זמן שכבנו כך על הרצפה ופשוט נשמנו. אני רק יודע שכשהתעוררתי היה אור של בוקר בחלונות.

תיור בטולחון

אלכסיי כבר היה עסוק במזיגת תה לכוסות כשהגעתי לחלל המטבח. ליאוניד ואולג, כך למדתי ממנו, יצאו לעבודה והוא המתין לי שאחזור מעולם החלומות. לא היו לי מילים בעבור מה שקרה בלילה אז ישבתי בשקט ולא אמרתי מילה. לגמתי תה עם חלב בעוד אלכסיי יושב לידי ומחשב מה לומר וכיצד.

"אם הייתי מבקש ממך לאסוף את כל מה שחווית איתנו למסר אחד, מה היית אומר לי?"

ניסיתי לאחוז בשלל החוויות בתוכי בעת ובעונה אחת: בגחלים על ידי, לבי הנתלש ממני, אמא אדמה, סודות בבאניה, ריצה זאבית שהביאה אותי למקומות שלא ידעתי שאפשר להגיע אליהם ואפילו לא חלמתי שקיימים... כל זה היה הרבה יותר מדי. אי אפשר היה לענות על השאלה כך.

החלטתי לעשות שוב את מה שאני עושה היטב - להיפתח ולראות מה צף ועולה מתוכי. עשיתי זאת והתשובה הגיעה: "החיים פה, הכל אפשר, בואו נעזו!"

אלכסיי חייך והנהן בקורת רוח מוחצנת. "אני חושב שלמדתי היטב, יש לך עכשיו מה לקחת איתך חזרה ולתת לקהילה שלך בבית. כמו שנשמת הבייקל המקודשת

אמרה - נפתח לך פתח, מסרים הגיעו, ועכשיו מה תעשה איתם, זה כבר תלוי בך ובאיזה שאמן אתה."

"כן" היה כל שיכולתי לחשוב עליו כתשובה.

"הלילה אתה חוזר לכפר, החניכה שלך הסתיימה. אתמול היה הטקס התשיעי והאחרון במסורת של בוריקה."

ידעתי שכך הדברים. מצד אחד לא רציתי לעזוב את הבקתה, את אלכסיי ואת עולם הפלא שהוא פתח בעבורי, ומצד שני לא יכולתי לחכות כבר לחזור לעולם הגשמי וליילל אליו את החוכמה האדירה והיופי הפראי שהנאורי בטובם פתחו בעבורי.

ערכנו ביחד טקס באניה אחרון בבאניה הפרטית של שלושת האחים הנאורי וחשפנו סודות לא רק עם השומר אלא גם בינינו. התרמיל עם הציוד שלי הושם בארגז העץ על האופנוע ובעודי אוהז היטב את אלכסיי, עשינו את דרכינו הרועשת חזרה אל הכפר, אל האכסניה ממנה יצאתי לפני כל כך הרבה עיזנים ואלה אני חוזר אחרי כמה ימים ספורים.

הנחתי את הדברים בחצר ואלכסיי הוביל אותי לאחת מחנויות המזכרות בכפר. אלכסיי רכש דמות אבן שחורה קטנה ונתן לי אותה: "כשתהיה באלטאי, אם יתאים ותרגיש נכון, שים את הדמות במקום שלה ותאמר שקיבלת אותה מאלכסיי מאולחון."

לא שאלתי למרות שלא ידעתי. היה ברור לי שאם הדבר יתגשם ויהיה מתאים, אני כבר אדע בעצמי. הודיתי לחונך שלי, יצאנו מהיורטה, התחבקנו ארוכות וחמות וכל אחד פנה לכיוון אחר, אני לכיוון האכסניה והוא לכיוון חנות המצרכים הרגילה בה הוא רגיל לרכוש את אספקתו.

עכשיו הייתי תייר באולחון. כמו עשרות רבות של מטיילים שפוקדים את המקום. לקחתי טיולים מאורגנים שבחלקם הביאו למקומות בהם אלכסיי ואני עברנו את טקסי החניכה השונים. האנרגיה העוצמתית בהחלט הייתה מורגשת במקום. ראיתי את השערים הקסומים לממלכה הנסתרה, והם היו נעולים וסגורים בהחלט, והמפתח נמצא הרחק מכאן אצל הזאבים.

באכסניה ניסיתי חלק ממה שלמדתי.

גם בבאניה כאן אפשר היה לנהוג בדרך של טקס ולקיים את טקס הטהרה ולא רק להתרחץ. אמנם לא מצאתי נוכחות של שומר בבאניה המאוד ציבורית והכל כך פחות אינטימית מזו של אלכסיי ואחיו, אולם הטקס עובד והיציאה מהבאניה לאחרי מרגישה טובה וקלילה ונעימה מאוד.

ניסיתי גם את מה שלימד אותי אלכסיי על האש ועל האהבה. בשטח האכסניה ישנו מקום בו מדורה מודלקת כל ערב. ישבתי ליד האש וטיפלתי בו באהבה. סידרתי את העצים, הוספתי כשהיו חסרים ודאגתי שהמדורה תהיה מסודרת ומושקעת היטב. אחוזי ההצלחה במשיכת האנשים היו טובים למדי. מתוך שבעה ניסיונות, חמש פעמים נחלתי הצלחה מסחררת.

אט אט שעון החול הקוסמי סיים להפיל את גרגירי חולו על זמני באי המקודש אולחון הנמצא בתוך האגם המופלא בייקל ואני ארזתי את חפצי ועזבתי.

כמובן לא לפני שביקרתי בחנות המצרכים החביבה על אלכסיי ושילמתי לנשים המבוגרות שם סכום נאה של כסף 'על החשבון' בעבור אלכסיי ואחיו. השארתי שם גם מכתב תודה בעבורו בו כתבתי שאולי הוא לא מבקש לעצמו תשלום, אולם אני רוצה מאוד לשלם ולומר תודה.

כשהמעבורת נשאה אותי יחד עם תיירים רבים אחרים הלאה מאולחון אל עבר מקומות אחרים, זרקתי מטבע למים המקודשים ולחשתי **"החיים פה, הכל אפשר, בואו נעז!"**

ספרים נוספים מבית "הרוח הגדולה"

לפרטים נוספים הקליקו על הצלמית הרצויה

דרקוני
מאיה

מגע שאמני
לפתיחת הלב

מכשפה

מאיה

שאמניזם
פרהיסטורי

הטבעות של
מוירה

האור
הנוזלי

אנחנו
חוזרות

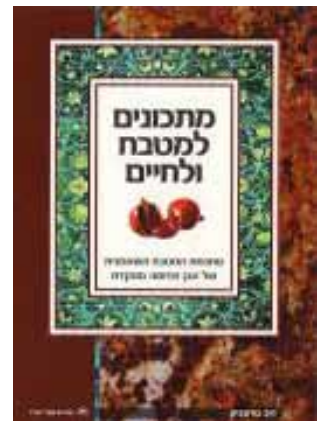
לכבוד
איזו נהיר לה

אי האלה

רוחות שחורים
באוולון

מתכונים למטבח
ולחיים